

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 2010

Liahona

Tjen som
missionærægtepar, s. 18

Tre opfordringer til hjemvendte
missionærer, s. 42

Sandheden sejrede, s. 48

Emma Smiths barndom, s. 58

GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

*Han giver mig kraft på ny,
af Walter Rane*

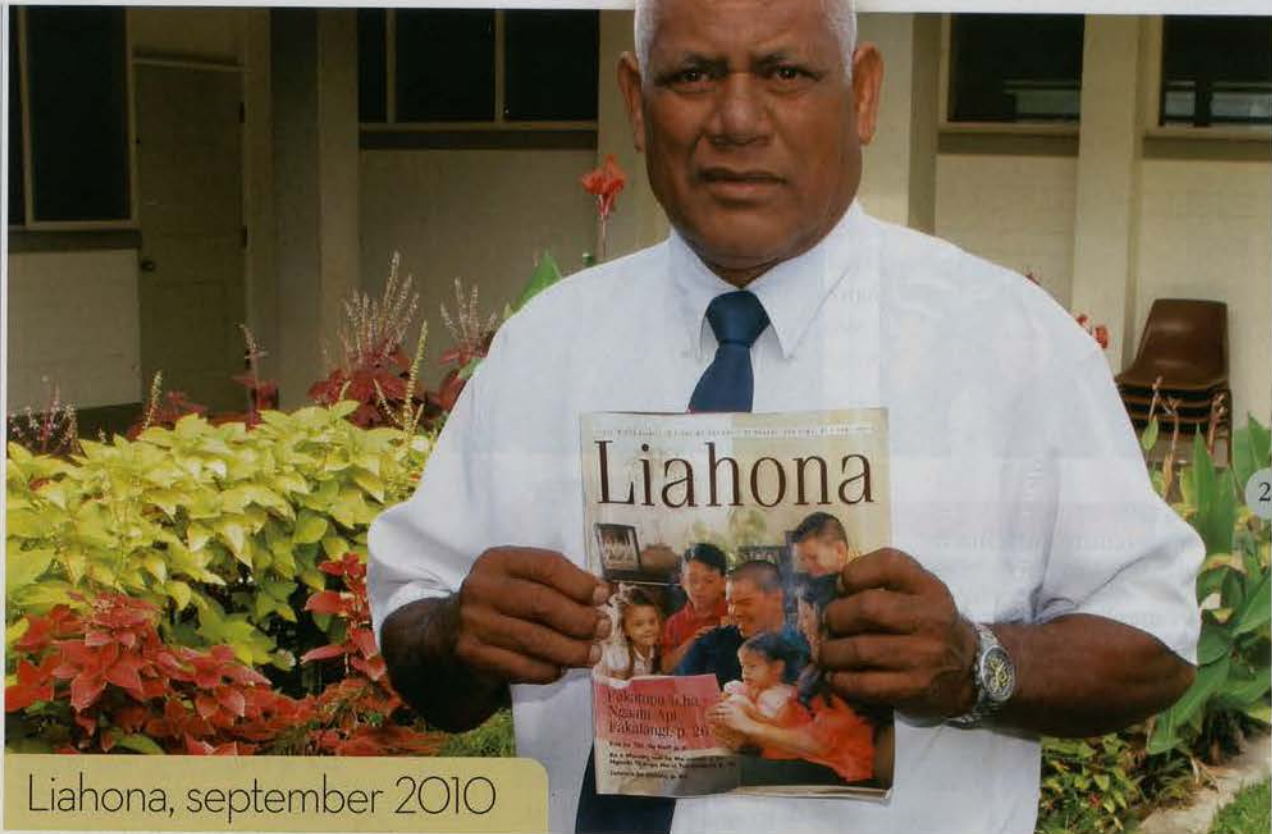
»Det er en skildring af kong David, som skriver salmer,« siger kunstneren. »David var en af de mest indflydelsesrige konger i Israel, men hans privatliv var fuld af tragedier ... Og dog udsprang mange af Davids salmer af disse tragedier, når han tryglede Herren om lindring og tilgivelse.«

Maleriets titel stammer fra Sl 23:1-3, hvor David siger:

»Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,

*han lader mig ligge i grønne enge,
han leder mig til det stille vand.*

Han giver mig kraft på ny.«

Liahona, september 2010

BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: Mormons Bog som en personlig vejleder
Præsident Henry B. Eyring

- 7** Besøgsbudskabet: Vores ansvar for at pleje den opvoksende generation

ARTIKLER

- 10** Håb ved evangeliets ordinancer
Elias Magabo
Tempelordinancer heledede vore hjerter og knyttede familien sammen.

- 18** Vore missionærægtepar
Ældste Kent D. Watson
Et missionærægtepar, der tjener i Taiwan giver tips til dem, der overvejer en mission.

- 22** Mere end en missionærvejledning
Melissa Merrill
Forkynd mit evangelium er et inspireret redskab til alle medlemmer af Kirken.

- 28** Tonganere finder Herren
Joshua J. Perkey
Disse tonganske sidste dages hellige kender til de velsignelser, som opnås ved at sætte Herren først.

- 34** Anvend hjælpeforeningsmøderne til at undervise og inspirere
Julie B. Beck
Inspirerede ledere kan skræddersy deres hjælpeforeningsmøder til de behov, som findes i deres menighed.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Hyun Gyu Lee.
Bagsiden: Fotoillustrationer: Hyun Gyu Lee, Laurenti Ademar Fochetto og Ruth Sipus.

FASTE ARTIKLER

- 8** Små og enkle ting
- 13** Tjeneste i Kirken: Giv børn en chance for at tjene
Jenny Baker
- 14** Vi taler om Kristus: Bring Kristus ind i vore hjem
Cynthia Green
- 16** Det tror vi: Evangeliets skal forkyndes i hele verden
- 38** Sidste dages hellige røster
- 74** Kirkenyt
- 79** Forslag til familieaften
- 80** Til vi ses: Lektier fra et akvarium
Minerva G. Harkness

UNGE VOKSNE

42

42 De talte til os: Til hjemvendte missionærer
Ældste L. Tom Perry

45 Evangeliet i mit liv: At vi må kunne nyde glæde
Andrea Jones

Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer. Vink: En gave.

UNGE

51

46 Lige til sagen

48 Sådan ved jeg det: Sandheden vil sejre
Oliver Mayall

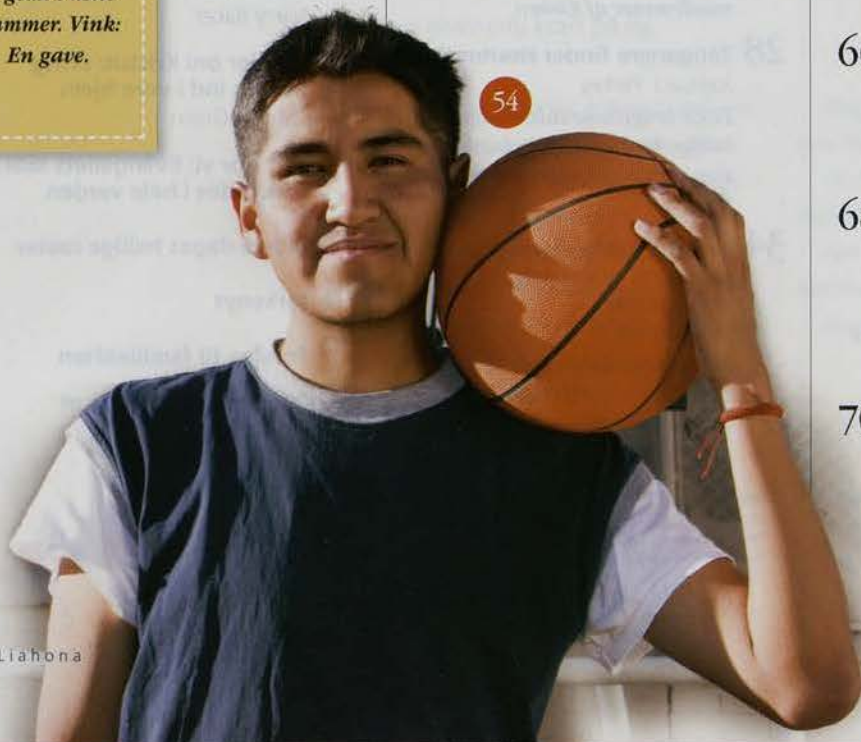
51 Vores side

52 Fra missionsmarken: Mirakel ved et trafiklys
Benjamin Hayford

54 Kom og spil med
Adam C. Olson
Koki synes, at det at spille basketball minder meget om at efterleve evangeliet.

57 Plakat: Tag fat

54

BØRN

58

58 En trofast pige ved navn Emma
Mark Staker

Læs om, hvordan Emma Smith var som lille pige.

60 Evangeliet er for alle
Præsident Dieter F. Uchtdorf
Det er lige meget, hvor man bor og hvilket sprog man taler. Evangeliet er for alle.

62 Fællestid: Jeg adlyder Jesus Kristus, fordi jeg elsker ham
Sandra Tanner og Cristina Franco

64 Vores side

65 Særlige vidner: Hvad er et præstedømmekvorum?
Ældste D. Todd Christofferson

66 Jahve redder den trofaste Daniel
Diane L. Mangum
Daniel blev beskyttet, fordi han valgte at adlyde Herren.

68 Den dyrebareste gave
Jane McBride Choate
Missionærerne havde givet Sophies familie evangeliets gave. Hun ville også gerne give dem en gave.

70 Til mindre børn

SEPTEMBER 2010, ÅRGANG 159, NR. 9
LIAHONA 09289 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun., Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerge, Julie Wardell
Seniorsekretær: Laurel Teuscher

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Design og produktion: Call R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson
Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Fredensborg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500 655 20. Abonnementprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«, eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

September 2010 Vol. 159 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

I »Vore missionærægtepar« (side 18) skriver ældste Kent D. Watson om missionærægtepar, som »udfører vidunderlige mirakler, når de grundfæster og styrker kirken«. **Hvis du vil vide mere om mulighederne for at tjene som missionærægtepar**, kan du gå ind på www.lds.org/csm/index.html (på engelsk).

Hvis du syntes om »Tonganere finder Herren« (side 28), kan du se flere foto af tonganske sidste dages hellige på www.liahona.org.

FOR DE UNGE

Fleere af artiklerne i dette nummer omtaler missionærhåndbogen *Forkynd mit evangelium*. **Den kan læses på mange sprog på nettet** på www.preachmygospel.lds.org.

FOR BØRN

Find mange børneaktiviteter på nettet på www.liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på flere sprog på www.languages.lds.org.

Res
Book Area
M2035
DISG DAN
Sept 2010
30156

Præsident
Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

MORMONS BOG

som en personlig vejleder

Vi føler alle i vore bedste stunder et ønske om at vende hjem og bo hos Gud. Han gav os en gave i form af sin elskede Søn, der blev vores Frelser, som viste os vejen og fortalte os, hvordan vi kan følge den. Han gav os profeter, som kan vise vej. Profeten Joseph Smith blev inspireret til at oversætte den profetoptegnelse, der kendes som Mormons Bog. Den er vores sikre vejleder på vejen hjem til Gud.

Om denne dyrebare bog har Joseph Smith sagt: »Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog.«¹

Mormons Bogs forskrifter er Guds befalinger, som vi finder i den. Nogle er direkte befalinger fra Frelseren, givet gennem hans profeter om det, vi skal gøre, og det, vi kan blive til. Mormons Bog viser os Frelserens eksempel, så det kan øge vores tro og beslutning om at adlyde hans befaling om at følge ham. Bogen er fuld af Kristi lærdomme, som kan vejlede os. Her er et eksempel fra 2 Nefi:

»Og [Jesus] sagde til menneskenes børn: Følg mig.

Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?

Og Faderen sagde: Omvend jer, omvend jer, og bliv døbt i min elskede Søns navn« (2 Ne 31:10-11).

Bogen gør det klart, at vi skal modtage Helligånden som en ildåb som en hjælp til at holde os på den lige og snævre sti. Vi lærer, at vi altid skal bede i Kristi navn, uden at blive matte, og at hvis vi gør det, har vi dette løfte: »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv« (2 Ne 31:20).

I kong Benjamins vidunderlige prædiken gør Mormons Bog det klart, hvad det vil sige at have kærlighed til Gud og alle mennesker. Når vores natur forandres ved forsoningens kraft og gennem vores trofaste lydighed mod budene, fyldes vi med Guds kærlighed (se Mosi 4:1-12).

Mormons Bog giver os også vished om, at vi kan blive så rene i dette liv, at vi ikke mere ønsker at gøre ondt (se Mosi 5:2). Dette håb giver os mod og trøst, når Satan

KRISTUS I LANDET OVERLØD, AF SIMON DEWEY © 2003 IRI

Hver gang jeg blot læser et par linjer i Mormons Bog, føler jeg mit vidnesbyrd blive styrket om, at bogen er sand, og at Jesus er Kristus.

prøver at friste os og gøre os modløse på vejen.

Hver gang jeg blot læser et par linjer i Mormons Bog, føler jeg mit vidnesbyrd blive styrket om, at bogen er sand, at Jesus er Kristus, at vi kan følge ham hjem, og at vi kan tage vore kære med os. For mig er den bøgernes bog. Den er Guds ord.

Jeg beder til, at vi og dem, vi elsker, vil drikke dybt og inderligt af den hver dag. Jeg vidner i Jesu Kristi navn om, at den er en sand vejleder. ■

NOTE

1. Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 64.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

»Når vi anvender skrifterne og de sidste dages profeters ord som kilde i al vores undervisning, indbyder vi Ånden til at bære vidnesbyrd. Dette bibringer vores undervisning »Guds kraft, så [vi] kan overbevise menneskene« (L&P 11:21)« (Undervisning, den største kaldelse, 2000, s. 51). Overvej at læse uddrag højt af præsident Eyrings budskab, deriblandt Joseph Smiths udtalelse om Mormons Bog. Indbyd familiens medlemmer til at fortælle, hvordan efterlevelse af de principper, som findes i Mormons Bog, har hjulpet dem til at nærme sig Gud.

»Når elever taler om principperne i skrifterne, udvikler de færdigheder, som de har brug for i deres personlige studium af skrifterne« (Undervisning, den største kaldelse, s. 54). Overvej at læse de skriftsteder, der henvises til i dette budskab og søge efter og drøfte de principper, som forkyndes i dem.

Min egen Mormons Bog

Hillary Holbrook

Da præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) i august 2005 udfordrede Kirkens medlemmer til at læse Mormons Bog inden årets udgang, lovede jeg mig selv, at jeg ville læse hele bogen. Jeg var bekendt med historierne i Mormons Bog, men havde aldrig læst hele bogen. Nu ville jeg holde mit løfte.

Jeg havde lært at anvende skrifterne på mit eget liv og gøre dem til mine egne. Så mens jeg læste, skrev jeg noter i marginen om, hvad jeg mente, hovedtanken var i det pågældende afsnit. Jeg understregede også ord eller sætninger, som blev gentaget for at slå noget fast.

Jeg skrev mit navn ved siden af navnene i skriften for at

UNGE

minde mig om, at Guds ord til andre også kan være ord, der er rettet til mig. For eksempel skrev jeg mit navn ind i 2 Ne 2:28: »Og se, [Hillary], jeg ønsker, at I skal se hen til den store formidler og lytte til hans store befalinger.« Jo mere jeg gjorde Mormons Bog til min egen, desto mere glædede jeg mig til at læse i den hver dag.

Som jeg læste hver dag, blev mine bønner mere inderlige og personlige. Jeg kunne også koncentrere mig om min skole og følge Åndens tilskyndelser til at knytte venskaber til andre. På årets sidste aften læste jeg Mormons Bog færdig.

Da forstod jeg betydningen af at læse hele Mormons Bog, samt de øvrige skrifter, og det har jeg i sinde at gøre mange gange i løbet af mit liv.

En vejledning, som kan vise os vejen hjem

Hvordan ville du have det, hvis du var faret vild og ikke kunne finde hjem til din familie? Ville du ikke blive glad, hvis du kunne følge efter nogen, som kunne vise dig vej? Præsident Eyring siger, at

Mormons Bog er som en vejleder, der kan føre os tilbage til vor himmelske Fader.

Se på billederne af noget af det, som Mormons Bog siger, at vi skal gøre for at vende hjem. Læs 2 Ne 31:10, 11, 20. Skriv det rigtige vers fra Mormons Bog under hvert billede. Et af versene skal du bruge to gange.

Omvend dig og bliv døbt.

Hav et fuldkommen klart håb.

Elsk Gud og alle mennesker.

Følg Jesus.

Vores ansvar for at pleje den opvoksende generation

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjelpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

Tro • Familie • Tjeneste

Uden pleje kan den opvoksende generation være i fare for at blive som den, der beskrives i Mosi 26. Mange unge troede ikke på deres fædres overlevering og skilte sig som folk ud fra deres tro og forblev adskilt fra den fremover. Vore unge kan også blive ført på vildspor, hvis de ikke forstår deres rolle i vor himmelske Faders plan.

Hvad er det så, der kan holde den opvoksende generation i sikkerhed? I kirken forkynder vi de frelsende principper, og de principper er familieprincipper, principper, som kan hjælpe den opvoksende generation med at stifte familie, undervise den familie og berede den familie på ordinancer og pagter – og så vil den næste generation undervise den næste og så videre.

Som forældre, ledere og medlemmer af kirken bereder vi denne slægt på Abrahams velsignelser, altså templet. Vi har ansvaret for at være meget tydelige, når det gælder vigtige læresætninger, som findes i familieproklamationen. Moderskab og faderskab er evige roller og ansvar. Hver af os har ansvar for enten mandens eller kvindens halvdel af planen.

Vi kan undervise i den lære under alle forhold. Vi må tale respektfuldt om ægteskab og familie. Og den opvoksende generation kan opnå stort håb og forståelse fra vores eksempel – ikke blot fra de ord, vi siger, men fra den måde, hvorpå vi føler og udstråler familiens ånd.

Julie B. Beck, Hjelpeforeningens hovedpræsident.

Fra skrifterne

Ordsp 22:6; Ef 6:4; En 1:1; Alma 53:20-21; 56:47; 57:27

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan kan jeg hjælpe mine søstre med at anvende »Familien: En proklamation til verden« i deres pleje af den opvoksende generation? Du kan overveje at forære dine søstre et eksemplar af proklamationen og hjælpe dem med at finde og understrege de afsnit, som bedst forkynder grundlæggende principper.

2. Hvordan kan jeg være den opvoksende generation? Du kan overveje at nå ud til medlemmer af menigheden, familien eller lokal-samfundet, som kunne have gavn af din omsorg og kærlighed.

Fra vores historie

I en tale til søstre ved Hjelpeforeningsmødet den 23. september 1995 sagde præsident Gordon B. Hinckley: »Den verden, vi lever i, er fuld af forvirring og skiftende værdinormer. Skingre stemmer råber om det ene og andet i et forræderi mod de adfærdsnormer, som tiden har prøvet af.«¹ Præsident Hinckley fortsatte så med at præsentere søstre, Kirken og i sidste ende alle mennesker overalt for »Familien: En proklamation til verden«.

I de år, der fulgte, er denne profetiske skrivelse blevet oversat til mange sprog og uddelt til verdens statsledere. Den opfordrer borgere og statsledere til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.²

Proklamationen er blevet en grundvold for de sidste dages helliges tro på familien, en erklæring, som vi kan holde fast ved og vide, at ved at efterleve dens forskrifter, styrker vi vores familie og hjem.

NOTER

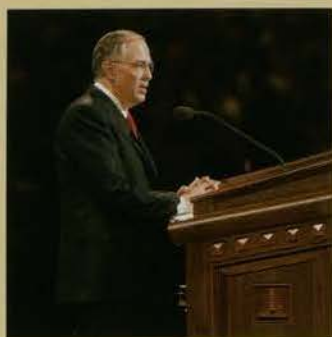
1. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 98.
2. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

Du kan læse mere på www.reliefsociety.lds.org.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6).

INSPIRATIONEN VED GENERALKONFERENCEN

Har I nogensinde tænkt over, om talerne ved generalkonferencen fik tildelt emner? Ved den seneste konference forklarede ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum:

»Der tildeles ikke emner, der er ingen samordning af temaer. Herrens måde er, selvfølgelig, altid den bedste måde. Han tager hver enkelt talers personlige, bønsumme indsats og skaber en åndelig symfoni fuld af åbenbaring og kraft. Gentagne temaer, princip, der bygger på princip, profetiske advarsler, opløftende løfter – den guddommelige harmoni er et mirakel!« (»Læs en historie om Jesus«, *Liahona*, maj 2010, s. 108).

KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Konferencecentret i Salt Lake City: Tiårsjubilæum

Her kan du læse lidt, som du måske ikke vidste om Konferencecentret, som blev indviet den 8. oktober 2000 af præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008).

- Først taget i brug: Ved aprilkonferencen 2000, den 1. og 2. april
- Det samlede antal besøgende ved arrangementer siden dets indvielse: 6,9 millioner mennesker har overværet 4.577 arrangementer
- Samlet antal besøgende, som er blevet vist rundt i bygningen: 4,8 millioner
- Samlet antal fremtrædende personer, som er blevet rundvist i bygningen: 5.500
- Antal musikarrangementer, inklusive *Musik og det talte ord*, som er blevet afholdt i bygningen: 311
- Antal julerelaterede optrædere, som er blevet afholdt i bygningen: 17 forskellige arrangementer med i alt 49 forestillinger
- Kunststillinger i bygningen: Hyldest til profeterne, Arnold Friberg-udstillingen og kunst fra Kirkens internationale konkurrencer

I kalenderen

Husk det nu: Den 25. september har Hjælpeforeningen sit årlige møde, og generalkonferencen falder på den 2. og 3. oktober. Forhør dig hos dine præstedømmeledere eller gå ind på conference.lds.org, hvor du kan få yderligere oplysninger om transmissionstidspunkter og -steder. I mange tilfælde kan man se konferencen via internettet.

VIDSTE DU DET?

Talerstolen i Konferencecentret

Talerstolen i Konferencecentret har en ret speciel historie. Det følgende er præsident Gordon B. Hinckleys beretning om den:

»Jeg elsker træer. Da jeg var dreng, boede vi om sommeren på en gård, en frugtplantage. Hvert år på denne tid plantede vi træer. Jeg tror ikke, at vi har haft et forår, siden jeg blev gift, bortset fra to eller tre år, hvor vi var bortrejst fra byen, hvor jeg ikke har plantet træer ...

For godt 36 år siden plantede jeg et sort valnøddetræ. Området var ret tæt beplantet, så det voksede sig højt og rank for at nå op til sollyset. For et år siden gik det af en eller anden grund ud. Men valnød er et kostbart møbeltræ. Jeg ringede til bror Ben Banks fra De Halvfjerd, som før han begyndte at tjene på fuld tid i Kirken, var i træbranchen. Han tog sine to sønner med, hvoraf den ene er biskop og den anden for nylig er blevet afløst som biskop og nu bestyrer forretningen, for at se på træet. Så vidt de kunne se, var det solidt, godt og smukt træ. En af dem foreslog, at det kunne bruges til en talerstol til denne sal. Tanken begejstrede mig. Træet blev fældet og derpå hugget til to store bjælker. Derefter fulgte den langvarige

tøringsproces, først naturligt og siden i en tørreovn. Bjælkerne blev skåret til brædder på et savværk i Salem i Utah. Brædderne blev derpå bragt til Fetzers snedkerværksted, hvor dygtige håndværkere tegnede og fremstillede denne storslåede talerstol af det træ.

Det færdige resultat er smukt. Jeg ville ønske, at I alle kunne studere det tæt på. Det repræsenterer fremragende håndværk, og her står jeg og taler til jer fra det

træ, som voksede op i min baghave, hvor mine børn legede og også voksede op.

Det er bevægende for mig. Jeg har plantet en anden sort valnød eller to. Jeg er gået bort, længe før de vokser op. Når den dag kommer, og denne smukke talerstol er blevet gammel, så kan en af dem måske bruges til en ny talerstol. Til ældste Banks og hans sønner, Ben og Bradley, og til de dygtige håndværkere, som tegnede og byggede den, vil jeg gerne udtrykke min dybeste taknemlighed for, at I har muliggjort det for mig at sætte mit lille fingeraftryk på denne storslåede sal, hvorfra profeternes røst går ud til hele verden som et vidnesbyrd om menneskeheden. Forløser.«

Fra præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Et vidnesbyrd til hele verden, Liahona, juli 2000, s. 6.

Spisetid – undervisningstid

Gør spisetid til en undervisningstid. Man skal bare have nogle af Kirkens undervisningsmaterialer liggende fremme ved spisebordet. Hjemme hos os anvender vi ofte materialer til at undervise vore børn. For eksempel har vi henvist til hæftet *Tro på Gud for piger*, hæftet *Unge Piger: Personlig Fremgang* og pjecen *Til styrke for de unge*. Vi har selvfølgelig også skrifterne i nærheden.

Nogle gange læser vi at par afsnit og drøfter dem. Andre gange slår vi nogle skriftsteder op. Vi har endda lært den femte trosartikel udenad og drøftet dens betydning, mens vi spiste.

Når man af og til dækker bordet med disse visuelle påmindelser, er det let at huske på, hvor vigtigt det er at nærme sig selv åndeligt, så vel som fysisk.

Serena Gedlaman, Alberta i Canada

Note: Hæfterne Tro på Gud for drenge og Pligt mod Gud er også tilgængelige. Alle de ovennævnte produkter kan bestilles gratis fra distributionscentre eller bestilles via nettet på www.ldscatalog.com. Du kan også ringe til Salt Lake Distribution Services på 1-800-537-5971 (USA og Canada).

HÅB

ved evangeliets ordinancer

Min hustru forsikrede mig over telefonen om, at hun havde det bedre, og at alt nok skulle ordne sig. Tre dage senere ændrede alt sig.

Elias Magabo

Jeg er født og opvokset i Filippinerne, hvor jeg traf min hustru, Monina. Det var også der, at vores søn Mark blev født. Midt i 1990'erne flyttede vores familie til Saipan, som er en lille ø i Stillehavet. Der var vi aktive medlemmer af et andet trossamfund. Nu og da så jeg unge mænd, som to og to gik rundt på øen, nydeligt klædt i hvide skjorter og slips. Jeg vidste, at de var sidste dages hellige missionærer, men jeg havde ikke nogen planer om at skifte kirke. Når jeg så dem komme i min retning, vendte jeg bogstaveligt om og løb den modsatte vej.

Min holdning til missionærerne ændrede sig, da to af vore venner, Mel og Soledad Espinosa, blev medlemmer af Kirken. De opfordrede vores familie til at tale med missionærerne og af ren nysgerrighed sagde vi ja til det. Vi mødtes med dem første gang i august 2007, og da missionærerne fortalte os om deres budskab, følte jeg noget meget stærkt. Mit hjerte bankede hurtigere, og jeg følte en kildren i hele kroppen. Jeg fandt senere ud af, at hele min familie følte sig inspireret og opbygget. Vore følelser blev stærkere i de følgende måneder, hvor vi hørte mere om Jesu Kristi evangelium.

På det tidspunkt hvor vi begyndte at mødes med missionærerne, følte Monina sig drænet for energi, og hun fik mærkelige knuder rundt om på kroppen. Hendes gigt blusede op, som den aldrig før havde gjort. Vi søgte lægehjælp, men ingen af prøverne gav os noget svar. Som månederne

gik, fik hun det så dårligt, at hun fik brug for yderligere lægehjælp. I december fløj Monina til Filippinerne for at tale med lægerne der. Jeg blev på Saipan, så jeg kunne arbejde og tage mig af vores teenagesøn.

Inden Monina rejste, sagde hun, at hun ville døbes, når hun vendte tilbage til Saipan. Hun bad mig også om at blive ved med at mødes med missionærerne, selv om hun så gik glip af nogle af lektionerne. Jeg lovede hende, at Mark og jeg nok skulle fortsætte.

Mens hun var i Filippinerne, talte vi regelmæssigt sammen, så jeg kunne høre om hendes lægebesøg, og hun kunne høre, hvad vi havde lært om evangeliet. Min hustru fortalte, at hun havde færre og færre smerter for hver dag, og jeg var glad for, at lægebehandlingen gav resultat. Tidligt i januar 2008 købte jeg en flybillet, så jeg kunne besøge hende, men hun var sikker på, at hun snart ville være tilbage på Saipan, så der var ingen grund til at spilde penge på den rejse. Hun sagde, at hun elskede og savnede vores søn og mig, men forsikrede mig om, at alt nok skulle ordne sig.

Tre dage senere døde hun pludseligt. Årsagen: Uopdaget leukæmi. Mark og jeg var rystede – og sønderknuste. Vi rejste straks til Filippinerne til begravelsen og vendte så tilbage til Saipan. Det var vores livs sværeste tid.

GIV BØRN EN CHANCE FOR

Jeg følte en dyb sorg, der var så tung, at jeg havde svært ved at komme ud af sengen om morgenen. En særlig hård dag mindede Mark mig om noget, som missionærene havde lært os. Han sagde: »Du skal ikke græde så meget, far. Mor er hos Gud. Hun er i åndeverdenen.« Hvor var jeg dog taknemlig for, at Gud havde gjort det muligt for Monina at lære mere om evangeliet, og at alle, som nogensinde har levet, får chancen for enten at modtage eller forkaste Jesu Kristi evangelium – enten i dette liv eller det næste.

Da jeg lærte mere om Jesu Kristi lærdomme, opdagede jeg, at vor himmelske Fader har gjort meget mere end det: Han har også gjort det muligt for hende at modtage de nødvendige ordinancer som fx dåb. Inden min hustru rejste til Filippinerne, havde vi talt om at blive døbt som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Skønt hun ikke nåede at blive døbt i dette liv, har vor himmelske Fader ikke ladet os stå uden håb.

Mark og jeg stod over for mange prøvelser i de måneder,

som fulgte. Da jeg vendte tilbage til Filippinerne til min hustrus begravelse, mistede jeg mit job. Jeg solgte vores bil for at betale for Moninas hospitalsregninger. Og Mark og jeg måtte vænne os til et liv uden Monina. Trods modgangen fandt Mark og jeg håb i vores nyfundne tro, og vi blev døbt i april 2008. I de måneder, som fulgte, fandt jeg et nyt arbejde og kunne betale hospitalsregningerne. Mark og jeg satte os det mål at deltage i vores grens rejse til templet i Manila i Filippinerne, så vi kunne blive beseglet som familie.

Da Mark og jeg havde sparet penge op og beredt os åndeligt, rejste vi til templet sammen med vores gren i maj 2009. Mens vi beredte os på rejsen, så vi på nært hold djævelens nedbrydende kræfter, såvel som vor himmelske

***Missionærlektionerne opmun-
trede og inspirerede vores
familie. Vi anede ikke, at vi
ville få brug for den trost i de
kommende måneder.***

Faders styrkende og opløftende kærlighed. Jeg blev meget syg, dagen før vi skulle rejse til templet. Nogle medlemmer fik uventede problemer med immigrationsmyndighederne, mens andre havde problemer med at få et pas. Vore venner, som havde præsenteret os for evangeliet, familien Espinosa,

mistede deres arbejde, den uge hvor vi skulle rejse til templet. Og hvad værre var, et medlem af vores grenspræsidentskab, som skulle til templet for første gang, mistede sin far pga. pludselig sygdom, tre dage før vi skulle rejse. Men i sidste ende styrkede Herren hver enkelt af os og gjorde det muligt for 42 medlemmer af grenen at komme i templet. Seksten af os var der for første gang.

Den 13. maj 2009 er en dag, som jeg aldrig glemmer. Da jeg ankom til templet, forsvandt byrden og smerten ved min hustrus død straks. Selv om jeg til at begynde med var ret nervøs ved tempeloplevelsen, fordi jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre, eller hvor jeg skulle gå hen, blev jeg slået af den ro og fred, som jeg følte, da jeg trådte derind. Det var helt anderledes end de travle gader lige uden for templets døre.

Som dagen skred frem, blev min tempeloplevelse mere meningsfuld og stærk. Om morgenen udførte vores gren dåb for de døde. Mens jeg kiggede på, kom jeg til at tænke på min hustru, som blot halvandet år tidligere

Da jeg var i templet med min søn, genvandt vi alt det, som jeg troede, at vi havde mistet for stedse.

havde udtrykt ønske om at blive døbt. Jeg så opfyldelsen af det ønske, da en ven blev døbt på vegne af Monina.

Men den vigtigste del af rejsen kom, da jeg senere samme eftermiddag trådte ind i beseglingslokalet. Min hustru og jeg var blevet gift for mange år siden, men vi blev ikke viet i templet med vor himmelske Faders præstedømmemyndighed. Da min hustru døde, troede jeg, at jeg havde mistet hende for stedse. Men da jeg traf missionærerne, erfarede jeg, at familier kan blive beseglet til hinanden for al evighed i templet.

Da jeg trådte ind i beseglingsværelset i templet i Manila, blev jeg overvældet af følelserne. Lige siden min dåb havde jeg vidst, at evangeliet virkelig bragte velsignelser, men i det øjeblik forstod jeg pludselig deres værdi. Da Mark og jeg knælede ved alteret for at blive beseglet som familie, fornemmede jeg min hustrus nærvær. Jeg kunne høre hendes stemme, og det var, som om jeg holdt hendes hånd. Jeg fornemmede Moninas tilstedeværelse af hele mit hjerte. Da vidste jeg, at vi var en evig familie. ■

GIV BØRN EN CHANCE FOR AT TJENE

Jenny Baker

Enhver, der tjener i Primary, kan fortælle dig, at børn ofte har svært ved at komme til Primary og være parat til at sidde stille og lære. Uanset hvor dygtig en underviser er, eller hvor højt underviserne elsker deres klasser, så laver børn af og til unoder.

Sidste dages hellige har fået at vide, at alle nye medlemmer af Kirken har brug for et ansvar.¹ Et ansvar får dem til at føle sig som en del af Kirken og giver dem mulighed for at lære og udvikle sig. Børn kan nyde de samme velsignelser, når de får mulighed for at tjene.

Børn får ikke kaldelser, men Primarys ledere kan under bøn finde muligheder for at tjene for selv de mindste børn. Her er et par eksempler:

- Lad et større barn hjælpe et mindre barn under fællestid.
- Bed et barn, som er kommet tidligt, om at stå ved døren og tage imod de andre, når de kommer til Primary.
- Giv et større barn til opgave at sørge for, at mikrofonen er tændt.
- Bed større børn om at hente kridt, tavleklud, farver eller andre ting fra biblioteket.
- Bed et barn, som kan spille klaver, om at spille præludiet eller postludiet.

- Bed to venner om at sidde ved en besøgende eller et nyt medlem, så vedkommende kan føle sig velkommen.
- Bed et barn om at hjælpe til med at dirigere musikken.
- Lad flere børn hjælpe med at stille stole frem eller væk.
- Bed et barn og dets familie om at besøge et nyt barn i jeres menighed.
- Bed et barn om at holde et billede.
- Bed en eller anden om at tegne en enkel tegning med kridt, som passer til lektionen.
- Bed nogle medlemmer af klassen om at finde på nye bevægelser til en ny sang, som de lærer.
- Hjælp en 11-årig med at planlægge en aktivitetsdag i Primary. Det hjælper barnet med at udføre et af kravene i Tro på Gud.

Uanset hvor stor eller lille opgaven var, så husk at takke barnet for dets indsats.

Jeg har nydt at arbejde med børn, mens de lærer at tjene. Det er berigende at se dem udvikle sig og anvende de færdigheder, som de begyndte at udvikle i Primary, i Unge Mænds og Unge Pigers programmer. ■

NOTE

1. Se præsident Gordon B. Hinckley, »Nyomvendte og unge mænd«, *Stjernen*, juli 1997, s. 47.

DET, DER VIRKELIG BETYDER NOGET

Ældste Kenneth Johnson fra De Halvfjerds fortæller om

engang, hvor han malede sit hus udvendigt, og hans femårige søn gerne ville hjælpe: »Da jeg havde udstyret ham med en af mine gamle skjorter, som dækkede ham fuldstændigt og næsten nåede ned til gulvet, og rullet ærmerne helt op, gik vi i gang med den dør, som sikrer vores hovedindgang. Han malede det nederste panel, mens jeg malede det øverste. Jeg lagde mærke til, at han på grund af sin alder og fysik ikke var i stand til at påføre malingen jævnt, så der opstod dråber af maling. Hver gang han bøjedede sig for at dyppe penslen, skyndte jeg mig at glatte malingen på det nederste panel ud, hvorefter jeg vendte tilbage til mit eget panel, inden han opdagede, hvad jeg gjorde. Efter et stykke tid indså jeg, at muligheden for at arbejde sammen med min søn var vigtigere end et fejlfrit malerarbejde. Jeg blev klar over, at han faktisk klarede det flot. Hver gang jeg sidenhen nærmede mig den dør og så det karakteristiske malerarbejde, blev jeg mindet om, hvad der virkelig betyder noget her i livet.«

Fra »Vi har alle en far, som vi kan stole på«, *Stjernen*, juli 1994, s. 30.

Bring Kristus ind i vore hjem

Cynthia Green

Da jeg for en del år siden hørte en ung kvinde i vores menighed recitere »Den levende Kristus«,¹ besluttede jeg, at jeg også ville lære det udenad. Jeg tog et lille eksemplar af erklæringen med mig, når jeg løb om morgenen. Det var det ideelle tidspunkt for mig at tænke på, fordi jeg var helt alene og uforstyrret. Efter flere måneder på den måde var jeg i god fysisk form – og jeg havde lært teksten udenad.

Selv om det føltes herligt at »fuldføre« det, så var de langvarige fordele endnu bedre. Jeg begyndte at tænke mere på Jesus Kristus, hans liv og tjenestegering og ønskede at blive mere som han. Jeg behandlede min mand og vores børn med større tålmodighed og kærlighed. Jeg fandt større fred og lykke i alt, hvad jeg foretog mig. Og jeg følte større glæde ved at vise omsorg og kærlighed til min omgangskreds. Og ligesom Lehi, der spiste af frugten fra livets træ, ønskede jeg, at min familie skulle opleve det, jeg havde oplevet (se 1 Ne 8:12).

Jeg begyndte at se efter muligheder for at undervise mine børn i »Den levende Kristus«. Jeg var klar over, at de var små (den ældste var 11), og at denne dyrebare erklæring var ret lang.

Men jeg havde et ønske om at undervise min familie, og efter at jeg havde bedt og tænkt over det ofte, viste Ånden mig, hvordan jeg skulle gøre.

Jeg havde længe samlet på billeder, som jeg klippede ud af gamle kirke-tidsskrifter. Jeg fandt den æske, som jeg opbevarede dem i og tog billeder frem, som syntes at passe til forskellige passager fra »Den levende Kristus«. Til »Han var Det Gamle Testaments store Jahve« fandt jeg for eksempel et billede af Kristus, der, som Jahve, taler med Moses. Til den næste sætning »Under sin Faders ledelse« fandt jeg et billede af vor himmelske Fader og Jesus Kristus, der står sammen. I løbet af meget kort tid havde jeg samlet mange billeder og sat dem sammen med den tilhørende tekst fra »Den levende Kristus«.

December syntes at være det perfekte tidspunkt til at lade familien fokusere på »Den levende Kristus«. Vore børn blev begejstrede og kastede sig over projektet. Vi satte de billeder, som vi arbejdede med, op i køkkenet. Jeg lagde mærke til, at børnene sagde sætningerne, når de i løbet af dagen gik forbi billederne. Når alle havde lært de billeder, som hang på væggen, udenad, lagde vi

dem væk og begyndte på et nyt sæt.

Sammen med hvert billede drøftede vi evangeliet og Jesu Kristi liv. Vores familieaftens lektioner var fyldt med beretninger og lektioner om Frelseren. Min mand underviste i nogle af begreberne fra »Den levende Kristus« og lærte os nye ting.

Familiebønnen fik dybere betydning, fordi børnene tænkte mere på ham, i hvis navn de bad. Ånden fyldte vores hjem. Vi havde det som Nefi, da han skrev: »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus« (2 25:26). Vores hjem er blevet et mere fredfyldt sted.

Velsignelserne er strømmet ind på måder, som jeg aldrig havde forestillet mig. Selv om jeg for eksempel havde prøvet at forenkle nogle af ordene til vores yngste barn, Joseph, som var fire, insisterede han på at lære hele erklæringen ord for ord. Det blev helt klart for mig en dag i kirken. Omslaget til nadvermødeprogrammet var udsmykket med et billede af Frelseren i Getsemane have, som vi havde brugt til vores udenadslære. Joseph pegede på billedet og sagde: »Se, mor. »Han gav sit liv for at sone for hele menneskehedens synder.«

En anden uge havde vi problemer

i kirken. Børnene var mere urolige, end de burde have været, især under nadveren. Den følgende aften talte vi om nadveren ved familieaften. Vi drøftede dens formål, og hvordan vi bør opføre os, mens nadveren bliver omdelt. Jeg spurgte børnene, hvad de tænkte på under nadveren. Vores tiårige Sharanne bemærkede, at hun tænkte på Jesu liv og ordene fra »Den levende Kristus«. Mere behøvede hun ikke at sige.

På et andet tidspunkt havde Joseph svært ved at gå i seng. Han var vrangvillig og pirrelig. Jeg bad ham om at fortælle mig lidt af »Den levende Kristus«. Da han begyndte, kunne jeg fornemme Ånden komme ind i værelset. Han faldt til ro og blev sit sædvanlige, glade jeg. Nogen tid senere, da han igen var urolig en aften, prøvede jeg det igen. Denne gang var hans svar helt anderledes: »Nej! Jeg vil ikke være glad!« Vores lille søn havde lært, hvad der kan ske, når man tænker på Jesus Kristus. Jesus var blevet mere virkelig for os alle sammen.

Den følgende påske havde vores familie lært »Den levende Kristus« udenad. Det var den dejligste firemånedersoplevelelse, vi nogensinde har haft. Selv om projektet er forbi, ved jeg,

at virkningen af det, som vi har lært, kan forblive hos hvert enkelt af familiens medlemmer resten af livet.

Jeg ved, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus virkelig lever. Jeg er taknemlig over at have fået en bedre forståelse af deres virke og en dybere

fornemmelse af deres kærlighed. Jeg takker Gud for den uforlignelige gave, som hans guddommelige Søn er, og for den smukke oplevelse, som det var at lære mere om ham og stræbe efter at blive mere som ham. ■

NOTE

1. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3.

Jeg ved, at virkningen af det, vores familie lærte om Frelseren, kan forblive hos os resten af livet.

EVANGELIET

SKAL FORKYNDES I HELE VERDEN

Da Jesus Kristus levede på jorden, lærte han andre en levevis, som ville føre dem til lykke i dette liv og det tilkommende. Hans budskab var fred, kærlighed og lydighed mod Guds befalinger. I den følgende tid gik han fra by til by og fra landsby til landsby, og han prædikede og forkyndte evangeliet om Guds rige (Luk 8:1). Han forkyndte også, at ordnancer såsom dåb er nødvendige, hvis vi skal vende tilbage til vor himmelske Fader (se Joh 3:5).

Han fortalte sine disciple, at

»[evangeliet] om Riget skal prædikes i hele verden« (Matt 24:14). Derfor sendte han dem »ud for at prædike« (Mark 3:14). Det er samme opgave, han har givet os i dag – at forkynde hans evangelium for andre. I 1831 åbenbarede han gennem profeten Joseph Smith: »Og dette evangelium skal prædikes for hvert folkeslag og stamme og tungemål og folk« (L&P 133:37).

Vi kan se hen til Frelseren og følge hans eksempel på, hvordan man prædiker evangeliet. Han forkyndte

Jesus Kristus indbyder alle mennesker til at komme til sig. Vi kan hjælpe folk med at komme til ham ved at forkynde hans evangelium for dem. Her er nogle måder, hvorpå vi kan gøre det:

evangeliet i et klart sprog (se Matt 5-7). Han gjorde brug af enkle, spontane muligheder for at forkynde evangeliet (se Joh 4:4-42). Og han viste oprigtig kærlighed og omsorg for andre (se 3 Ne 17). Vi kan gøre det samme. ■

»Jeg beder til, at jeres tro og bønner fortsat lyder for de områder, hvor vores indflydelse er begrænset, og hvor vi ikke har lov til frit at fortælle om evangeliet på nuværende tidspunkt. Der kan ske mirakler, når vi gør det.«

Præsident Thomas S. Monson,
»Velkommen til konference«,
Liahona, nov. 2009, s. 6.

1. Ved at vise den glæde, som vi føler, når vi efterlever Jesu Kristi evangelium.

2. Ved at være venlig mod alle mennesker.

3. Ved at invitere venner til kirkemøder, aktiviteter og tjenesteprojekter.

4. Ved at give en Mormons Bog eller Liahona til dem, som ikke er af vores tro.

5. Ved at bruge internettet til at forkynde evangeliet. For eksempel kan vi bære vidnesbyrd i en blog eller henvise folk til Kirkens hjemmesider, som blandt andet Mormon.org.

6. Ved at berede unge mænd, unge kvinder og ældre til at tjene som missionærer.

7. Ved at invitere venner og naboer til at blive undervist af missionærene.

» **D**erfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk.

Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!« (L&P 18:14-15).

Du kan læse mere i *Evangeliske principper 2010*, s. 189-195; *Tro mod sandheden 2005*, s. 99-100.

Ældste
Kent D. Watson
De Halvfjerd

Vore missionærægtepar

Som medlem af præsidentskabet for det asiatiske område har jeg det særlige privilegium at tjene i et område af verden, som jeg lærte at elske som ung missionær for over 45 år siden. Meget har ændret sig siden da. Det, der dengang var Den Sydlige Fjernøstenmission, består i dag af 25 missioner. Nogle få medlemmer i nogle få grene er vokset til 750.000 medlemmer. Kirkebygninger præger landskabet, og tempeltjeneste er tilgængelig for vore asiatiske medlemmer.

Mens Kirken er vokset i Asien, er jeg kommet til at holde af og værdsætte en gruppe mennesker, som ikke søger nogen belønning, ære eller andre verdslige vederlag. De søger kun at herliggøre vor himmelske Fader. Det er vore missionærægtepar: Pragtfulde, erfame brødre og søstre, som stille og ihærdigt er med til at lægge grundvolden til denne kirke og at bringe den frem, ud af dunkelhed og ud af mørke (L&P 1:30).

Deres erfaring, tro, vidnesbyrd og kærlighed sætter dem i stand til at udføre vidunderlige mirakler, når det

gælder grundfæstelsen og styrkelsen af Kirken i vores del af Herrens vingård – fra Ulan Bator til New Delhi. Det er dem, som Mika beskrev: »Da skal Jakobs rest blandt folkene, blandt talrige folkeslag være som duggen fra Herren, som regnen på planterne« (Mika 5:7).

I mange tilfælde blev de overraskede over de steder, som de blev kaldet til at tjene i. Nogle af dem havde måske, som Jonas, valgt Tarshish frem for Nineve, om man så må sige. Men de ville ikke »flygte til Tarshish, bort fra Herren« eller befinde sig »i fiskens bug tre dage og tre nætter« (Jonas 1:3; 2:1). I stedet var de klar over, at deres kaldelse kom fra Herren, så de »lod straks garnene være og fulgte ham« (Matt 4:20).

Nogle af deres talrige og forskelligartede opgaver omfatter tempeltjeneste, undervisning i seminar og institut, tjeneste på missionskontoret, administration af den selvsupplerende uddannelsesfond, tjeneste i grene (undervisning, oplæring,

Missionærægtepar tjener med mange og forskelligartede opgaver.

De er »som duggen fra Herren, som regnen på planterne«.

EN UUNDVÆRLIG INGREDIENS

»Som sundhedsmissionærer i Sydamerika havde vi det privilegium at arbejde med Kirkens medlemmer såvel som folk, der ikke er af vores tro. Vi samarbejdede med mange forskellige organisationer, der sammen med Kirken udførte en lang række humanitære projekter.

Vi tilbragte meget af vores arbejdstid på børnehjem, hospitaler, i fængsler, lægeklinikker og hos fonde, som hjælper de ugunstigt stillede, handicappede, fattige og trængende.

Selv om vi ikke forkyndte evangeliet i form af lektioner, sådan som de unge missionærer gør, havde vi mange åndelige oplevelser, da vi så forandringer hos de nødlidende, når de modtog hjælp og følte deres tro styrket, når de erkendte hvem, der var den egentlige kilde til den hjælp.

Missionærægtepar bidrager med en uundværlig ingrediens i missioneringen med deres enorme erfaring. Kirken har brug for flere missionærægtepar end nogensinde, og de ægtepar, der kan tjene, har brug for de velsignelser, som venter på dem.«

Charles E. og Julia Cartmill, Idaho i USA

FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDESON, HYUN GYUN LEE, WEDEN C. ANDERSON, CODY BELL, FARELL BARLOW OG DAVID STOKER

VI HAR BRUG FOR MISSIONÆRÆGTEPAR

»På denne lange liste over Herrens hengivne tjenere findes et stadigt stigende antal ældre ægtepar, som yder et uundværligt bidrag til værket. Vi elsker og behøver ægtepar i bogstavelig talt alle Kirkens missioner!«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Bliv i mig!«, Liahona, nov. 2004, s. 30.

genaktivering og støtte), mentorhjælp for at opgradere folks jobkompetencer og jobmuligheder, virke inden for deres fag (jura, økonomi, ingeniørfaget, uddannelse, sundhedssektoren), koordinering af humanitær indsats og nødhjælp i forbindelse med oversvømmelser, jordskælv og andre naturkatastrofer. Nogle af dem får sågar lov til at være med til at finde, undervise og døbe nye medlemmer!

Ældste Phil og søster Brenda Frandsen er et af disse ægtepar. De tjener i Kaohsiung i Taiwan. Udover sine andre ansvar er ældste Frandsen også rådgiver til missionspræsidenten. Følgende korte samtale med ægteparret Frandsen illustrerer de tanker og følelser, som mange ægtepar har, og kan vejlede dem, der overvejer en mission.

Hvilke tanker gjorde I jer, da I overvejede at udføre en mission?

Søster Frandsen: »Vi havde altid talt om at tage på mission, når børnene

var blevet store. Da tiden var inde, var det svært at blive enige om, hvor vi ville hen, og hvad vi kunne udrette. Efter mange drøftelser foreslog ældste Frandsen, at vi overlod valget til Herren. Da vi modtog vores kaldelse, blev vi ovenud lykkelige. Vi betragter det som en ganske særlig velsignelse!«

Hvordan havde du det med at vende tilbage til din gamle mission?

Ældste Frandsen: »Det har været en yderst berigende oplevelse at vende tilbage efter 44 år. I et område, hvor der engang kun var en lille bitte gren i en lejet bygning, står der nu et smukt stavscenter. En otteårig dreng, som jeg kendte dengang, er i dag hengiven stavspræsident. Fremgangen i denne del af verden har i sandhed været fantastisk. Hver dag er der nye åndelige oplevelser, når søster Frandsen og jeg arbejder på at hjælpe andre med at opnå eller styrke deres vidnesbyrd.«

Føler I, at I bliver anvendt godt nok?

Ældste Frandsen: »Vi har fået mulighed for at anvende vores talenter og erfaringer, og vi har opdaget talenter, som vi ikke anede, at vi havde. Jeg har formået at genvinde meget af mit kinesiske. Søster Frandsen kan svare telefonen på kinesisk og kan læse navne, så hun kan videresende posten. Vi føler, at vore gamle hjerner har godt af at lære nye færdigheder!«

Men hvad med jeres familie?

Søster Frandsen: »Jeg var lidt bekymret for at skulle være væk fra børn og børnebørn. Men der findes enestående teknologiske landvindinger inden for kommunikation, som missionærægtepar kan nyde godt af. På nogle områder hører og ser jeg mere til familien, end jeg gjorde, da vi var hjemme. Vi får mindst fire nye børnebørn, mens vi er her, og det betragter vi som en af de allerstørste velsignelser. Selv om jeg går glip af at holde de nyfødte, så får vi jo billeder og filmklip, så snart der sker noget. Så snarere end at trække os væk fra familien har vores mission på mange måder bragt os tættere på den.«

Ældste Frandsen: »Faktisk føler vi, at vi har fået en større familie ved at tage på mission. Vi er bedsteforældre til missionærerne. Hver dag glæder vi os over at høre de unge missionærer fortælle om deres mission. Vi elsker dem – og de elsker os! Nyder I ikke også at høre hjemvendte missionærer fortælle om deres oplevelser med at forkynde? Vi får lov at høre om de oplevelser hver eneste dag, mens de stadig er friske og stort set uredigerede. Det er en uvurderlig oplevelse at se missionærer modnes og udvikle sig til effektive undervisere og ledere i evangeliet!«

Søster Frandsen: »Mens vi har været væk, har vi alligevel missioneret hjemme i Arizona. To af vore bedste venner har inviteret missionærerne hjem. Desuden har vores datter og hendes mand besluttet at fortælle

TIL HØJRE: DE FØRSTE TRE FOTOGRAFER ER VED TILSTÆDSEL I HONGKONG. MIDTEN ER FRIELIGA ARENINA I HONGKONG. BAKGRUNDEN ER ALMEREK. FOTO: LAUREN, RICHARD ROCHETTE

andre om evangeliet. Det førte til, at en af deres venner for nylig blev døbt. Jo mere vi stræber efter at tjene, desto flere velsignelser modtager vi. Vi vil altid stå i gæld til Herren.»

Er det personligt tilfredsstillende for jer at udføre en mission?

Ældste Frandsen: »Missionering er aldrig kedeligt! Der er nye udfordringer og nye oplevelser hver eneste dag. Udover vore opgaver på kontoret underviser vi i engelsk hver lørdag morgen og i gæsteklassen om søndagen. To gange om ugen underviser vi i engelsk som fremmedsprog for hjemvendte missionærer. Vi medvirker også til at finde og undervise undersøgere. Enhver mulighed for at tjene åbner nye døre for forkyndelsen af evangeliet.»

Har I nogle gode råd til ægtepar, der overvejer en mission?

Søster Frandsen: »En af mine største bekymringer var helbredsmæssige problemer; men i stedet er vi begge blevet velsignet med godt helbred. Vi har en fornuftig arbejdstid som missionærer. Vi står tidligt op, går tidligt i seng, motionerer hver dag og spiser sundt. Herren velsigner missionærer med styrke til at udføre deres hverv.

Man skal ikke være bekymret!»

Ældste Frandsen: »Vi smiler nogle gange, når folk derhjemme mener, at vi yder et offer. Offeret er minimalt sammenlignet med velsignelserne, glæden og den tilfredsstillelse, som Gud giver os hver dag.»

Ægteparret Frandsens erfaringer er typiske for de bemærkninger, vi hører fra andre missionærægtepar, som tjener rundt omkring i Asien. For nylig blev et missionærægtepar følelsesmæssigt berørt, da de fik at vide, at de kunne afslutte deres mission en måned tidligere, så de kunne være hjemme til jul. Vi antog, at deres tårer var glædestårer, fordi de kunne blive genforenet med deres børn og børnebørn til jul. Vi var ikke klar over, at det var bedrøvelsens tårer. De vidste, at de måske aldrig fik mulighed for at tjene på mission igen, så de ville tilbringe den sidste jul i missionsmarken!

Jeg hylder vore missionærægtepar. De modtager virkelig kraft, hvor det er nødvendigt, når de skal lægge grundvolden til denne kirke og bringe den frem, ud af dunkelhed og mørke. ■

Hvis du vil læse mere om muligheden for at tjene som missionærægtepar, så gå ind på www.lds.org/csm/index.html.

Ovenfor, fra venstre: Ældste og søster Frandsen sammen med missionærerne i deres distrikt; ældste Frandsen gør sig klar til at banke på døre med de yngre ældster; søster Frandsen tjener i Primary; templet i Mexico City i Mexico, hvor bror og søster Ortiz tjente (se herunder); ældste og søster Lopes blev kaldet til at være med til at indsamle og skrive Kirkens historie i Brasilien.

VELSIGNELSERNE VED AT TJENE

»Min hustru og jeg blev kaldet til at tjene i templet i Mexico City. Vi værdsatte virkelig vores arbejdes hellige karakter. Vi talte ofte om de vidunderlige åndelige oplevelser, vi havde, og græd, fordi vi kunne fornemme Ånden. Det var vores livs lykkeligste og mest vidunderlige tid. Vores tro og vidnesbyrd blev styrket, fordi vi tjente Herren og hans værk med kærlighed og tro.«

Pedro Córdoba Ortiz, Aguascalientes i Mexico

MERE END EN MISSIONÆR- VEJLEDNING

Melissa Merrill

Kirkens Tidsskrifter

Til personligt studium. I hjemmet. Til søndagens lektioner. Og selvfølgelig til missionering. Det er de måder, hvorpå medlemmer af Hingham Stav i Massachusetts anvender Forkynd mit evangelium.

Som missionær i Frankrig tjente Chris Ivie i en lille gren, hvor ingen undersøgere havde gæstet Kirken i over et år. Desuden kunne medlemmerne slet ikke huske, hvornår nogen var blevet døbt sidst.

Ældste Ivie og hans kammerat bad om at få at vide, hvad de skulle gøre, og de følte sig tilskyndet til at sikre sig, at hver eneste familie i grenen havde – og benyttede – hæftet *Forkynd mit evangelium*. På det tidspunkt i begyndelsen af 2006 havde man kunnet få Vejledning til missionering i lidt over et år. Ældste Ivie og hans kammerat fulgte tilskyndelsen og bestilte hæfterne.

Det blev begyndelsen til store forandringer i grenen. Skønt ældste Ivie kun var i grenen i yderligere to måneder, så han, hvordan *Forkynd*

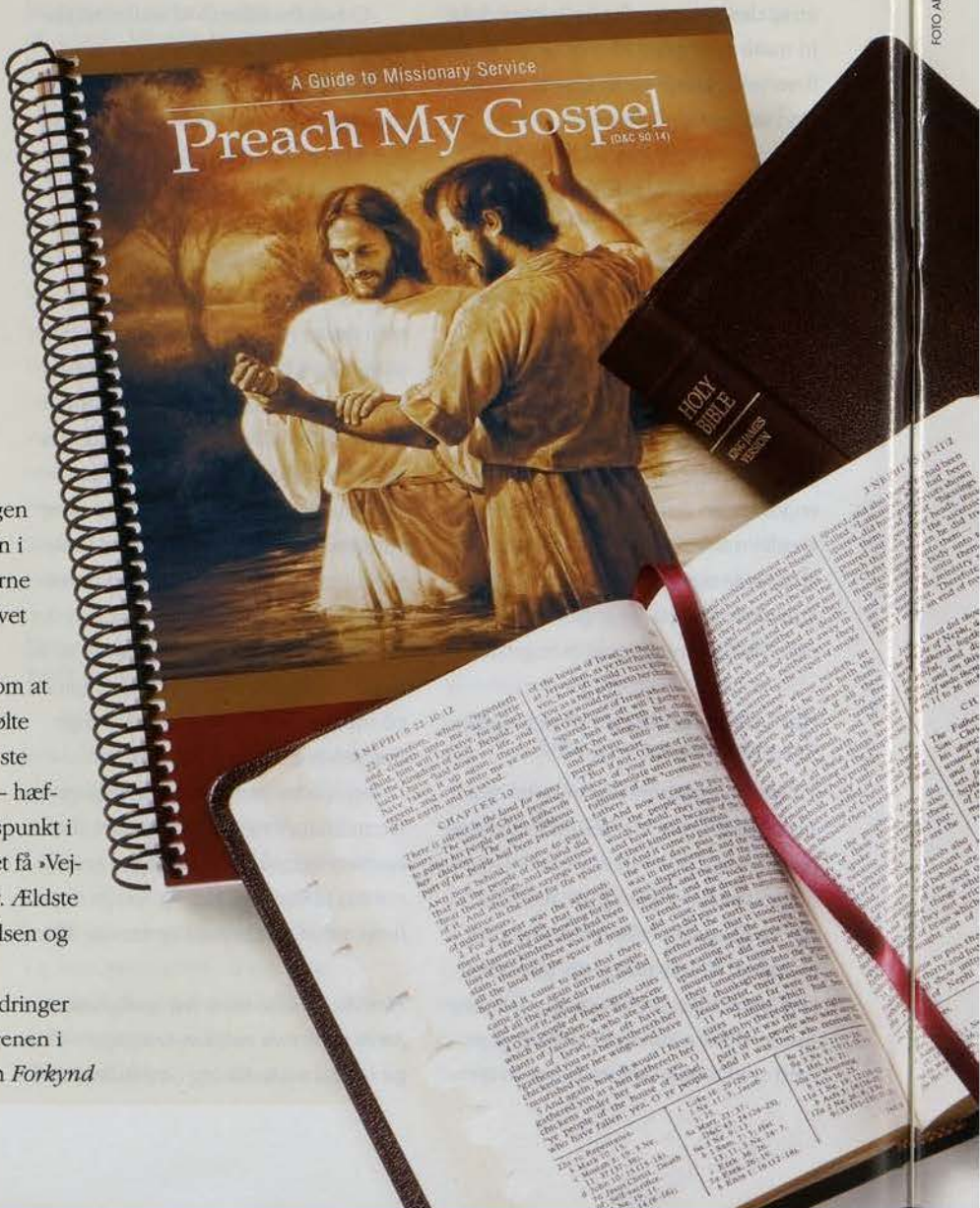

FOTO AF MEDLEMMER: MELISSA MERRILL

mit evangelium forandrede indstillingen hos Kirkens medlemmer – både unge og gamle – med hensyn til missionering.

»Det virkede!« mindes Chris. »Medlemmerne tænkte i missionsringsbaner og stræbte efter at forkynde evangeliet, og det gav dem nogle dejlige oplevelser. Der var større missionæraktivitet i den gren, end man havde set i mange år.«

Medlemmerne begyndte regelmæssigt at fortælle missionærerne om evangeliske samtaler, som de havde med familiemedlemmer, venner eller kolleger. Når disse venner kom med til aktiviteter i Kirken, bød andre medlemmer dem varmt

velkommen. For ældste Ivie og hans kammerat betød det, at de bankede mindre på dørene og underviste mere. En af de undersøgere, som de underviste, blev senere døbt.

»Nogle gange har vi i Kirken den fejlsluttelse, at missionering er noget, som kun missionærerne gør,« siger Chris. »Men da denne grens medlemmer blev beredt takket være studiet af *Forkynd mit evangelium*, blev de

klar over, at de også havde et ansvar, når de gjaldt om at finde mennesker, der skulle undervises. *Forkynd mit evangelium* var med til at indgyde dem missionærånden.«

Chris har nu været hjemme i Medway i delstaten Massachusetts i næsten tre år, men han anvender stadig *Forkynd mit evangelium* i sit daglige studium som en indgang til skrifterne. »Den hjalp mig med at blive en bedre missionær. Den har hjulpet mig med at blive en bedre underviser i evangeliet. Og den har hjulpet mig med at blive et bedre og mere kristuslignende menneske,« siger han.

Chris er ikke det eneste medlem af Hingham Stav i Massachusetts, der har erfaret kraften i *Forkynd mit evangelium* i andre sammenhænge end fuldtidsmissionering. Skønt hæftet

»Men da denne grens medlemmer blev beredt takket være studiet af *Forkynd mit evangelium*, blev de klar over, at de også havde et ansvar, når de gjaldt om at finde mennesker, der skulle undervises. *Forkynd mit evangelium* var med til at indgyde dem missionærånden.«

Chris Ivie

»Når man sætter sig mål og arbejder hen imod dem, yder man mere og bliver et bedre menneske. Jeg kan takke *Forkynd mit evangelium* for, at jeg har lært det.«

James Setterberg

bestemt er rettet mod fuldtidsmissionærer, så har *medlemsmissionærerne* i Hingham Stav indset, at det også kan velsigne og berige deres liv.

Fra mission til hjemmefront

James Setterberg tilhører også den første generation af missionærer, som anvendte *Forkynd mit evangelium*. Da han ankom til Østmissionen i Houston i Texas i 2005, havde hans missionærkammerater anvendt hæftet i flere måneder. Men takket være en lokal præstedømmeleders eksempel indså ældste Setterberg, at dette redskabs anvendelighed ikke begrænsede sig til missionærerne.

»I et område boede vi missionærer hjemme hos en stavspræsident og hans familie. Hver morgen holdt de

»De lærdomme, som indeholdes i *Forkynd mit evangelium*, har givet mig en større forståelse af kraften i de grundlæggende principper og en påskønnelse af den styrke, som vi kan opnå ved at studere emner som genoprettelsen, tro, forsoningen eller omvendelse. Der er stor kraft i disse emner.«

Jake Peterson

skriftstudium, som omfattede gennemgangen af forskellige kapitler i *Forkynd mit evangelium*. Det fik mig til at indse, at dette hæfte virkelig er til alle,« siger han.

Det var en erfaring, som han tog med sig hjem. »Inden min mission havde jeg aldrig rigtig sat særlige mål for mit liv; jeg følte vel, at det var at overdrive,« indrømmer han. »Det var takket være den vægt, som min

missionspræsident og kapitel 8 i *Forkynd mit evangelium* lagde på målsætning, at der skete en forandring.«

Ugentlig planlægning og målsætning igennem to år skabte en vane, som James har holdt fast ved, siden han vendte hjem. Han har for eksempel sat sig mål for sin uddannelse og sine åndelige mål. Han siger: »Jeg har indset, at hvis man ikke sætter sig mål, så kan man ikke rigtig følge sin udvikling. Men når man sætter sig mål og arbejder hen imod dem, yder man mere og bliver et bedre menneske. Jeg kan takke *Forkynd mit evangelium* for, at jeg har lært det.«

Til undervisning i Kirken og i familien

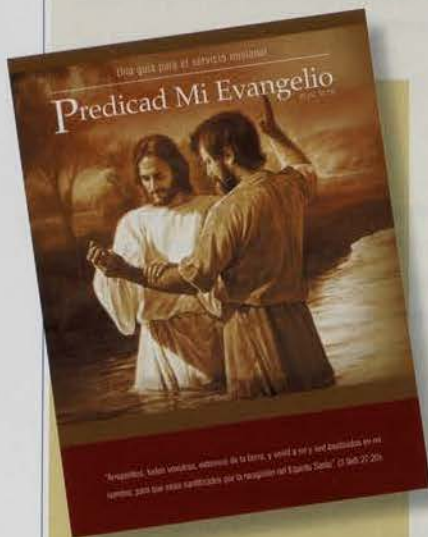
Selv medlemmer, der ikke anvendte *Forkynd mit evangelium* som missionsnærer, får øjnene op for dens kraft. Jake Peterson er medlem af stavens gren for unge voksne. Skønt Jake udførte sin mission, inden *Forkynd mit evangelium* blev udgivet, siger han, at hæftet har været uvurderligt for ham i hans kaldelse som grenens missionsleder, fordi det forklarer

årsagerne til, at vi forkynder evangeliet: »Nogle gange tænker vi som medlemmer: »Hvorfor er det så vigtigt at missionere? Mine naboer lever et godt liv og udretter meget godt. Hvorfor skulle jeg skabe en mulig pinlig situation ved at fortælle dem om Kirken?« Det forklarer *Forkynd mit evangelium*. Den forklarer, hvorfor vi forkynder evangeliet og taler med vore venner: Fordi Jesu Kristi evangelium »velsigner deres familie, imødekommer deres åndelige behov og hjælper dem til at opfylde deres største ønsker.«¹

Den er også med til at grundfæste alle medlemmer i grundlæggende evangeliske læresætninger, siger han. »Der er et citat fra Hyrum Smith, som jeg holder meget af. Det taler om at forkynde evangeliets første principper og så forkynde dem igen og igen.² Den udtalelse og de lærdomme, som indeholdes i *Forkynd mit evangelium* har givet mig en større forståelse af kraften i de grundlæggende principper og en påskønnelse af den styrke, som vi kan opnå ved at studere emner som genoprettelsen, tro, forsoningen og omvendelse. Der er stor kraft i disse emner.«

Et andet medlem af staven, Rock Doane, tjente som missionsleder, da *Forkynd mit evangelium* blev udgivet. Rick fornemmede straks, at dette nye redskab kunne være en hjælp i hans kaldelse.

»Jeg holder meget af den kendsgerning, at hæftet indeholder et kapitel om, hvordan man arbejder med stavs- og menighedsledere. Missionærerne kommer og går, men menighedens

BESTIL ET EKSEMPLAR

Forkynd mit evangelium fås på mange forskellige sprog via distributionscentret. Man kan også downloade en pdf-kopi eller lytte til en lydfil på preachmygospel.lds.org.

ledere er der i en længere periode. De skaber stabilitet. Jeg kan godt lide, at hæftet påpeger vigtigheden af det,« siger Rick.

Rick og hans hustru, Moshi, har også set hæftets muligheder som et redskab til at undervise deres små drenge. »Der er et kvarters lektion i hvert kapitel, som er ideelt til familie-aften,« forklarer Rick. »Det fokuserer på principperne, så man holder sig til det grundlæggende, hvilket kan være en hjælp til at skabe en solid grundvold for en selv og ens børn. Hæftet indeholder endda lister med skriftsteder og aktiviteter, man kan benytte. Det er en fremragende kilde at trække på, hvad enten man underviser i hjemmet eller andre steder.«

Forberedelse til fremtiden

Mark Wassworth på 19 tjener i dag i Bilbao-missionen i Spanien og anvender regelmæssigt *Forkynd mit evangelium*. Men han studerede i den, selv inden sin mission. »Hver gang jeg gennemgår det, får jeg noget nyt ud af det,« siger han.

Ved at studere *Forkynd mit evangelium* inden sin mission fik han hjælp til at finde missioneringsmuligheder. Missionærerne i hans område hjalp ham og hans familie med at opstille en missioneringsplan for familien. »Det fik mig til at tænke mere proaktivt på missionering,« siger han. Som følge af det havde han flere samtaler med sine venner om Kirkens lære, dens historie og kirkerelaterede aktiviteter.

»Jeg havde måske haft et lignende antal muligheder for at tale om Kirken, inden vi lagde vores plan, men

nu reagerede jeg anderledes på dem,« siger ældste Wadsworth. »Det var bare et spørgsmål om at se lidt anderledes på det, som jeg allerede gjorde.«

Andrew Mello på 18 har stadig flere måneder til, at han kan indsende sin missionæran-søgning, men det betyder ikke, at han ikke forbereder sig aktivt allerede. Han siger, at studiet af *Forkynd mit evan-*

gelium har været en af de bedste måder for ham at gøre det på.

Noget af forberedelsen er sket via personligt studium. Til andre tider sker det gennem undervisningen i præsternes kvorum. Den første søndag i hver måned får et medlem af kvorummet til opgave at undervise sine klassekammerater og vejlederen ud fra en lektion i *Forkynd mit evangelium*. Nogle gange underviser de i alle 45 minutters klassesid, men andre gange over de sig og fremfører 15- eller 5-minuttersudgaver af flere lektioner i stedet.

Og selv om Andrew erkender, at denne forberedelse udruster ham til hans virke som fuldtidsmissionær, kan han også se fordele ved det lige nu.

»Jeg tænker hele tiden på emner fra *Forkynd mit evangelium*,« siger Andrew. »Jeg er den eneste mormon på min skole, så de andre stiller ofte spørgsmål om, hvad jeg tror på. Jeg har kunnet anvende

»Det fokuserer på principperne, så man holder sig til det grundlæggende, hvilket kan være en hjælp til at skabe en solid grundvold for en selv og ens børn. Hæftet indeholder endda lister med skriftsteder og aktiviteter, man kan benytte. Det er en fremragende kilde at trække på, hvad enten man underviser i hjemmet eller andre steder.«

Rick Doane

»Hver gang jeg gennemgår det, får jeg noget nyt ud af det.«

Ældste Mark Wadsworth

»Der er nogle spørgsmål eller samtaler, som kunne gå i mange forskellige retninger, men det føles herligt, når jeg kan styre dem i en konstruktiv retning takket være det, jeg har læst.«

Andrew Mello

Der er nogle spørgsmål eller samtaler, som kunne gå i mange forskellige retninger,« fortsætter han, »men det føles herligt, når jeg kan styre dem i en konstruktiv retning takket være det, jeg har læst.«

Ligesom Andrew Mello har Andrew Hovey på 19 også modtaget hæftet *Forkynd mit evangelium* i løbet af sit sidste skoleår, men det var først, da han var førsteårsstuderende på universitetet, at han virkelig forstod at påskønne det. På grund af påvirkning fra en værelseskammerat, der var hjemvendt missionær, og en

lektioner og færdigheder fra *Forkynd mit evangelium*, når jeg fortalte venner eller bekendte om evangeliet.

Der er nogle spørgsmål eller

missionsforberedelsesklasse begyndte Andrew at forberede sig mere aktivt end nogensinde før på sin mission. Hans bønner blev mere inderlige og meningsfyldte, hans

skiftstudium blev mere konstruktivt, og hans planer for missionen blev mere konkrete, siger han. Desuden begyndte han

at anvende *Forkynd mit evangelium* som en rettesnor i den indsats.

Siden da har Andrew udviklet et system til understregning og farvekodning

af skriftsteder, der hører sammen med det, han har studeret i *Forkynd mit evangelium*, og han nedskriver de tanker og tilskyndelser, som han modtager under studiet. Men han skynder sig at tilføje, at det ikke er alt afgørende, at man anvender en fore-skreven måde til at understrege, farvekode eller lave notater på. I stedet »kan man tilpasse sine studiemetoder, så de passer til ens temperament,« siger han. »Det er det, der er så herligt ved evangeliet. Vi er alle forskellige, men evangeliet passer til os alle.«

På samme måde er det med *Forkynd mit evangelium*. Det gennemgår grundlæggende læresætninger i brede træk, så man kan anvende det som en vejledning. Vi kan anvende det på den måde, vi har brug for til vores egen læring eller til at undervise andre.«

Patrick Smith, en anden ung mand fra Hingham Stav, fortæller, at de unge mænd i Det Aronske Præstedømme i hans gren en gang om måneden fortæller om de missionæroplevelser, de har haft, og så aftaler de tidspunkter, hvor de kan tjene med fuldtidsmissionærerne.

»For ikke så længe siden var jeg ude med missionærerne for at undervise en familie, der allerede havde hørt Joseph Smiths historie,« siger Patrick. »Eldsterne bad mig om at undervise om Kristi komme til Jorden og oprettelsen af hans kirke. *Forkynd mit evangelium* illustrerer det hele tydeligt og angiver skriftsteder, som understøtter det hele. Det hele var der.«

Jeg kendte til de emner og havde et vidnesbyrd om dem, men *Forkynd*

»Jeg kendte de emner og havde et vidnesbyrd om dem, men *Forkynd mit evangelium* ... har hjulpet mig til at forkynde de principper bedre.«

Patrick Smith

»Jeg indså, at det, som vi er blevet pålagt at gøre, er at hjælpe vor himmelske Fader med at udføre dette arbejde.«

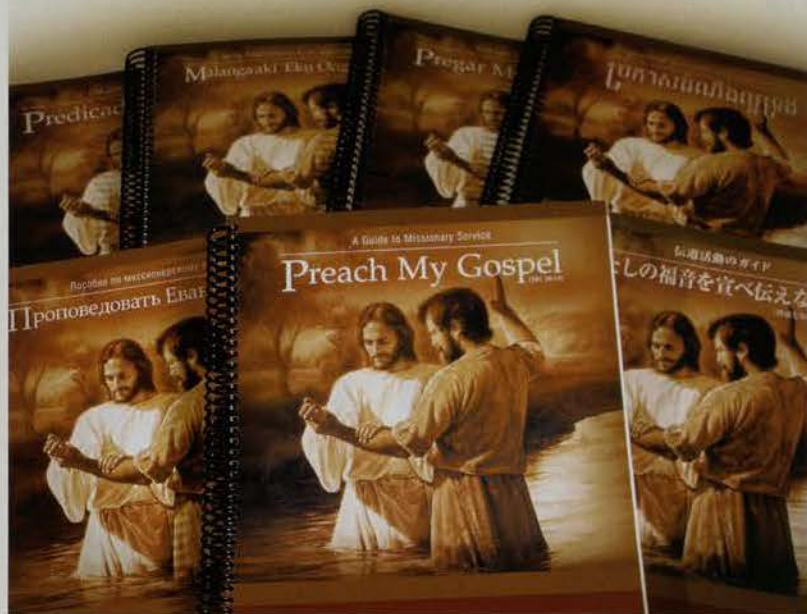
Tom Smith

mit evangelium og samarbejdet med missionærene har hjulpet mig til bedre at kunne undervise i de principper,« siger Patrick. »De lærdomme, som skildres i hæftet, bekræfter det, som jeg har lært derhjemme og i Primary, så længe jeg kan huske. Og det, der forkyndes i *Forkynd mit evangelium* hidkaldes Ånden, og det er den vigtigste hjælpekilde, vi kan have, når vi taler om Kirken.«

Hjælper med at fremme vor himmelske Faders værk og herlighed

Patricks storebror, Tom, vendte hjem fra Ventura-missionen i Californien i august 2009. Han mener, at *Forkynd mit evangelium* er et af de bedste redskaber i missioneringen. Selv om Tom værdsatte det, som hæftet hjalp ham med at udrette som missionær, bemærker han, at næsten alle de profetiske udtalelser om missionering, som findes på siderne 12-13 i *Forkynd mit evangelium*, taler om medlemmernes rolle i udbredelsen af evangeliet. Han siger, at det antyder, hvor stor en del af missioneringen, der bør udføres af medlemmerne, og

ikke kun af fuldtidsmissionærene.

»Da jeg nærmede mig afslutningen på min mission,« mindes han, »studerede jeg missionærenes ansvar og læste om, hvorfor vi – missionærer og medlemmer – er blevet bedt om at udføre dette arbejde. Jeg læste Moses 1:39 og tænkte på missionering set fra vor himmelske Faders synspunkt. Han ønsker bare, at hans børn skal vende tilbage til ham. Jeg indså, at det, som vi er blevet pålagt at gøre, er at hjælpe vor himmelske

Fader med at udføre dette arbejde.

»Som medlemsmissionær ved jeg nu, at regelmæssigt studium (blandt andet af *Forkynd mit evangelium*), bøn og søgen efter Ånden kan hjælpe os til at få succes med det. Og hvis vi gør evangeliet til midtpunkt i vores liv og arbejder på at få en bedre forståelse af det, bliver det lettere at fortælle om det og bære vidnesbyrd.« ■

NOTER

1. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2004, s. 1.
2. Se *Forkynd mit evangelium*, s. 6.

MERE OM FORKYND MIT EVANGELIUM

Følgende taler og artikler findes på LDS.org.

- Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, »Før sjæle til mig«, *Liahona*, maj 2009, s. 109.
- Silvia H. Allred, førsterådgiver i

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, »Gå derfor hen«, *Liahona*, nov. 2008, s. 10.

- Ældste Erich W. Kopischke fra De Halvfjerds, »Forkynd mit evangelium – Det redskab, der forener medlemmer og missionærer«, *Liahona*, nov. 2007, s. 33.

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Skab et evangelieorienteret hjem«, *Liahona*, og *Ensign*, maj 2006, s. 84.
- Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Styrken ved *Forkynd mit evangelium*«, *Liahona*, maj 2005, s. 29.

Tonganere

FINDER HERREN

Joshua J. Perkey
Kirkens Tidsskrifter

Tonganske medlemmer fortæller om, hvordan det fører til store velsignelser, når man yder ofre for Herrens sag.

På en kølig, diset morgen i det nordøstlige Tongatapu, som er hovedøen i Tonga, klæder Filimone Tufui Pasi sig på til en dag »i bushen« – en tongansk talemåde, som henviser til, at han skal arbejde i marken. For at nå derhen skal han gennem det sumpede område, som omgiver hans gasbeton-hus og videre under kokospalmerne og mellem de bredbladede taroplanter.

Men i dag når præsident Pasi, der er rådgiver i stavspræsidentskabet, ikke ud i bushen. Kirkemedlemmer er kommet for at bede ham om hjælp. Præsident Pasi, der er en ydmyg mand af få ord, nikker stille, går inden for igen og forklarer situationen for sin hustru, Ana Malina. Hun og deres datter bruger dagen på at fremstille tapastof, så de kan tjene penge til skole og mission for familien Pasis børn.

Kort efter vender præsident Pasi tilbage til skolen, nu iført hvid skjorte og slips, så han er klar til at hjælpe dem. Den beslutning koster ham en hel dagløn. Men han smiler tilfreds, fordi han ved, at han udfører Herrens værk, og det gør hele forskellen. »Jeg har bestræbt mig på at leve på denne måde,« siger han. »Jeg tror, at det er derfor Herren har velsignet mig så meget.«

Sådanne hengivne og trofaste handlinger er almindelige blandt de tonganske sidste dages hellige og vidner om, at velsignelser opnås ved trofast efterlevelse af evangeliet.

Tro til at tjene

Liola Christine Nau Hingano er opvokset i Kirken, og hun så ofte missionærerne tjene i sit lokalsamfund. »Jeg ville selv på mission,« siger hun. Men det skulle ikke blive let at tjene.

Kort tid efter at Liola havde indsendt sin missionæransøgning, blev hun meget syg. Lægerne opdagede, at hun havde en svulst, som de måtte fjerne ved en operation. Mens Liola lå på hospitalet, modtog hun sin missionskaldelse – til Tonga. Hun havde to måneder til at komme til hægterne igen, inden hun skulle begynde på sin mission, men det var en hård tid for Liola, fordi hendes forældre mente, at det ville være alt for hårdt for hende at udføre en mission, så de ønskede ikke, at hun skulle tage af sted.

»Men jeg troede på, at når Herren havde kaldet mig, skulle jeg nok klare det, så jeg besluttede at tage af sted,« siger hun. »Da jeg ankom

Herover: Udover at undervise i institut underviser Liola Hingano (indsat) også en ungdomsklasse i Søndagsskolen. Yderst til venstre: Filimone Pasi sammen med sin hustru, Ana Malina; indsat: Filimones familie viser det tapastof, som hans hustru og døtre fremstiller af barken fra papirmorbærtræet.

til missionskolen, gav missionspræsidenten mig en velsignelse og sagde, at når jeg tjente Herren, ville jeg være lige så rask som enhver anden missionær.

Mit første missionsområde var meget krævende. Vi gik flere kilometer hver dag for at nå frem til det område, som vi arbejdede i. Vi bar på vore skrifter, og solen bagte ned på os. Men jeg vidste, at jeg nok skulle klare det, fordi jeg havde modtaget en præstedømmevelsignelse, der bekræftede det. Og det gjorde jeg. Jeg havde aldrig nogle problemer på grund af min tidligere sygdom.

Jeg er meget taknemlig for, at jeg havde mod til at udføre en mission og ikke vende om. Det har været afgørende for, hvem jeg er i dag – og for mit vidnesbyrd. Jeg tror på vor Frelser og vor himmelske Fader.»

Himlens vinduer åbnes

Ligesom Liola tjente trofast på grund af sit vidnesbyrd, har også andre opnået et vidnesbyrd ved lydighed. Det var tilfældet med 'Anau Vuna Hala. 'Anau blev døbt som dreng, men blev næsten straks inaktiv. Selv om hans søster var aktivt medlem af Kirken, havde 'Anau ikke noget ønske om at vende tilbage til Kirken, og det gjorde han da heller ikke i mange år.

Som voksen giftede han sig med Kinakuia (Kina) Hala, der er sidste dages hellig. En dag opdagede han noget, som bekymrede ham: Hans hustru var begyndt at betale tiende.

Herover:

'Anau Vuna Hala med sin hustru, Kina, og deres spædbarn.

Herunder:

Kumifonua Taumoepenu (i midten), med sin hustru og deres børn, vidner om, at alle deres velsignelser kommer fra Herren.

»Jeg var skuffet,« siger 'Anau. »Jeg tjente ikke ret meget som skolelærer. Jeg ville ikke have, at hun blev ved med at betale tiende. Det skændtes vi om i mange år.«

Kina gjorde alt for at overbevise sin mand om, at det var en god idé at betale tiende. »Hun fik hjemmelærerne til at undervise os om tiendeprincippet,« siger 'Anau. »Jeg fik mange lektioner om tiende, men jeg sagde fortsat nej.

Men så en dag udfordrede min hustru mig til at efterleve tiendeloven sammen med hende og se, hvad der skete. Det var en svær beslutning for mig, men jeg ville gerne have fred i hjemmet, så jeg sagde ja.«

Ikke længe efter begyndte 'Anau at bemærke små forandringer i deres liv. »Når vi betalte tiende først og derefter vores regninger, havde vi meget lidt til overs,« forklarer han. »Men så modtog vi

velsignelser. Somme tider modtog vi uventet hjælp fra familiemedlemmer i udlandet eller hjælp andre steder fra. Vi havde altid nok.»

Velsignelserne var ikke kun af økonomisk art. 'Anau siger: »Jeg blev aktiv i Kirken. Vi var lykkeligere derhjemme. Vi besluttede at adoptere et spædbarn, selv om vi vidste, at dets mad og andre fornødenheder var dyre. Men vi vidste, at hvis vi var trofaste og betalte tiende og gjorde det, som Herren krævede, skulle det hele nok ordne sig. Jeg fik endda et bedre job på Liahona High School, som er Kirkens skole. Og vi blev besejlet i templet.

Vi mener, at vores største velsignelser er den fred og glæde, som vi føler ved visheden om, at vi kan klare vore økonomiske vanskeligheder, hvis vi betaler tiende. Lige fra det øjeblik jeg godtog princippet, har Herren velsignet min familie. Jeg ved, at det er sandt.»

Virkningen af vores tro

Kumifonua (Fonua) Taumoepenu erfarede, at overbevisningens kraft kan komme selv efter perioder med tab og inaktivitet. Kort tid efter sin døb i 1995 tjente Fonua i mange forskellige stillinger i Kirken. Han arbejdede også for et sodavandsfirma og havde stor succes, så han steg hurtigt i graderne. Men han var ofte hjemmefra og begyndte at glide væk fra sin åndelige overbevisning. Efter et stykke tid begyndte han at dyrke aktiviteter, som han vidste, han burde holde sig fra.

En dag stødte Fonua ind i en flok mænd, der ganske uprovokeret gennembankede ham så meget, at han måtte på hospitalet. Mens Fonua var indlagt, begyndte han at reflektere over sit liv og de tåbelige beslutninger, han havde truffet. »Jeg blev klar over, at der var noget galt med den måde, jeg levede på,« siger han. »Mit eksempel fik også mine børn til et træffe tåbelige valg. De gjorde meget, som de ikke burde gøre.»

KRAFTEN I FASTE OG MORMONS BOG

Efter Telesia Falatau var blevet døbt, kæmpede hun stadig med visse aspekter af sin nye religion.

»Nogle gange gik jeg i kirke med mine svigerforældre, fordi min mand ikke var aktiv,« siger hun. »De lærdomme, jeg hørte, gjorde indtryk på mig, især i Hjælpeforeningen.«

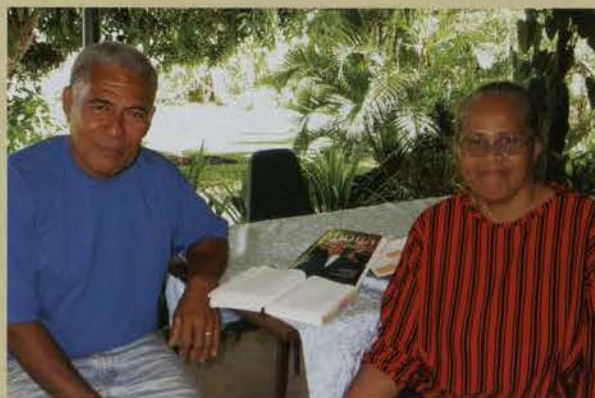
Hun nød den gode undervisning og fællesskabet med søstrene.

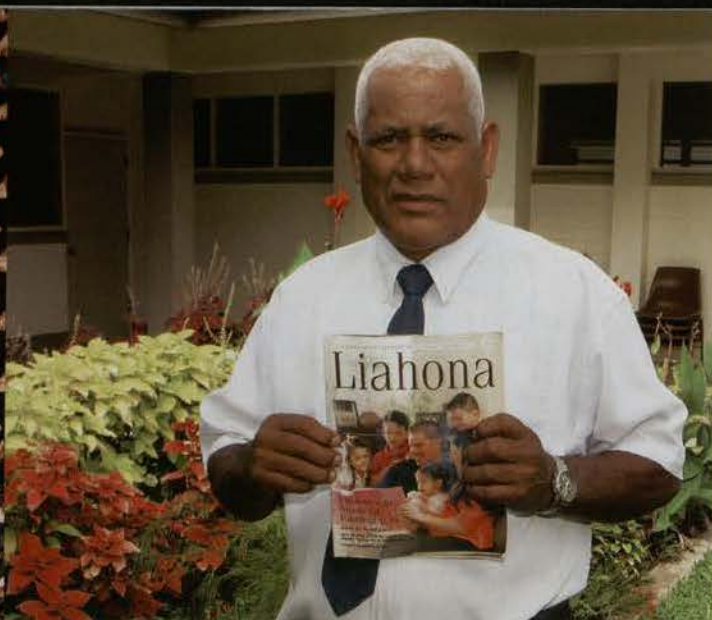
»Men vi havde problemer derhjemme,« siger hun. »Da vi begyndte at få børn, besluttede min mand og jeg, at vi måtte gøre noget« for at genoprette freden i hjemmet.

De blev enige om to ting, udover at blive aktive i Kirken: De ville faste hver fredag og læse i Mormons Bog hver dag. »Jeg var fast besluttet,« tilføjer Telesia. »Jeg holdt fast. Og min mand klarede det også godt.«

Deres forhold i hjemmet forbedredes, og de blev ved med at faste og læse i Mormons Bog. Som Telesia beskriver, så blev deres tro stærkere, deres børn udviklede sig i evangeliet, og deres hjem blev fyldt med fred. I dag, to år senere, er Telesia og hendes mand tempeltjenere.

»Jeg skylder de trofaste hjælpeforenings søstre mit nuværende liv,« siger Telesia. »Men det var også vores beslutning om at studere Mormons Bog og faste, som ændrede vores tilværelse.«

Herover: Da Vaea Ta'ufo'ou beskriver sit liv, bemærker han, at de ofre, som han har ydet, har skænket ham himlens velsignelser. Da han og hans forlovede havde anvendt bønnens og fastens kraft, blev de i stand til at rejse til New Zealand og gifte sig, hvilket langt oversteg deres personlige formåen.

Fonua besluttede, at det var på tide at ændre kurs. Han arbejdede hårdt på at omvende sig, blev værdig til at komme i templet og begyndte at komme der regelmæssigt. En aften sad han i templet og tænkte over sit liv. »Jeg vidste, at jeg var værdig til at være der,« siger han, »men jeg følte mig utilpas. Jeg så tilbage på mit liv og vurderede, hvad jeg havde udrettet. Jeg havde ikke været en god Herrens tjener. Og jeg havde brug for nogle svar. Jeg ville have et nyt job, så det ville være lettere at holde mig ren.«

Fonau var netop blevet tilbudt et vellønnet job i New Zealand. Hans familie havde opfordret ham til at tage imod det, fordi sådanne job var svære at få. »Men jeg var urolig for at efterlade min familie i Tonga og for, om jeg kunne leve et rent liv så langt hjemmefra,« siger han.

Mens Fonua sad i templet, udgød han sit hjerte for vor himmelske Fader i bøn. »Jeg lovede over for mig selv og Gud, at jeg ville gøre det, som han ønskede. Det var anderledes end noget andet løfte, jeg før havde givet. Og der i templet modtog jeg et svar om, hvordan jeg kunne forandre mit liv for stedse.«

I stedet for at tage imod jobbet i New Zealand besluttede Fonua at blive i Tonga og lede efter et bedre job. På dette tidspunkt blev han kaldet som tempeltjener. Han siger, at da han tjente trofast, »velsignede Herren mig for mine retfærdige valg.« Fonua sikrede sig snart en stor kontrakt på

rengøring af huse. »Det var en fantastisk velsignelse. Jeg kunne blive i Tonga hos min familie, forsørge dem og tjene i templet.

Alt, hvad jeg har, alle mine velsignelser, udspringer af at tjene Herren. Jeg vil aldrig glemme den stund i templet. Selv mine børn er blevet velsignet. Tidligere havde de voldt problemer for Kirkens medlemmer. Men de ændrede sig. De er aktive i Kirken. Der er glæde i vores hjem nu – takket være Herren.«

Offer medfører velsignelser

For Vaea Tangitau Ta'ufo'ou har det at være et trofast medlem af Kirken betydet store fysiske ofre. Da han som 19-årig blev medlem af Kirken, boede han på Foa, en af de ydre øer i øgruppen Ha'apai. En af hans første kaldelser var som leder for de unge. Ligesom andre ledere deltog han ofte i møder i Pangai, en by på nabøen. For at nå der til skulle han gå 11 km til enden af øen. Så måtte han vente på, at det blev ebbe, så han kunne gå over til nabøen gennem det lave vand – hvis strømmen på det tidspunkt altså ikke var for stærk – og så fortsætte indtil han nåede frem. Turen tog det meste af dagen, og nogle gange måtte han overnatte, inden han kunne vende hjem.

»Det var en udfordring at komme til vore møder,« siger Vaea. »Men det tog ikke modet fra os. Det styrkede vores vidnesbyrd.«

Tidligere i livet havde Vaea hadet Kirken på grund af nogle løgnehistorier, som andre i landsbyen havde fortalt. Så blev hans familie venner med nogle medlemmer af Kirken. Deres gode eksempel blødgjorde familien Vaeas hjerte, og hans søster blev døbt. Et år senere blev han selv medlem og tjente hurtigt flittigt.

Nogle år senere var deres distrikt vokset betydeligt og havde potentialet til at blive en stav. Efter møderne i Pangai skulle Vaea og de andre hjem. Men distriktspræsidenten ønskede, at de

kom tilbage til møderne næste morgen og bad dem om at komme til tiden. For at nå frem og tilbage måtte Vaea løbe det meste af vejen.

»Jeg var så udmattet, at jeg troede, at jeg var lige ved at dø, for distriktspræsidenten havde også bedt os om at faste, så vi kunne organisere staven. Men jeg klarede det. Jeg erfarede vigtigheden af at komme til vore møder og være der til tiden, trods alle udfordringer. Jeg tror, at jeg modtog min kaldelse som biskop kort efter, fordi jeg var villig til at yde ofre for at tjene og være lydig. Jeg tror også, at vores faste spillede en væsentlig rolle. Ikke længe efter kom præsident Howard W. Hunter (1907-1995) og organiserede staven.«

Men Vaeas største udfordring var nok at komme i templet og blive beseglet. Han og hans kæreste havde besluttet at gifte sig, og de ville begge giftes i templet. Men det nærmeste tempel lå i New Zealand, og det kostede mange penge at rejse dertil.

»I et helt år fastede vi sammen hver tirsdag for at finde ud af, hvordan vi kunne komme til templet. Hun boede stadig på en ø oppe nordpå, og jeg boede i Ha'apai. Det var vanskeligt. Men da to forretningsmænd hørte vores historie, følte de sig inspireret til at hjælpe os. De betalte faktisk for vores rejse. De sagde, at hvis vi virkelig ville giftes i templet, skulle de nok ordne det. Jeg havde hverken ejendele eller job, så jeg kunne betale dem tilbage, men de ville ikke have noget. Det var en fantastisk velsignelse.«

Velsignelser ved at efterleve evangeliet

Ligesom taroplanterne og kokospalmerne nærer dem, der passer dem, har disse tonganske hellige lært, at Herren velsigner dem, der tjener ham. Og ligesom bølgerne konstant skyller ind over Tongas kyster, er Herren en konstant faktor i disse medlemmers tilværelse. Om det så har været gennem omvendelse eller tiendebetaling eller blot daglig efterlevelse, så har de fundet fred, trøst og glæde, når de har viet sig selv til Herrens tjeneste. Og de vidner om, at sådanne velsignelser er til rådighed for enhver, der vil forpligte sig på samme måde (se Mosi 2:24, 41; I&P 130:20-21). ■

VELSIGNELSER VED OMVENDELSE

Sione Finau lærte af bitter erfaring styrken i at leve »på lykkelig vis« (2 Ne 5:27). Han, der er født i Tonga og opvokset i Hawaii, holdt op

med at komme i Kirken, da han var gammel nok til at træffe sine egne beslutninger. Han siger, at en del af problemet skyldtes, at såkaldte venner lokkede ham ud på forbudne stier. Det varede ikke længe, før Sione havde rodet sig ud i så mange problemer, at han måtte vende tilbage til Tonga.

»Så ændrede mit liv sig,« siger han. »Jeg flyttede ind hos en tante, der var et stærkt og aktivt medlem af Kirken. Jeg begyndte at gå i kirke sammen med hende og få nye venner blandt de lokale unge voksne.

De viste mig en anden form for lykke – en ren lykke i evangeliet. Så jeg begyndte også at gå til institut og andre aktiviteter. Jeg begyndte at skabe et vidnesbyrd.«

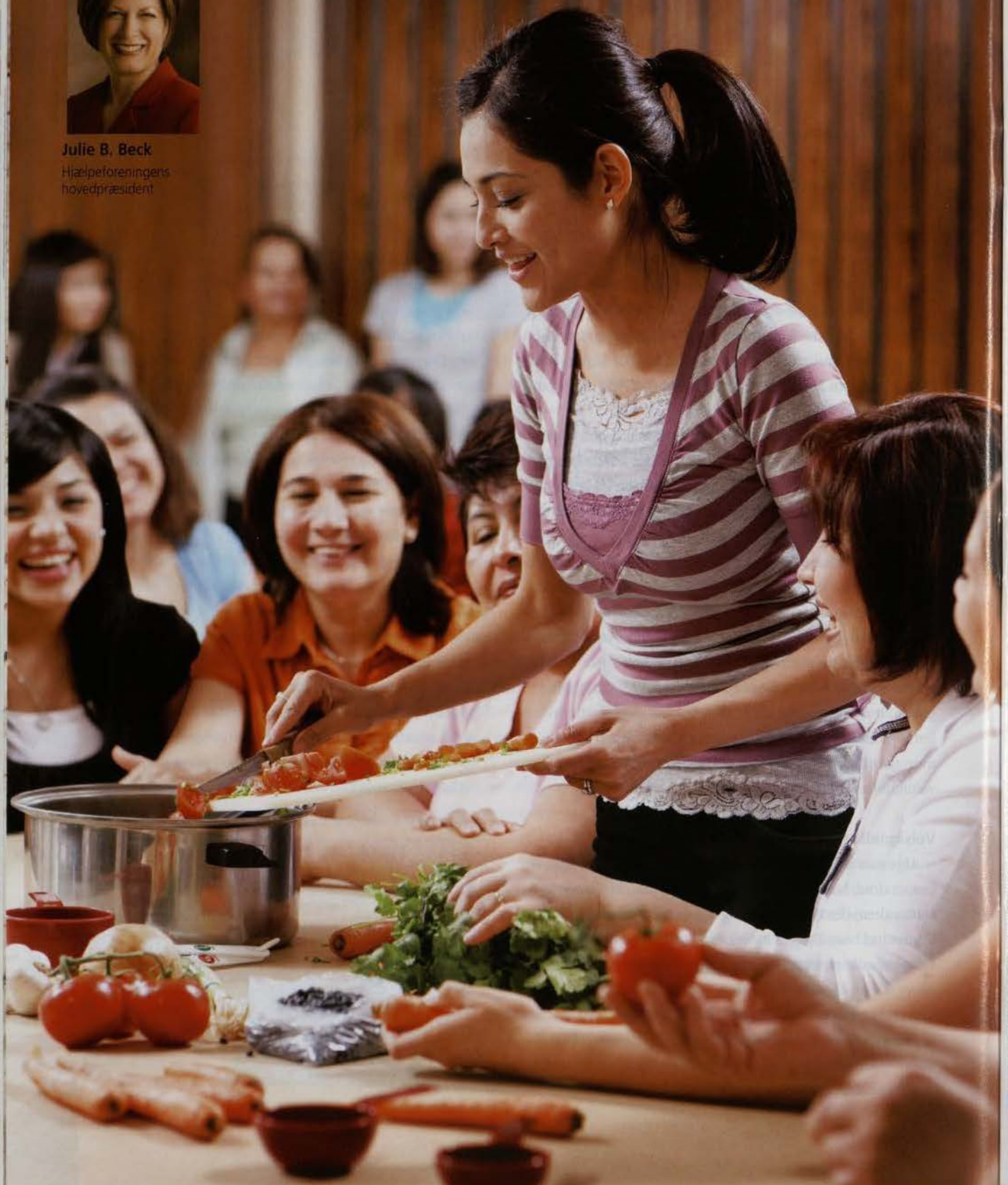
Sione finder stor glæde ved livet nu. Hvorfor? »Princippet om omvendelse er noget, vi virkelig kan glæde os over i dette liv,« forklarer han. »Jeg er så lykkelig for alle de velsignelser, jeg har fået. Jeg ved, at det værk, vi udfører, er vor himmelske Faders værk. Uanset hvad han forlanger af mig, uanset hvilke kaldelser jeg modtager, så vil jeg yde mit bedste, for jeg ved, at det er sandt. Jeg afgav det løfte for mange år siden, og jeg vender mig aldrig fra det. Jeg har set begge sider, og jeg ved, hvilken der er bedst.«

Sione Finau sammen med sin hustru, Oa.

Julie B. Beck
Hjælpeforeningens
hovedpræsident

ANVEND hjælpeforeningsmøderne TIL AT UNDERVISE OG INSPIRERE

Inspirerede hjælpeforeningspræsidentskaber og præstedømmeledere anvender hjælpeforeningsmøderne til at udføre Hjælpeforeningens formål og værk.

Søstre fra hele verden erfarer, at hjælpeforeningsmøder kan anvendes til at undervise sidste dages hellige kvinder og engagere dem i Herrens frelsesværk.

I Filippinerne ville Hjælpeforeningens ledere støtte områdepræsidentskabet i deres ønske om at få medlemmerne til at berede sig på at komme i templet i Cebu i Filippinerne, når det er blevet indviet. De drøftede ideer med deres biskop. Det førte til, at de holdt flere hjælpeforeningsmøder om tempelforberedelse, sømmelig påklædning og velsignelserne ved at betale tiende.

I Mexico City, hvor der ofte opstår over-svømmelser i forbindelse med de store skybrud, har Hjælpeforeningens ledere organiseret projekter, som hjælper søstre og deres familier med at berede sig på at kunne forlade deres hjem i en fart. I en anden menighed med 20 enker arrangerede lederne et hjælpeforeningsmøde, som skulle støtte og styrke disse søstre.

I Californien benyttede en hjælpeforeningspræsident sig af faste

forældreklasser til at styrke og undervise yngre mødre. De har nu oprettet lignende klasser på spansk.

I Moskva i Rusland besluttede søstrene i en hjælpeforening at fokusere på at styrke deres familier og hjem ved at lære grundlæggende husholdningsfærdigheder. De oprettede klasser i madlavning, syning og udsmykning af hjemmet.

Arrangementer som disse er udsprunget af, at Hjælpeforeningens ledere har iværksat de nye regler for hjælpeforeningsmøderne, som blev bekendtgjort ved Hjælpeforeningens årlige møde den 26. september 2009.¹

Arbejd sammen

Hjælpeforeningen er den største kvindeorganisation i hele verden. Den kendsgerning, at den handler under ledelse af præstedømmet gør den helt enestående. Det gør det muligt for vores verdensomspændende Hjælpeforening at virke i alle kulturer.

Hver eneste biskop eller grenspræsident har ansvaret for sin særlige enhed.

HJÆLPEFORENINGENS FORMÅL

Hjælpeforeningens formål, som Herren har fastlagt det, består i at berede kvinder på det evige livs velsignelser ved at hjælpe dem med:

1. At øge tro og personlig retskaffenhed.
2. At styrke hjem og familie.
3. At finde og hjælpe dem, der lider nød.

Når hver søster i Kirken gør sit for at sikre, at Hjælpeforeningens formål opfyldes, vil engle være vore ledsagere, og vi tager del i storslåede mirakler.

SÅDAN BEKENDTGØR MAN HJÆLPEFORENINGSMØDER

De hjælpeforeningsmøder, der ikke afholdes om søndagen, kan kaldes det, de er: Hjælpeforeningstjeneste, -klasser, -projekter, -konferencer eller -workshops. Følgende er eksempler på, hvordan man kan bekendtgøre disse møder:

- »Kom til vores hjælpeforeningsklasse om tempelforberejdelse.«
- »Nu på torsdag afholder vi et hjælpeforeningsmøde for alle søstre om, hvordan man anvender *Forkynd mit evangelium* til familieaften.«
- »Hjælpeforeningen afholder en workshop om køkkenhaver.«
- »Der afholdes et hjælpeforeningstjenesteprojekt lørdag morgen.«

Hver hjælpeforeningspræsident er kaldet til at assistere en biskop eller grenspræsident. Hver præstedømmeleder og hjælpeforeningspræsidentskab er blevet indsat og velsignet til at kunne modtage inspiration for deres særlige ansvarsområde – og ikke for nogen anden menighed eller gruppe af hjælpeforeningssøstre. Som følge herfra kan alle Hjælpeforeninger – hvad enten de er i Chile, Hong Kong, Ghana eller noget andet sted – hver især planlægge det, lige præcis deres søstre har behov for.

Følgende er eksempler på, hvordan to hjælpeforeningspræsidenter arbejdede sammen med deres biskopper:

Et hjælpeforeningspræsidentskab i Pleasant Grove i Utah mødtes med deres biskop for at drøfte menighedens mål, inden de planlagde Hjælpeforeningens klasser. Ud fra disse mål planlagde Hjælpeforeningens ledere et møde, hvor en søster i menigheden fortalte, hvordan hun anvender *Forkynd mit evangelium* til familieaften. De arrangerede også flere køkkenhaveworkshops, deriblandt nogle om, hvordan man opbevarer grøntsager fra egen have. Om præsidentskabets møder med biskoppen sagde hjælpeforeningspræsidenten: »Vi fornemmer vores biskops kærlighed og ved, at han beder til Herren for os.«

En hjælpeforeningspræsident i Lehi i Utah anvendte oplysninger fra reliefsociety.lds.org og fremlagde forslag til et halvt års møder for biskoppen. Hun fortæller: »Jeg opmuntrede mine rådgivere til at uddanne vores hjælpeforeningsmødekoordinator i at fokusere på formålet med Hjælpeforeningen, når de planlagde de månedlige klasser. Da de mødtes med komitémedlemmerne, bad de dem om at bede om

at få at vide, hvordan vi kunne anvende formålene med Hjælpeforeningen til at opfylde de behov, som findes i menigheden. Komiteen kom tilbage med mange forslag. Med biskoppens input og godkendelse gjorde vi vore planer færdige.«

Bed om inspiration

Hjælpeforeningspræsidenter, der knæler og beder vor himmelske Fader om at fortælle dem, hvad de skal lære, får smuk og deltaljeret åbenbaring tilsendt. En hjælpeforeningspræsident siger: »Herren kender hver af vore søstres hjerte og sind. Han kender deres kampe og smerter, deres glæder og sorger. Og kun han ved, hvad der virkelig kan hjælpe dem. Løsningen er derfor at bede i tro om at få vejledning.«

Formålet med Hjælpeforeningen får ny kraft for Hjælpeforeningens ledere, søstre og deres familier. Hjælpeforeningsmøderne bliver et sted, hvor søstre kan blive undervist og inspireret på måder, som opfylder deres behov og dermed menighedens behov. ■

NOTE

1. Se Julie B. Beck, »Hjælpeforeningen: Et helligt værk«, *Liahona*, nov. 2009, s. 110-114.

Du kan læse mere om Hjælpeforeningens møder på www.reliefsociety.lds.org.

OPSUMMERING AF ÆNDRINGERNE I HJÆLPEFORENINGSMØDERNE

- Ret navnet på hjælpeforeningsmøderne ind efter Hjælpeforeningens formål og virke:
- Sørg for at opmuntre til samarbejde mellem hjælpeforeningspræsidenten og biskoppen eller grenspræsidenten.
- Få søstrene til at fokusere på at øge deres tro og personlige retskaffenhed.
- Læg vægt på at styrke hjem og familie.
- Giv søstrene mulighed for at organisere indsatsen for at finde og hjælpe dem, der lider nød.

OPSUMMERING AF RETNINGSLINJER FOR HJÆLPEFORENINGSMØDERNE

- Hjælpeforeningspræsidenten fører tilsyn med alle hjælpeforeningsmøderne. Hun kan bede første- eller andenrådgiveren om at assistere hende med hjælpeforeningsmøderne.
- En søster i menigheden kan kaldes som Hjælpeforeningens mødekoordinator. En hjælpeforeningsmødekomité kan kaldes til at assistere hende.

- Yderligere hjælpeforeningsmøder holdes generelt månedligt, men hjælpeforeningspræsidentskabet kan anbefale, at de afholdes mere eller mindre hyppigt. Der bør gøres en indsats for at holde møderne mindst en gang i kvartalet, og de afholdes normalt på en anden dag end søndag eller mandag aften. Mindst et medlem af hjælpeforeningspræsidentskabet bør deltage ved alle hjælpeforeningsmøder.
- Når lederne planlægger møder, bør de prioritere de emner, der opfylder Hjælpeforeningens formål, såsom ægteskab og familie, husholdning, sparsommelighed og selvforsyning, barmhjertighedstjeneste, tempel og slægtshistorie, forkyndelse af evangeliet og andre emner, som biskoppen eller grenspræsidenten måtte foreslå.
- Møderne kan fokusere på ét emne eller deles op i flere klasser eller aktiviteter. Normalt bør underviserne være medlemmer af menigheden eller staven.
- Disse møder kan være værdifulde til læg til søndagens undervisning, især for søstre, som tjener i Primary eller Unge Piger eller som er forhindrede i at overvære søndagens møder.
- Hjælpeforeningens ledere bør følge Kirkens retningslinjer med hensyn til økonomi og aktiviteter.

STAVENS HJÆLPEFORENINGSMØDER

Med stavspræsidentens godkendelse kan der hvert år planlægges og afholdes et eller to stavshjælpeforeningsmøder, som arrangeres af stavens hjælpeforeningspræsidentskab. Disse møder er for alle søstre i staven. Et af disse stavshjælpeforeningsmøder kan afholdes i forbindelse med den årlige transmission af Hjælpeforeningens hovedmøde, som i år falder den 25. september.

SAMARBEJDE MED BISKOPPEN ELLER GRENSPRÆSIDENTEN

Når Hjælpeforeningens møder anvendes på den rette måde, kan de øge Hjælpeforeningens evne til at arbejde stærkt sammen med præstedømmeledere i alle menigheder.

- Hjælpeforeningspræsidenten bør regelmæssigt rådføre sig med sin biskop eller grenspræsident med hensyn til, hvordan disse møder kan styrke den enkelte og familien.
- Hjælpeforeningspræsidentskabet kommer med forslag til hjælpeforeningsmøder til biskoppen eller grenspræsidenten, så han kan godkende dem i lyset af den tid, som søstrene har til rådighed, deres familief forhold, transport og udgifter, sikkerhed, udgifter for menigheden og andre lokale forhold.

VIL DU BEDE MED MIG?

»Jeg er lige straks tilbage,« sagde min thailandske værtsfar, da han gik ud af døren. I det mindste er det, hvad jeg tror, at han sagde. Min forståelse af det thailandske sprog var meget begrænset.

Jeg havde boet i Thailand i små fire måneder i forbindelse med et frivilligt samfundstjenesteprojekt, og skønt jeg kunne tale en smule thailandsk, havde jeg stadig meget at lære. Jeg var lige kommet til et nyt område, men min værtsfamilie forstod allerede, at jeg var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg gjorde mit bedste for at forklare mine standarder og gav også familien en Mormons Bog og pjecen *Til styrke for de unge*.

Mens jeg ventede på, at min værtsfar skulle vende hjem, sad jeg på gulvet i stuen og begyndte at læse i

en thailandsk parlør. Pludselig fik jeg en stærk tilskyndelse til at spørge, om han ville bede bøn sammen med mig. Jeg havde før tænkt på at spørge ham, men tilskyndelsen havde aldrig før været så stærk. I løbet af min tid i Thailand havde jeg ved flere lejligheder fortalt om evangeliet, men jeg havde aldrig bedt nogen om at bede sammen med mig.

Der var god kemi mellem min værtsfar og jeg. Jeg kaldte ham endda »far«, hvilket han syntes at påskønne. Jeg følte mig først spændt og så nervøs. Sæt nu han sagde nej? Hvad nu hvis han så ville føle sig utilpas i mit nærvær resten af den tid, jeg boede hos dem? Skulle jeg risikere at ødelægge vores venskab? Og som om det ikke var nok, så vidste jeg heller ikke, hvordan man beder på thai. Jeg kunne ikke engang thailandsk

nok til at spørge min værtsfar, om han ville bede, så jeg bad min himmelske Fader om hjælp.

Kort tid efter hørte jeg en høj skramlen, da lågen blev lukket. Da min værtsfar trådte ind, hilste han på mig og sagde, at han ville gå i seng. Jeg var klar over, at jeg ikke kunne lade muligheden smutte fra mig. Da jeg åbnede munden, vidste jeg straks, hvad jeg skulle sige, og hvordan jeg skulle sige det på thai.

»Far, i Amerika plejede jeg at bede sammen med min familie, og det savner jeg meget. Vil du bede sammen med mig?« Hans svar overraskede mig.

Han svarede: »Selvfølgelig vil jeg det, Jon. Fortæl mig, hvordan man gør.«

Så forklarede jeg på thailandsk, hvad bøn er, men besluttede at bede på engelsk. Jeg vidste, at Gud lyttede, og jeg vidste, at min værtsfar fornemmede Ånden. Mine øjne fyldtes med tårer, da han ved afslutningen af min bøn tilføjede sit »amen«.

Jeg har ikke ord for den glæde og kærlighed, som jeg følte for min værtsfar og min himmelske Fader. Den oplevelse gav mig selvtillid og førte til flere oplevelser, hvor jeg fortalte andre om evangeliet. Desværre tog min værtsfamilie aldrig imod min indbydelse til at besøge den lokale gren, men jeg ved, at den kundskab, jeg delte med dem, før eller senere kommer dem til gavn.

Selv om vi ikke altid kan se frugterne af vores arbejde i dette liv, erfarede jeg, at det i hvert fald kan velsigne ét liv at så evangeliets frø – nemlig ens eget. Og i Herrens egen tid vil de frø måske velsigne andre. ■

Jonathan H. Bowden, Utah i USA

Sæt nu han sagde, at han ikke ville bede? Skulle jeg risikere at ødelægge vores venskab?

MON IÑAKI NOGENSINDE KOM HJEM?

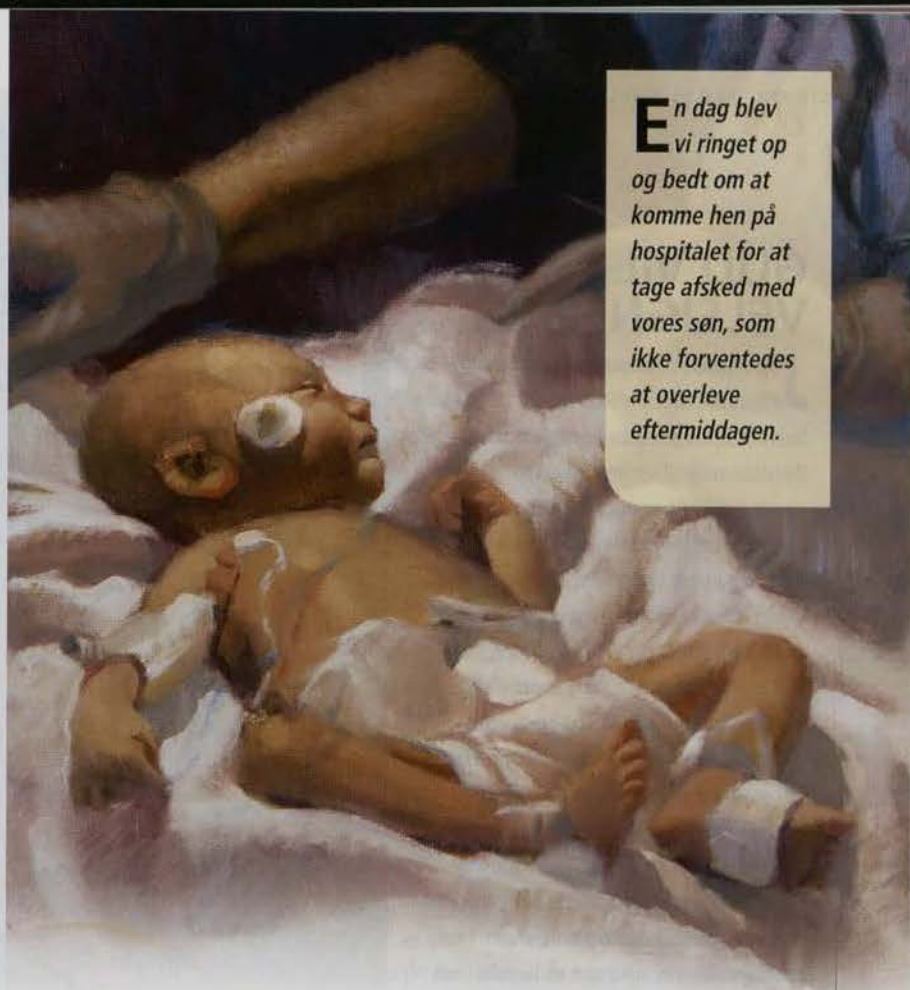
Efter kun 23 ugers svangerskab blev vores tredje søn, Iñaki, født ved akut kejsersnit. Han vejede kun 560 gram og målte 31 cm.

Da vores søn var født alt for tidligt, var der ikke meget håb om, at han ville overleve. Vores læge spurgte, om vi virkelig ønskede, at lægerne skulle hjælpe ham og derved udskyde det uundgåelige. Jeg svarede, at så længe han var i live, måtte vi give ham en chance. Så bad jeg Gud om et mirakel.

Iñaki modtog en præstedømmelvelesignelse den første aften. I løbet af de næste fire måneder døjede han med en perforering af tarmen, en hjerneblødning og en sammenklappet lunge. På grund af hans tilstand fik vi lov til at give ham et navn og en velsignelse på hospitalet.

I løbet af denne proces traf vi andre forældre, som led under samme situation som os, og vi støttede og trøstede hinanden. Vi bar også vidnesbyrd om evangeliet for alle, vi mødte.

En dag blev vi ringet op og bedt om at komme hen på hospitalet for at tage afsked med vores søn, som ikke forventedes at overleve eftermiddagen. Da vi ankom, holdt vi ham i vore arme og talte til ham. Det var ubeskriveligt smertefuldt at se ham i den svækkede tilstand. For første gang blev min mand og jeg klar over, at vi blot var midlertidige værger for Guds

En dag blev vi ringet op og bedt om at komme hen på hospitalet for at tage afsked med vores søn, som ikke forventedes at overleve eftermiddagen.

barn. Det eneste, vi kunne gøre, var at bede til vor himmelske Fader om, at hans vilje måtte ske. Iñaki klamrede sig til livet den eftermiddag, og vi er taknemlige for, at han fortsatte med at gøre det i dagene, der fulgte.

I løbet af de fire måneder, som Iñaki tilbragte på fødegangens intensivafdeling, så vi gentagne gange præstedømmets magt i funktion, da vor himmelske Fader velsignede vores søn gennem lægernes og præstedømmebærernes hænder – og til sidst helbredte han ham til lægernes store overraskelse.

I oktober 2008 kom Iñaki hjem. Denne oplevelse har lært vores

familie meget. Vi ved, at vor himmelske Fader elsker os, og at han udfører mirakler og værner om sine hellige, trods de trængsler vi må igennem. Og vi har fået en bedre forståelse af hensigten med evige familier, den vigtige rolle de spiller i planen for lykke, og hvor godgørende vor himmelske Fader er over for sine børn.

I dag er vi en anderledes familie, mere forenede og mere opmærksomme på andres lidelser og behov – alt sammen takket være vores søn og det mirakel, han udvirkede i vores liv. ■

Paulina del Pilar Zelada Muñoz,
Santiago i Chile

GUD VIL VELSIGNE MIG

Jeg tjente på missionskontoret i San Salvador-missionen i El Salvador, da missionspræsidenten flyttede mig til et område, som havde været lukket i mange år. Lederne af grenen i det område havde ikke alene bedt og fastet for, at missionærerne måtte vende tilbage, men de havde også forberedt sig på den dag.

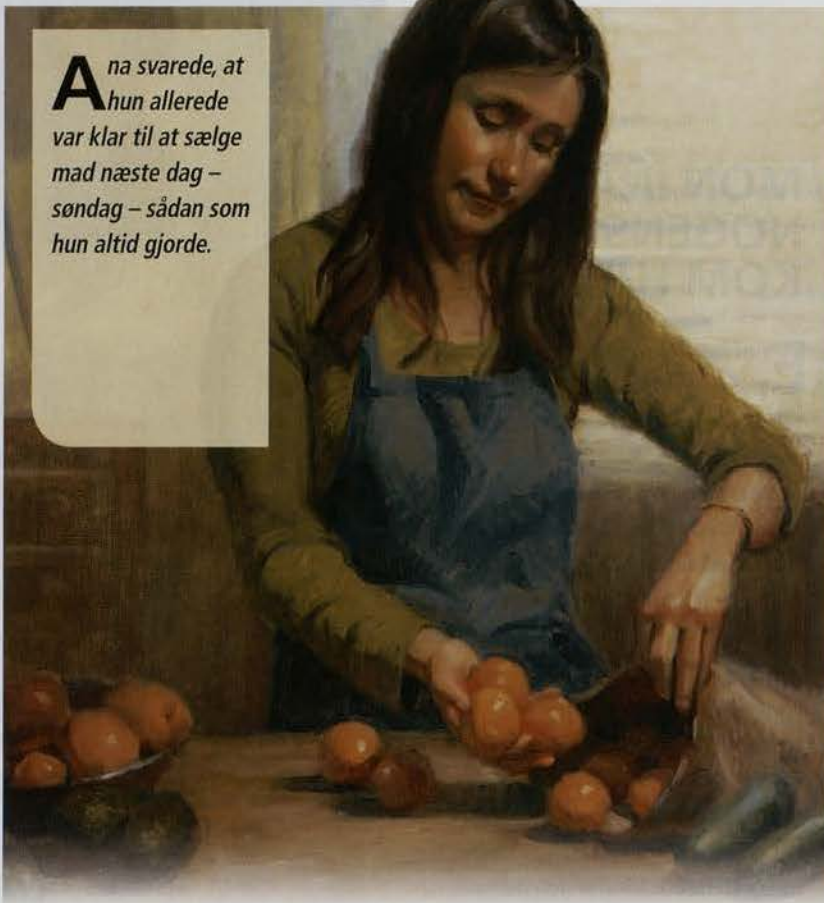
Da jeg ankom, havde hver eneste familie i grenen venner, som var parate til at modtage missionærerne. Et medlem præsenterede os for en dame, som hed Ana Oviedo, som solgte frugt og hjemmelavet mad på et af byens travleste gadehjørner. Mens hun stod der og solgte mad en lørdag morgen, spurgte vi hende, om vi måtte komme hjem til hende og fortælle et budskab om Jesus Kristus. Det sagde hun ja til.

Da vi ankom samme aften, sad Ana og hendes fire børn og ventede på os. Vi præsenterede os og begyndte at undervise dem. Vi følte os inspireret til at fortælle dem om velsignelserne ved at holde sabbatsdagen hellig. Vi fortalte også familien om tiende og de løfter, som profeten Malakias fremsatte (se Mal 3:10-12).

Ana svarede, at hun allerede havde tilberedt den mad, hun skulle sælge den næste dag – søndag – sådan som hun altid gjorde. Vi bad så en bøn om, at vor himmelske Fader ville velsigne denne fattige familie, som havde brug for moderens indtægt.

Den følgende dag så vi hende til vores overraskelse træde ind i kirken

Ana svarede, at hun allerede var klar til at sælge mad næste dag – søndag – sådan som hun altid gjorde.

sammen med sine børn. Vi bød dem velkommen og spurgte, hvad der var blevet af den mad, hun havde tilberedt.

»Jeg tilbragte natten med at overveje Guds løfter, ældster,« sagde hun. »Han vil velsigne mig.« Så tilføjede hun: »Hør, ældster, hvor skal jeg betale min tiende?«

Vi blev dybt rørte over hendes store tro, og vi bad om, at Herren ville besvare vore bønner for denne familie.

Næste aften kiggede vi igen forbi hendes hus. Hun græd af glæde, fordi Gud havde velsignet hende så meget den dag. Hun sagde, at hun havde solgt mad på det gadehjørne

hele sit liv – fra mandag til søndag, fra 8 til 16 – og at hun altid havde nogle rester, som hun ikke fik solgt. Men denne mandag havde hun helt udsolgt kl. 13.

Vor himmelske Fader havde besvaret vore bønner. Herren blev ved med at velsigne Ana, og hun behøvede ikke længere at sælge mad på sabbatten. Kort tid efter blev hendes børn døbt, men Anas mand ville ikke give tilladelse til, at hun blev døbt. Ikke desto mindre forblev hun trofast mod evangeliet og kom i kirke lige til sin død.

Jeg ved, at vor himmelske Fader holder sine løfter, når vi af hele hjertet adlyder hans bud. ■

Julio Cesar Merlos, Texas i USA

JIM HAVDE BRUG FOR MIN HJÆLP

Kort tid efter vores vielse i templet i Salt Lake City boede Jim og jeg i en lejet hytte ved Oregons kyst. Jim var landinspektør for staten og havde til opgave at verificere og korrigere et kort over Oregons kystlinje. Hver morgen tog han af sted sammen med en anden inspektør for at fortsætte gårsdagens arbejde. Hans arbejde var vanskeligt, fordi kysten var tæt bevokset af skov.

En aften, hvor jeg skulle til at begynde på aftensmaden, fik jeg

en stærk følelse af, at mine madplaner ikke var vigtige. Jim ville ikke komme hjem til aftensmad den aften. Endnu en tanke fulgte: Jim var i vanskeligheder og havde brug for min hjælp!

Jeg hørte ikke en stemme, men budskabet stod så klart i mit sind, som om jeg havde hørt det sagt. Jeg måtte hjælpe ham, men hvor var han? Hver dag arbejdede han langs kysten, men jeg anede ikke, hvor han arbejdede den dag. Jeg følte mig drevet til at sætte mig ud

i bilen og køre ud til hovedvejen, men hvilken retning skulle jeg køre i? Efter en kort tøven følte jeg, at jeg skulle køre mod syd. Jeg kørte så forbi en del sideveje, som alle kunne have ført til det sted, hvor Jim arbejdede.

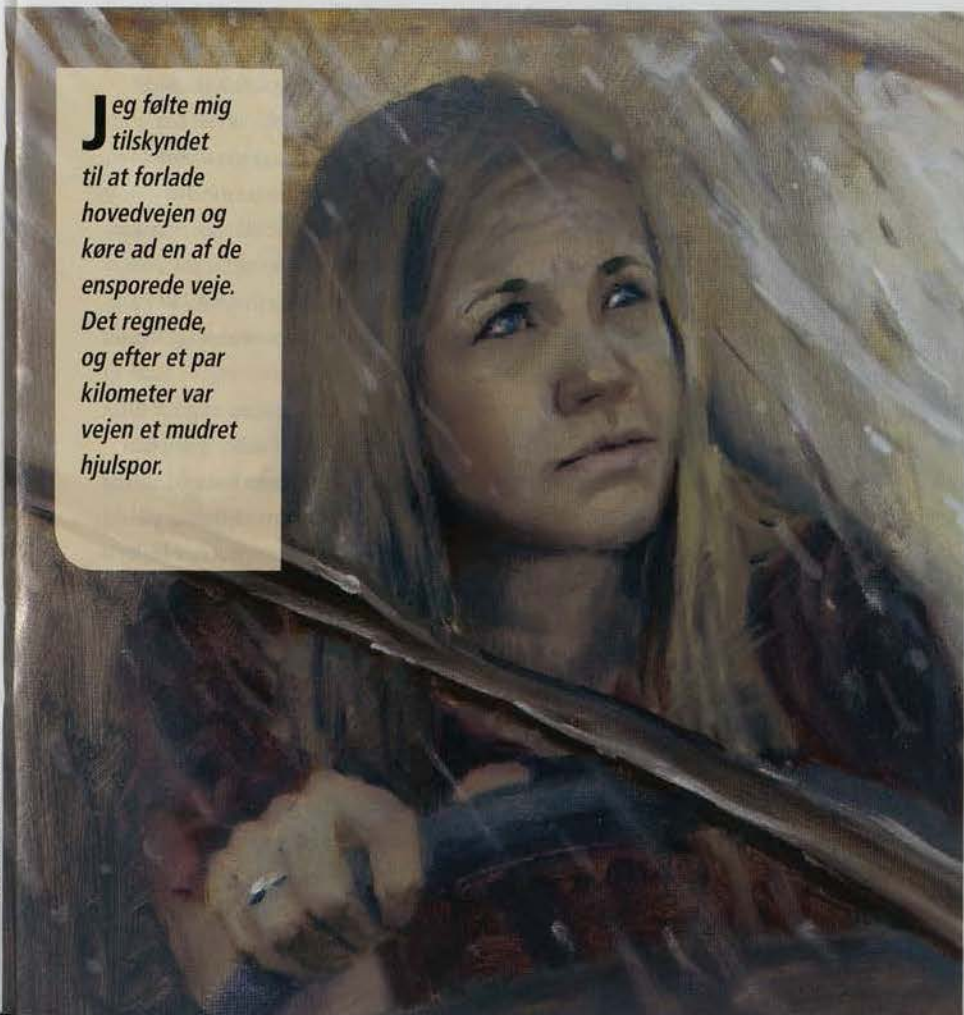
Jeg følte mig tilskyndet til at forlade hovedvejen og køre ad en af de ensporede veje. Det regnede, og efter et par kilometer var vejen et mudret hjulspor. Jeg besluttede, at jeg hellere måtte vende om og køre tilbage. Det var ved at blive mørkt, og jeg tænkte: »Det var dumt af mig at køre herud.«

Men knap var jeg kommet tilbage på hovedvejen, før jeg så to trætte, modløse landinspektører, der var så sølet til i mudder, at ingen ville samle dem op. Jim og hans kollega fortalte mig, at deres lastbil var kørt fast i et mudderhul. De havde prøvet at få den fri, men havde til sidst efterladt den og vandret gennem den tætte underskov ud til hovedvejen.

»Hvordan vidste du, hvor vi var?« spurgte de undrende, men lettede over, at jeg havde fundet dem. Jeg var lige så lettet som de, da jeg fortalte, at jeg var blevet ledt af Ånden.

Da Jim og jeg knælede og bad den aften, takkede vi for Helligåndens indflydelse, som var tilflydt mig som svar på min mands bøn om hjælp. ■

Jean Partridge, Utah i USA

Jeg følte mig tilskyndet til at forlade hovedvejen og køre ad en af de ensporede veje. Det regnede, og efter et par kilometer var vejen et mudret hjulspor.

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

DEN HJEMVENDTE MISSIONÆR

Det, som vi har brug for, er en hær af hjemvendte missionærer, som atter melder sig til tjeneste.

Jeg har gennem talrige samtaler med hjemvendte missionærer erfaret, at tilpasningen i forbindelse med at forlade jeres mission og vende tilbage til den verden, som I er rejst fra, til tider kan være svær. Må jeg foreslå nogle få ting?

Hyppig, vedvarende og kraftig bøn

Et af de tydeligste minder, som jeg har, fra jeg var missionær, er, hvor tæt jeg kom til Herren ved at bede regelmæssigt. I min tid lå missionshjemmet på State Street i Salt Lake City. Det var et stort hus, som var lavet om til missionserskole. Der var store sovesale med op til ti senge i ét rum. Vi ankom søndag aften.

Ugen før jeg skulle ud i missionsmarken var spændende. Der var mange fester og afskedsarrangementer. Jeg er bange for, at jeg ikke var tilstrækkeligt udhvilet og parat til den undervisning, som jeg skulle have i

missionshjemmet. Jeg blev træt hen ad aftenen den første dag i missionshjemmet. Mens jeg ventede på, at de andre missionærer skulle gøre sig klar til at gå i seng, lagde jeg mig på min seng og faldt straks i søvn. Men jeg vågnede med fornemmelsen af, at jeg var omringet. Da jeg kom over min døsigthed, hørte jeg, at der blev bedt. Jeg åbnede mine øjne og så til min store overraskelse alle ældsterne på min sovesal knæle omkring min seng og slutte dagen af med en bøn. Jeg lukkede hurtigt øjnene og lod som om, jeg sov. Jeg var for flov til at stå op og bede sammen med dem. Selv om min første oplevelse med bøn som missionær var pinlig, var det begyndelsen på to vidunderlige år, hvor jeg ofte bad Herren om vejledning.

På hele min mission bad jeg sammen med min kammerat hver morgen, når vi begyndte en ny dag. Dette gentog vi hver aften, inden vi gik i seng. Vi bad, inden vi studerede, vi

bad, inden vi forlod vores lejlighed for at gå ud og banke på døre, og så bad vi selvfølgelig særlige bønner, når vi havde brug for særlig vejledning i vores missionering. Vore hyppige bønner til vor himmelske Fader gav os styrke og mod til at fortsætte det arbejde, som vi var kaldet til at udføre. Vi fik svar, nogle gange på forbløffende direkte og positive måder. Helligåndens vejledning syntes at øges, jo flere gange vi bad Herren om vejledning dagen igennem.

Når jeg ser tilbage på mit liv efter min mission, kan jeg se, at der har været perioder, hvor jeg har kunnet bibeholde den samme nærhed til Herren, som jeg havde på min mission. Der har også været perioder, hvor verden syntes at snige sig ind, og hvor jeg har været mindre konsekvent og trofast med mine bønner.

Kunne dette ikke være et godt tidspunkt at se lidt på os selv og se, om vi stadig har det samme forhold til vor himmelske Fader, som vi havde på vores mission? Hvis verden har ledt os bort fra at bede, har vi mistet en stor åndelig kraft. Måske er tiden inde til, at vi vækker vores missionærånd til live igen gennem hyppig, mere konsekvent og kraftig bøn.

Personligt og fælles skriftstudium

Det næste dyrebare minde, som jeg har fra min mission, er dagligt studium

Holder man det at studere regelmæssigt sammen ved lige og deltager i institutklasser, vil det hjælpe os med at have rigets lære præsent i vores sind og hindre de verdslige problemers indtrængen.

af skriften. Den disciplin man får ved at følge en studieplan for at lære om evangeliet, var en vidunderlig og udbytterig oplevelse. Kendskabet til skrifternes lærdomme foldede sig ud på herlig vis som følge af personligt studium. Jeg kan huske, at jeg som missionær forundredes over, hvor fuldkomment Herren har lagt en plan for sine børn her på jorden, og hvordan han i alle jordens uddelinger har inspireret sine profeter til at nedskrive sin færd med dem. Hans ord er altid positive og direkte og åbenbarer de velsignelser, som kommer af at følge hans lov og hans vej.

Vi studerede også en time eller mere sammen med vores kammerat hver dag. Med to par øjne, der granskede rigets lære, syntes vores forståelse at mangedobles. Vi læste sammen og talte derefter om den indsigt, vi havde fået.

Vi fik større indsigt, når vi dagligt studerede alene og sammen med vores kammerat. Denne praksis bragte os tættere sammen som kammerater og gav os større indsigt i rigets lære.

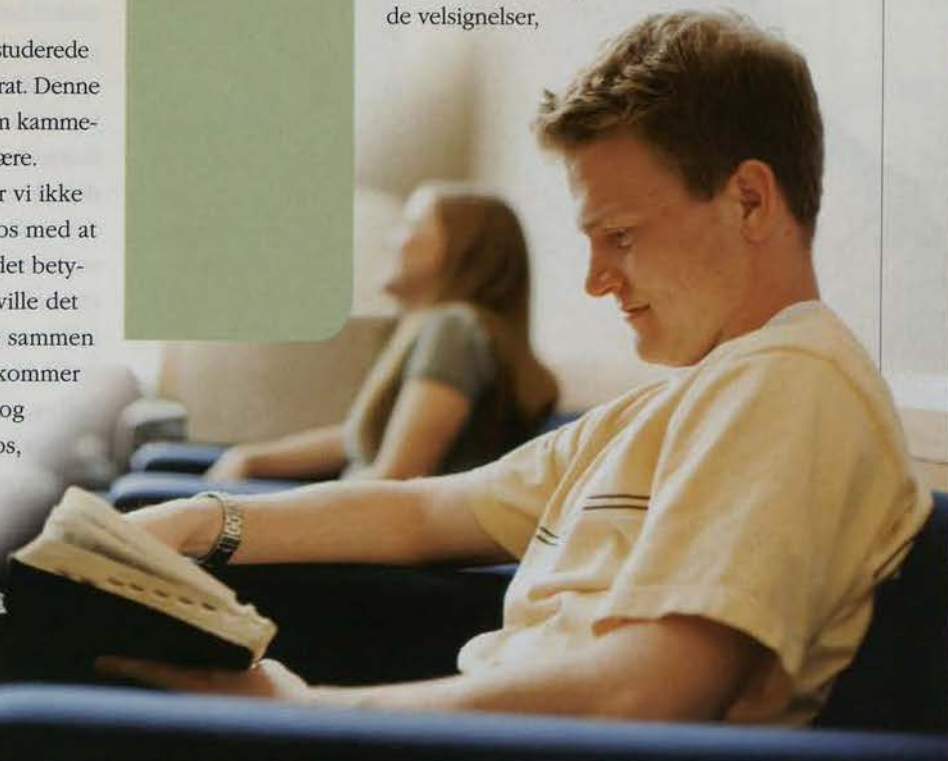
Når vi forlader vores mission, har vi ikke længere en kammerat til at hjælpe os med at holde fast i vore studievaner, men det betyder ikke, at vi skal holde op. Hvor ville det være fantastisk at studere skrifterne sammen med vores familie hver dag, når vi kommer hjem. Kan vi ikke invitere bofæller og venner til at studere sammen med os, hvis vi rejser hjemmefra? Holder man det at studere regelmæssigt sammen ved lige og deltager i institutklasserne, vil det hjælpe os med at have rigets lære

præsent i vores sind og hindre de verdslige problemers indtrængen. Når vi bliver gift, har vi selvfølgelig en evig partner, som vi kan studere sammen med og drøfte evangeliets lærdomme med.

Skrifterne er der altid til at give os en større forståelse af formålet med livet og med, hvad vi skal gøre for at gøre livet mere tilfredsstillende og udbytterigt. Vil I ikke nok holde fast i at studere skrifterne alene og sammen med en kammerat.

Glæden ved at forkynde evangeliet

Kan I huske den glæde, som det giver at undervise nogen i evangeliet, nogen som hele deres liv ikke har haft disse lærdomme, og den begejstring man føler, når man underviser i Herrens lov og de velsignelser,

som vi får ved at følge ham? Vil I nogensinde glemme glæden over den første, som I fik døbt på jeres mission?

Da jeg var missionær, var der ikke dåbsbassin i kirkebygningerne. Den første, jeg fik døbt, blev døbt i Sciotofloden i Ohio. Det var en kølig efterårsdag, og vandet føltes endnu koldere end luften. Jeg husker stadig chokket, da jeg gik ud i den kolde flod, mens jeg opmuntrede min undersøger til at følge mig. Men kulden i luften og vandet føltes ikke, da jeg udførte dåbsordnancen. Jeg glemmer aldrig synet, da jeg så den døbte komme op af vandet og dennes strålende ansigt.

Muligheder for at undervise i evangeliet og

Selv om hjemvendte missionærer ikke bærer et missionærskilt, kan de være i besiddelse af den samme beslutsomhed og målbevidsthed i at bringe evangeliets lys til en verden, som kæmper for at finde vej.

døbe er ikke forbeholdt dem, som har et missionærskilt på. Jeg undrer mig over, hvorfor vi tillader gløden ved missioneringen at mindskes, når vi vender tilbage til vore aktiviteter i verden.

Der har aldrig været noget tidspunkt i menneskehedens historie, hvor vi har været bedre i stand til at undervise vor himmelske Faders børn i evangeliet her på jorden. Og de synes at have mere brug for det i dag end nogensinde før. Vi ser troen mindskes. Vi ser tiltagende kærlighed til verdslighed og de moralske værdiers forfald, som begge vil medføre forøget hjertesorg og fortvivelse. Det, som vi har brug for, er en hær af hjemvendte missionærer, som atter melder sig til tjeneste. Selv om hjemvendte missionærer ikke bærer et missionærskilt, kan de være i besiddelse af den samme beslutsomhed og målbevidsthed i at bringe evangeliets lys til en verden, som kæmper for at finde vej.

Jeg opfordrer jer hjemvendte missionærer til at genindvie jer selv for at blive fyldt med ønsket om at missionere og få missioneringens ånd. Jeg opfordrer jer til at se ud, være og handle som vor himmelske Faders tjener. Jeg beder til, at I atter må beslutte jer for at forkynde evangeliet, så I kan tage mere aktivt del i dette store værk, som Herren har kaldet os alle til at udføre. Jeg lover jer, at der venter jer store velsignelser, hvis I fortsætter med den iver, som I engang havde som fuldtidsmissionærer.

Gå fremad med ny iver og beslutsomhed og lad evangeliets lys skinne for denne oprørte verden gennem jeres eksempel. Dette er Herrens værk, som vi deltager i. Gud lever. Jesus er Kristus. Vi tilhører hans kirke. Dette er mit vidnesbyrd til jer. ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 2001. Se den fulde tekst på www.conference.lds.org.

At vi må kunne nyde GLÆDE

Andrea Jones

Det varede ikke længe, før jeg blev klar over, at min mission ville blive helt anderledes end det, jeg havde ventet. Jeg stod over for nogle uventede udfordringer. Jeg prøvede at forblive positiv, men det slog ofte fejl, så jeg endte med at føle mig modløs. Heldigvis blev jeg opmuntret ved zonekonferencerne, som altid afsluttedes med et vidnesbyrds møde.

Jeg husker især en zonekonference, hvor hver missionær gik på talerstolen og udtrykte sin glæde over at være på mission. Efterhånden som mødet skred frem, begyndte jeg at føle mig ilde til mode. Jeg havde været missionær i et helt år, men havde aldrig følt den glæde, som de andre beskrev. Jeg forlod den conference med tungt hjerte og ganske forvirret og spurgte mig selv, hvorfor jeg overhovedet var på mission. Hvad var der i vejen med mig? Hvorfor kunne jeg ikke føle den samme glæde? Senere den aften udtrykte jeg min bekymring over for min himmelske Fader og spurgte ham, hvordan jeg kunne føle den glæde.

Fle uger senere, da jeg overværede en stavskonference, fik jeg mit svar under min missionspræsidents tale. Selv om han talte til de flere hundrede tilhørere, følte jeg, at han talte direkte til mig. Han talte om den glæde ved Kristi forløsning, som vi alle kan føle hver

Alt det, der gjorde min mission vanskelig, syntes at afholde mig fra at nyde glæde. Men behøvede det at være sådan?

Vi kan føle glæde ved at forstå betydningen af Frelserens forsoning.

eneste dag. Han vidnede om, at vi selv i vanskelige og usikre tider kan føle glæden ved at forstå betydningen af Frelserens forsoning.

Jeg vidste, at de ord var rettet til mig. Min himmelske Fader havde besvaret min bøn. Måske ville min mission ikke udforme sig, som jeg havde troet, men Frelseren elskede mig og havde sonet for mine synder. Den glæde, som jeg troede, at jeg aldrig havde oplevet, var overalt omkring mig. Jeg havde bare ikke åbnet mit hjerte for den.

Mine udfordringer fortsatte, men denne oplevelse lærte mig, at jeg kunne føle glæden ved at vælge at åbne mit hjerte for Frelseren forløsende kraft og bære vidnesbyrd om den kraft for andre.

Siden min mission har jeg fået en forståelse af, at situationer og omstændigheder ikke har nogen varig indvirkning på vores evne til at føle glæde. I stedet kommer sand glæde af at adlyde og tro på vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, som skabte livet her – og i det tilkommende – sådan, at vi kan nyde glæde (2 Ne 2:25). ■

Lige til sagen

Jeg inviterer ofte mine venner, som ikke er medlemmer af Kirken, til at gå i kirke med mig. Er det i orden at gå i kirke med dem, hvis de spørger mig?

Du bør aldrig gå glip af dine egne kirkemøder for at besøge et andet trossamfund med en ven, men det er i orden, at du af og til tager med dine venner hen for at se deres gudstjenester. Det giver dig en mulighed for at høre om

andre religioner og se det, der gør vores anderledes. Husk på at vise respekt over for deres gudstjenester, ligesom du håber, at de vil gøre under vores.

Når du lærer dine venners religion bedre at kende, kan du sikkert tale mere åbent med dem om åndelige emner. Når du forstår, hvad der betyder noget for dem, kan du lettere forklare, hvad der betyder noget for dig. De vil påskønne din indsats for at forstå dem og deres tro bedre.

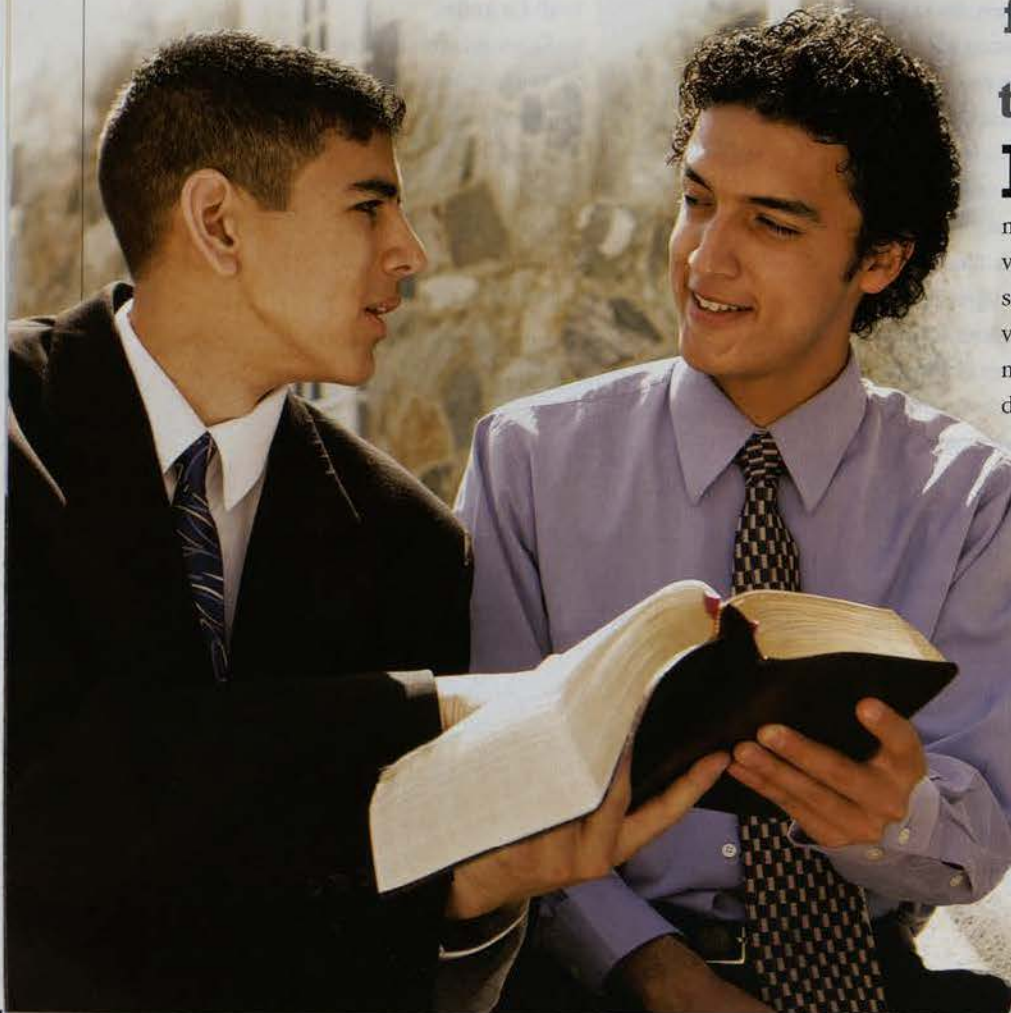
Men vær varsom, når du gør det. Undgå alt, som får dig til

at føle dig ilde til mode eller får dig til at tvivle på din egen tro eller standarder. Inden du går med dem, så bed om at have Ånden hos dig. Glæd dig så over muligheden for at udvide din kundskab om andre religioner, mens du samtidig får en bedre forståelse af din egen tro. ■

Jeg ville ønske, at jeg kunne fortælle hele verden om evangeliet. Men når jeg prøver, føler jeg mig utilstrækkelig. Hvordan kan jeg lære at fortælle om det, jeg tror på?

Folk bærer vidnesbyrd på meget forskellig vis. Nogle mennesker har let ved at bære vidnesbyrd for andre mennesker. Andre kan skrive deres vidnesbyrd på en meget smuk måde. Andre igen fortæller om deres tro gennem musik og kunst. Vidnesbyrd bæres også ved vores eksempel, den måde vi lever på.

Når du bærer dit vidnesbyrd, styrkes det, og du opnår tillid, ikke bare til dig selv, men også til dit vidnesbyrd. Bed om hjælp og styrke til bedre at udvikle din evne til at fortælle andre om det, du tror på. Herren har lovet, at hvis du vil åbne

Hvis du er bange for at tale, mens andre hører på dig, så prøv at skrive dit vidnesbyrd ned og læse det højt for dig selv. Det kan hjælpe dig til at føle dig tryggere ved at bære dit vidnesbyrd.

munden, så skal den blive fyldt (se L&P 33:8).

Hvis du er bange for at tale, mens andre hører på dig, så prøv at skrive dit vidnesbyrd ned og læse det højt for dig selv. Det kan hjælpe dig til at føle dig tryggere ved at bære dit vidnesbyrd. Begynd med at bære det for din familie og nære venner. Tag små, enkle skridt og stol på Herren, så vil du med tiden føle dig mere tryk ved at bære dit vidnesbyrd ved møder eller over for andre, du møder.

Tænk ikke på, hvad andre tænker om dig. Hvis de er parate, vil dit vidnesbyrd indbyde Helligånden til at røre dem. Husk på, at dit vidnesbyrd er dit, og at det er noget særligt for Herren og dig.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »I har et vidnesbyrd, så bær det. Undervurdér aldrig jeres vidnesbyrds langtrækkende virkning« (»Vær et eksempel«, *Liahona*, maj 2005, s. 115). ■

Der er nogle, som er noget uærbødige i min søndagsskoleklasse. Jeg har talt med underviseren og min biskop. Hvad andet kan jeg gøre?

Vær først og fremmest et eksempel for de andre i din klasse. Vis interesse for det, som læreren har forberedt. Hvis de kan se, at du gerne vil lære noget, indser de måske, at det, der bliver undervist i, har en værdi.

Vær et eksempel.
Vis interesse for det, som læreren har forberedt.
Deltag og inddrag de andre med ved at stille og besvare spørgsmål.

Klassedeltagere er mere opmærksomme, når de bliver involveret, så sørg for at deltage og inddrage dem med ved at stille og besvare spørgsmål, som opmuntrer til drøftelse og fordybelse i emnet.

Bed om, at Helligånden må

bringe en beroligende og inspirerende indflydelse ind i jeres klasse, så I alle kan lære af lektionen.

Endelig skal du elske og tilgive dem, der skaber uroen. Selv om du ikke bryder dig om deres adfærd, så vil de næppe ændre sig, hvis de fornemmer, at du konstant er vred, eller at du ser ned på dem. Bed i stedet for dem og tjen dem. Når de ser, at du interesserer dig for dem og er begejstret for lektionen, kan din begejstring smitte. ■

Send dine spørgsmål i en e-mail til liahona@ldschurch.org, med »To the point« i emnelinjen.

SANDHEDEN

Skulle jeg udføre en mission? Det svar, jeg fik, var mejslet i sten.

Oliver Mayall

Jeg er opvokset i en aktiv sidste dages hellig familie i England som det ottende af ti børn. Vore trofaste forældre underviste os i evangeliet og var gode eksempler. Men da jeg var omkring 14, begyndte jeg at finde det svært at gå til morgenseminar, deltage i forskellige klasser og foredrag og komme til ungdomsaktiviteter. De fleste af mine venner var ikke medlemmer af Kirken og havde standarder, der var meget forskellige fra dem, jeg var vokset op med.

Jeg begyndte at træffe dårlige valg, fordi jeg så gerne ville være ligesom mine venner og tage del i den såkaldte morskab, som de havde. Da jeg fyldte 15, var jeg fuldstændig inaktiv i Kirken. Som jeg blev ældre, blev mit liv mere og mere verdsligt.

Men samtidig begyndte jeg at fornemme noget dybt nede i min sjæl. Spørgsmål om formålet med livet og

menneskets skæbne fyldte mit sind. Den verden, jeg engang havde kendt og troet, at jeg elskede, blev et meget mørkt, koldt og ensomt sted. Min sjæl var ikke helt tilfreds med det, som verden kunne tilbyde. Jeg havde en fornemmelse af, at jeg burde være et andet sted end i min fødeby, en følelse af, at jeg skulle udrette noget andet med mit liv.

Efter at have haft disse følelser og tanker i flere uger besluttede jeg at bede om hjælp. Det var første gang i lang tid, at jeg havde bedt en bøn. Jeg besluttede mig til at vente til om natten, hvor alle sov. Da jeg havde bedt, tænkte og lyttede jeg, men der skete ikke noget. Jeg blev ved på denne måde i flere uger, indtil det slog mig: Måske ville Gud ikke svare mig med det samme, fordi jeg var opvokset i evangeliet, men desværre aldrig virkelig havde værdsat det.

Jeg valgte et sted oppe i bjergene ved en hede, hvor jeg kunne være uforstyrret. Jeg tog min madpakke, skrifterne og min dagbog og drog af sted for at bestige bjergtinden, hvor jeg kunne udøse mit hjerte for Herren.

En aften ændrede jeg så fremgangsmåde. I stedet for at kræve et svar og forvente, at Herren straks skulle give mig det, lovede jeg Herren, at hvis han ville svare mig, så ville jeg tjene ham som missionær. For første gang bad jeg om at få at vide, om Mormons Bog, Joseph Smith og Kirkens lære var sand. Jeg følte noget, der var så stærkt, og dog så fredfyldt, at det fik mig til at græde.

UNGE

Yores side

VIL SEJRE

Jeg gik til min biskop, som tilfældigvis var min storebror, og bad om at komme på mission. Jeg var nervøs, men jeg vidste, at når Herren havde holdt sin del af aftalen, måtte jeg også holde min. Tårerne strømmede ned over min biskops ansigt, mens jeg fortalte om min oplevelse.

Så begyndte jeg at gå ud med Kelly, som ikke var medlem af Kirken. Jeg fortalte hende om min plan om at tage på mission. Kelly kunne se, at jeg havde forandret mig, og hun spekulerede over hvorfor. Det førte til, at Kelly blev undervist af missionærerne og blev medlem af Kirken, og jeg fik lov til at døbe og bekræfte hende. På det tidspunkt spekulerede jeg på, om den missionærindsats havde opfyldt mit løfte til Herren. Jeg kæmpede med tanken om at skulle af sted, og jeg var fast besluttet på at bede om at få at vide, om det at forlade Kelly og udføre en mission var det rette at gøre.

Jeg valgte et sted oppe i bjergene ved en hede, som hedder Saddleworth Dovestones, hvor jeg kunne være uforstyrret. Jeg tog min madpakke, skrifterne og min dagbog og drog af sted for at bestige bjergtinden, hvor jeg kunne udøse mit hjerte for Herren. Mens jeg bad, lyttede jeg omhyggeligt efter et svar, måske en fredfyldt følelse eller en brænden i brystet, men jeg følte ikke noget.

Mens jeg gik tilbage, fik jeg øje på nogle sten, der var omhyggeligt anbragt, så de dannede ordene: »Sandheden vil sejre«. »Sært,« tænkte

Mens jeg gik tilbage, fik jeg øje på nogle sten, der var anbragt sådan, at de dannede en vending, som er kendt i missionærhistorien. Det var først senere, at jeg fandt ud af, hvem der havde skrevet det budskab, som skulle betyde så meget for mig.

jeg, men skød det så fra mig. Men da jeg fortalte min mor om det, sagde hun bare: »Det er dit svar.«

Forstår I, da de sidste dages hellige missionærer ankom til England i 1837, indledte de deres missionering i Preston. Dengang var byen midt i en stor fest i forbindelse med dronning Victorias kroning. Da missionærerne steg ud af postvognen, så de et banner, der hang lige over hovedet på dem, med påskriften: »Sandheden vil sejre«.

Det blev en meget udbredt vending i Kirken, og den optrådte på mange pjecer. En ældste, der rapporterede om sin mission i Indiana, skrev et brev, som blev trykt i Nauvoos *Times and Seasons* i 1841: »Skønt Herren har valgt de svage i denne verden til at forkynde sit

evangelium, vil sandheden sejre og vil gå fremad.«¹

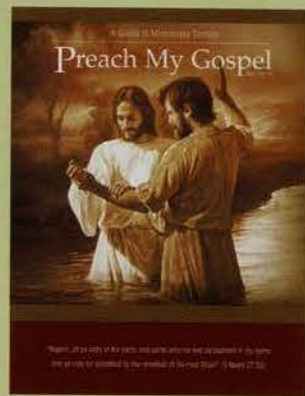
I tillid til Herren indsendte jeg min missionæransøgning. På min 21 års fødselsdag kom min kaldelse til at tjene i Londons sydmision sammen med fødselsdagshilsenerne. På grund af mine mange års inaktivitet, følte jeg mig svag og utilstrækkelig. Først senere forstod jeg det, som den tidligere missionær havde forstået: Herren vælger måske nok de svage i denne verden til at forkynde sit evangelium, men sandheden *vil* sejre og *vil* gå fremad.

I tro rejste jeg til templet og modtog min begavelse. Da jeg trådte ud af templet, traf jeg to missionærer, som havde tjent i min menighed. Mens vi talte, beskrev jeg min oplevelse ude på heden. En af ældsterne smilede bredt og forklarede, at han og hans kammerat på netop den p-dag var vandret ud på heden og på et bestemt sted følte de sig tilskyndet til at anbringe nogle sten på skråningen, så de dannede den kendte vending »Sandheden vil sejre«.

Tårerne strømmede ned over vore ansigter, da vi blev klar over, hvad der var sket. De, der kender området ved, at der er adskillige kilometer med forskellige stier rundt på heden. Alligevel valgte jeg netop det sted, hvor missionærerne havde anbragt de sten. Jeg vidste lige der, at Herren havde besvaret min bøn ude på heden den dag. ■

NOTE

1. Jacob Gates, *Times and Seasons*, 1. dec. 1841, s. 621.

GREBET AF FORKYND MIT EVANGELIUM

En dag, da jeg hjalp med at rydde op derhjemme, faldt jeg over min brors hæfte *Forkynd mit evangelium* fra hans missionstid. Jeg vidste, at missionærerne anvendte det, men jeg havde aldrig kigget i det før. Jeg begyndte at læse det og kunne næsten ikke lægge det fra mig. (Jeg var nødt til det, fordi oprydningen ventede, men jeg havde ikke lyst!)

Jeg havde altid spekuleret over, hvordan missionærerne udrettede det, de gjorde. Nu

indså jeg, at *Forkynd mit evangelium* kan hjælpe mig til bedre at forstå, hvordan man missionerer.

Det har hjulpet mig til at blive bedre til at

henvende mig til folk og tale med dem og fortælle dem om evangeliet på en bedre måde.

Alissa F. (herover), 19 år, New Hampshire i USA

Da jeg

havde lært at scubadykke, fik jeg et digitalt undervandskamera og tog billeder af alle de fisk, jeg så i havet.

Denne hobby gav mig et vidnesbyrd om jordens vidunderlige skabelse. Når folk

spørger om, hvilke beviser der er for Guds eksistens, kommer jeg til at tænke på Moses 6:63, hvor Herren siger: »Alt er blevet skabt og dannet til at vidne om mig, både det, der er timeligt; og det, der er åndeligt; det, der er i himlen ovenover; og det, der er på jorden ... og det, som er under jorden.«

Ældste Bates, 20 år, Cauayan-missionen i Filippinerne

MIT YNDLINGS-SKRIFTSTED

2 Ne 2:13

Dette skriftsted fortæller, at der virkelig er en Gud. Det siger, at hvis der ikke fandtes synd, fandtes der heller ikke retskaffenhed. Der skal være modsætninger. Det er et skriftsted, som vidner om Gud.

Maria H. (herunder), 15 år, Hesse i Tyskland

UNGDOMSSTÆVNE

Jeg tog engang med til et ungdomsstævne uden at ane, hvilken indflydelse

det ville få på mig. Vi havde tre dage fyldt med sjove aktiviteter, og jeg nød at møde gamle venner, træffe nye venner og tage del i det hele. Men det bedste var nu vidnesbyrdmødet. Ånden var stærk, da vi bar vores vidnesbyrd om evangeliet, og mange af os var rørt til tårer. For mig varede denne smukke følelse i flere dage efter stævnet, og jeg ønskede bare, at den skulle blive ved. Jeg så end ikke fjernsyn eller lyttede til andet end kirkemusik. Denne oplevelse styrkede virkelig mit vidnesbyrd om Kirken.

Kun gennem Ånden kan vi vide, at Kirken er sand. Vi skal gøre det, der giver Helligånden mulighed for at være hos os, såsom at studere skrifterne, bede oprigtigt hver eneste dag og tænke på tidspunkter, hvor vi har følt Ånden. Når vi lever med Ånden, kan vi fornemme hans varme og vide, at Kirken er sand. Jeg elsker evangeliet, det rummer svar og vejledning. Jeg ville ønske, at alle i hele verden kunne vide det, som vi ved.

Tahnee H., 20 år, Sydaustralien

Hvis du har bidrag til Vores side, kan du sende det i en e-mail til liahona@ldschurch.org.

Mirakel ved et trafiklys

*Han sad på en scooter og ventede på grønt lys.
Jeg havde kun få sekunder til at tale med ham.*

Benjamin Hayford

Da min missionærkammerat, ældste Platt, og jeg slentrede gennem et gademarked i Taichung i Taiwan, stoppede vi ved et stort gadekryds, fordi der var rødt lys. Lige da vi var stoppet op, hørte jeg en velkendt lyd bag os. Da flere scootere stoppede ved siden af os, vendte jeg mig om for at se, hvem vi kunne tale med. Netop i det øjeblik fyldte en helt klar tilskyndelse mit hjerte og sind. Der lød ingen røst, ingen ord blev udtalt, men jeg følte klart, at jeg skulle tale med den mand, der sad på scooteren lige til venstre for mig.

Jeg skyndte mig hen for at tale med manden. Det føltes, som om nogen faktisk puffede mig bagfra og bevægede mine fødder for mig. Jeg åbnede munden og spurgte manden: »Har du haft en god dag i dag?« Han så på mig og svarede, at han havde haft en dårlig dag. Lige i det øjeblik skiftede lyset fra rødt til grønt, og hjertet sank i livet på mig. Jeg var bange for, at manden skulle køre sin vej. Jeg havde slet ikke fortalt ham om genoprettelsen af Jesu Kristi sande og levende kirke, om profeten

Joseph Smith eller om Mormons Bog. Jeg havde end ikke fortalt ham, hvad Kirken hed.

Folk omkring os begyndte at køre, men det gjorde manden ikke. Han foreslog, at vi rykkede ind på fortovet og snakkede videre. Det kom helt bag på mig, men jeg gik taknemlig med på hans forslag. Inde på fortovet fortalte ældste Platt og jeg ham om Kirkens navn og meget mere.

Få uger senere blev den mand, Su Meng-Wei, og hans to sønner og to døtre døbt og bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

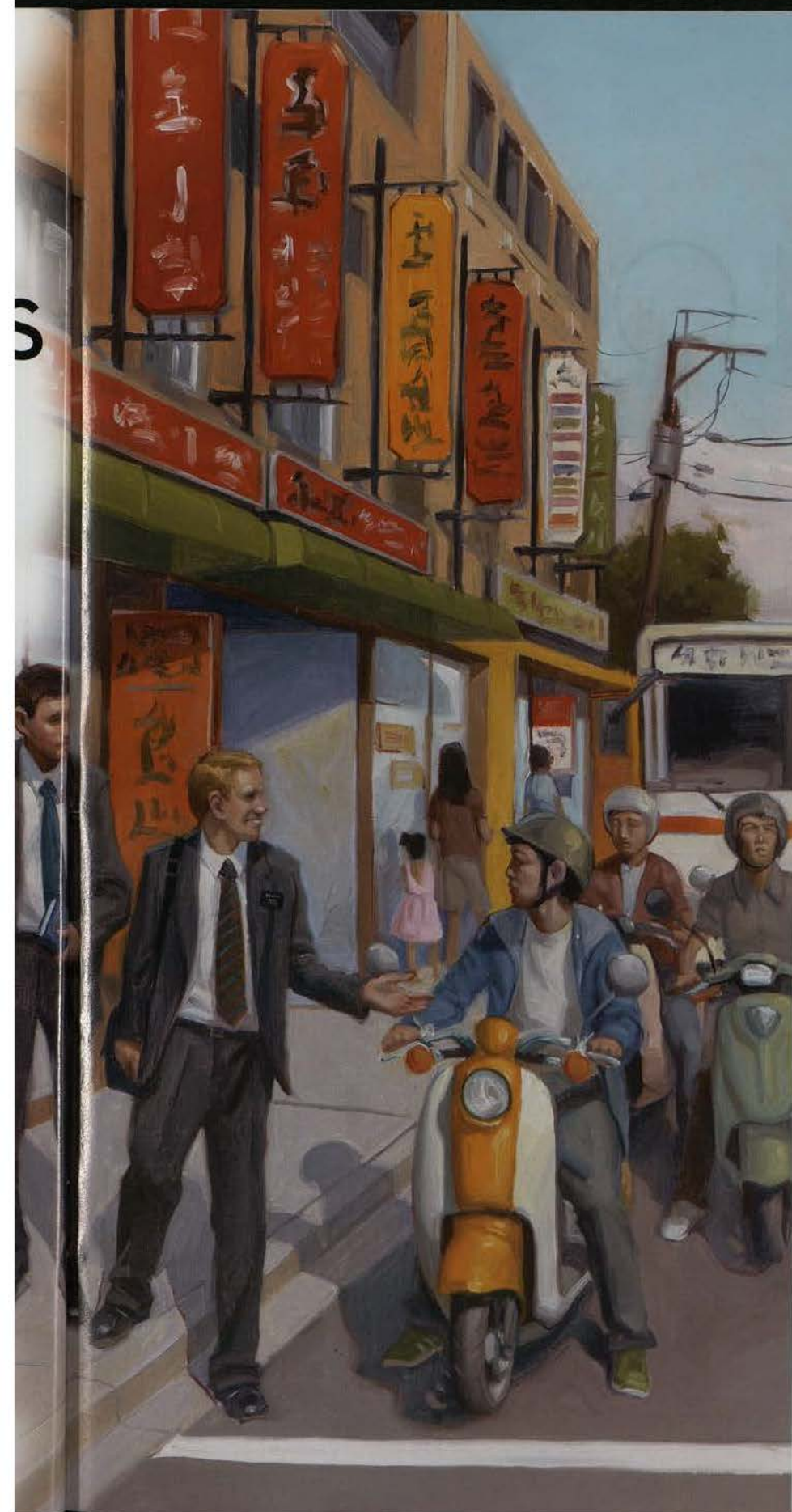
Den oplevelse lærte mig, at når vi trofast stræber efter at gøre Herrens vilje på hans måde og til hans egen tid, får vi nogle gange det privilegium at overvære mirakler. Profeten Moroni sagde, at »Gud er ikke hørt op med at være en gud, som gør mirakler. Se, er det som Gud har udført, ikke vidunderligt i vore øjne?« (Morm 9:15-16). Mirakler kan udspringe af, at hjerter bliver rørt, og liv forandres.

Forkynd mit evangelium indeholder dette løfte til Kirkens

missionærer og medlemmer: »Herren forbereder mennesker til at tage imod dig og det gengivne evangelium. Enten leder han dig til dem, eller også leder han dem til dig. ... Sådanne mennesker erkender, at I er Herrens tjenere. De er villige til at følge jeres budskab.«¹ Det var ikke noget tilfælde, at ældste Platt og jeg var ved netop det trafiklys på præcis det tidspunkt.

Vor himmelske Fader kender og elsker os hver især. Han sørger helt bevidst for, at vi alle får mulighed for at komme til kundskab om det gengivne evangelium. Herren kendte til Su Meng-Weis udfordringer og problemer. Han vidste, at Su Meng-Wai for nylig var blevet arbejdsløs. Han vidste, at der var blevet udvekslet hårde ord hjemme hos Su den morgen.

Evangeliet har bragt familien Su mere fred og har styrket deres indbyrdes forhold. Det har hjulpet dem med at finde større glæde og

mål i livet. De har fundet kraft til at stå imod livets udfordringer med håb og uden frygt.

Vi ser det måske ikke med det samme, men de, som er beredt, erkender, at vi er Herrens tjenere. De kan fornemme, at der er noget anderledes ved os. De ser godheden og vil høre mere om den. Når de fornemmer Helligånden, er de villige til at følge vores budskab. Ligesom dette budskab rørte familien Su i Taiwan og ændrede deres liv, kan det røre dem, vi kender, og ændre deres liv, uanset hvor i verden vi befinder os.

Når vi beder om vejledning, kan vi dagligt stille os dette spørgsmål: Hvem kender jeg, som Herren bereder til at få kundskab om det gen-givne evangelium? Når vi udøver vores tro på den måde, bliver vi rede til at følge Helligåndens tilskyndelser og åbne vores mund for at forkynde de dyrebare sandheder, som vi er så velsignede at kende.

Fantastiske muligheder vil helt sikkert følge. ■

NOTE

1. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2004, s. 155-156.

KOM OG SPIL MED

*Det er ikke nok,
bare at dukke op.*

Basketball er noget af det vigtigste i Roger Enrique Velasquez Paredes' liv. Han bliver bare kaldt for Koki, for det er nemmere at sige, når tiden er knap, og sejren står på spil.

Koki, som er medlem af Victoria Menighed i Pruno Central Stav i Peru, er forward på Benson Jazz-hold for drenge under 17, som er et ligahold, der sponseres af Kirkens medlemmer i Pruno. Kokis hold var ubesejrede, da de kom med i mesterskabsrunden i hver af de to sidste sæsoner, og de fik en andenplads begge gange.

Kokis erfaringer på holdet har lært ham en masse, ikke blot om basketball, men også om at efterleve evangeliet og gøre noget ud af seminar.

»Seminar og basketball er slet ikke så forskellige,« siger han og ler. »Jeg skal stå tidligt op til begge dele.«

Spøg til side, Koki kan faktisk se flere vigtige lighedspunkter mellem den sport, han elsker, og det evangelium, han efterlever: Man skal lytte til træneren, følge hans instrukser og ikke holde op med at gøre det, som man har lært.

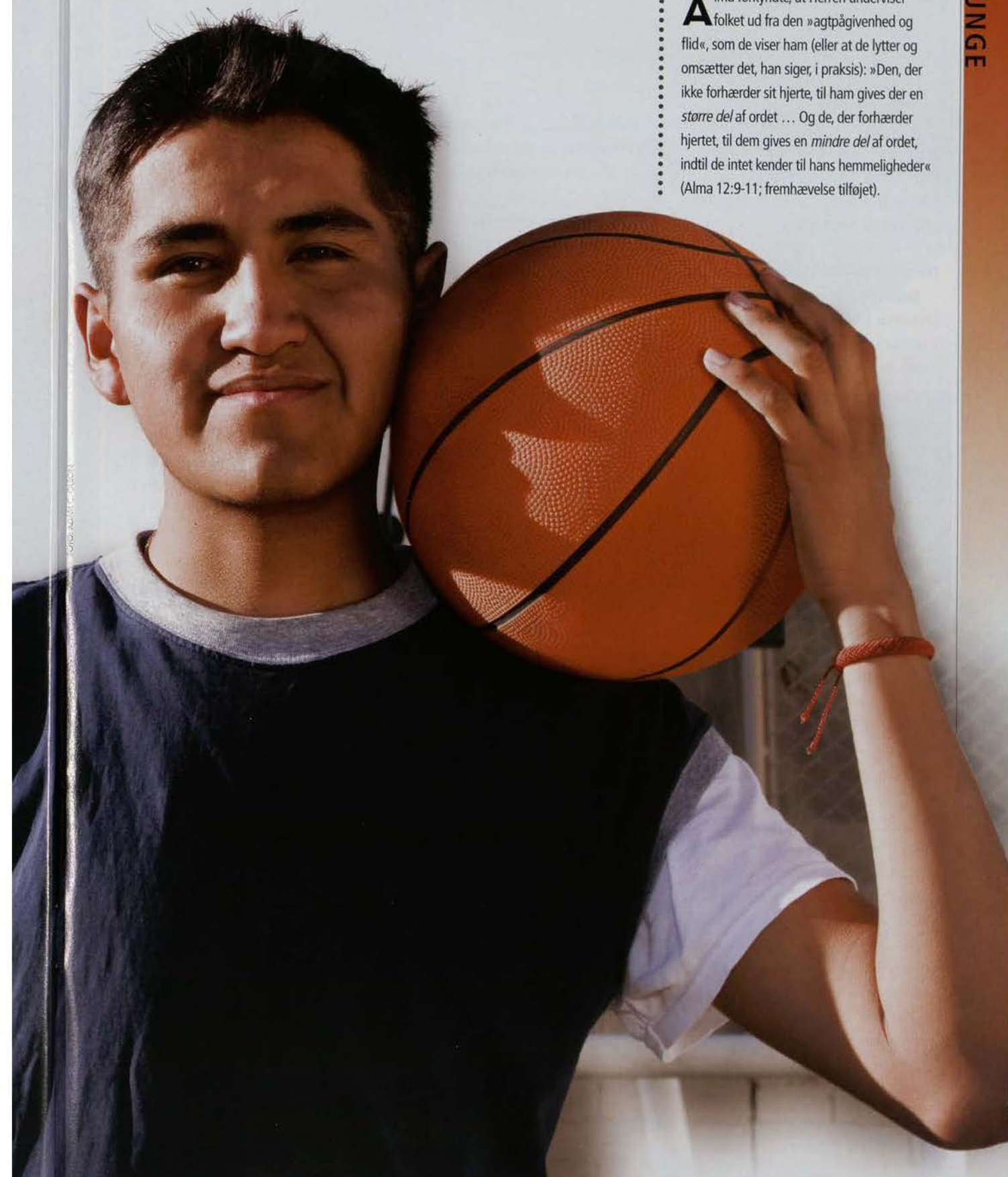
Lyt til din træner

Koki siger, at hans træner er alle tiders, men det kan være lige meget, hvor god din træner er, hvis du ikke lytter til ham. Det er det samme med seminar.

»Både til basketball og seminar har jeg gode trænere,« siger Koki. »Men hvis jeg ikke hører efter, bliver jeg ikke bedre.«

En træner stræber efter at lære en spiller det, som gør vedkommende bedre, som for eksempel at kaste. »Underviseren gør det samme,« siger Koki. Blandt andet stræber underviseren efter at hjælpe eleverne med at sejre over modstanderen i dette liv. »De stræber efter at lære os at forlade verden og styrke os mod fristelse.«

Alma forkyndte, at Herren underviser folket ud fra den »agtpågivenhed og flid«, som de viser ham (eller at de lytter og omsætter det, han siger, i praksis): »Den, der ikke forhæder sit hjerte, til ham gives der en *større del* af ordet ... Og de, der forhæder hjertet, til dem gives en *mindre del* af ordet, indtil de intet kender til hans hemmeligheder« (Alma 12:9-11; fremhævelse tilføjet).

Koki har lært, at bare det at dukke op, hvad enten det gælder basketballtræning eller seminar og i Kirken, ikke er nok til at gøre en bedre. Man skal lytte til træneren.

Gør, som du får besked på

Koki stræber efter at lytte, når træneren forklarer noget nyt. Men han har lært, at hvis han virkelig vil forstå det, som træneren siger, så

»Hvis vi lærer noget nyt, men undlader at anvende det, så er det, som om vi slet ikke har lært det,« siger Koki.

Brug det, ellers mister du det

Koki lyttede, da hans træner lærte dem at kaste, og han stræber efter at anvende det, han har lært. Koki må nu øve sig flittigt, så han kan blive bedre til det.

Flid betyder hengivenhed eller

skal han omsætte det i praksis.

At omsætte noget til praksis eller anvende det er en vigtig del af indlæringen, siger Koki. En træner kan tale dagen lang om god kasteteknik og endda demonstrere det igen og igen, men indtil man øver det, som han siger, lærer man ikke selv at gøre det.

»Det var sådan, jeg lærte at forstå bøn,« siger Koki. Han havde lært, at vedvarende personlig bøn åbnede for Herrens hjælp. »Men det var først, da jeg prøvede det, at jeg fandt ud af, at det var sandt.«

Når man anvender evangeliets principper i praksis, giver det Helligånden mulighed for at vidne for os om, at princippet er sandt.

vedholdenhed i anvendelsen af det, som man har lært, selv når man møder modgang.

»Jeg må forpligte mig,« siger Koki. »Hvis jeg holder op med at træne, svækkes mine færdigheder.«

Det var en vigtig lektie, som han lærte, da han ikke kunne træne et stykke tid, fordi han brækkede næsen under en lidt voldsom kamp mod nogle ældre spillere.

»Hvis vi ikke øver os, så nøjes vi ikke bare med at sætte vores fremgang på pause – vi går tilbage,« siger Koki. »Det er det samme med åndelighed. Hvis vi hører efter og anvender det, vi har lært, kan vi lære mere. Hvis ikke, mister vi det, vi har.«

Giv ikke op

Kokis holdkammerater har gjort deres bedste for at lytte til træneren og anvende det, han har lært dem. De træner i flere timer for at vedligeholde det, de har lært.

De har også lært, at selvom man har gjort alt det, er det dog muligt – og skuffende – ikke at opnå det fuldkomne. »Vi arbejdede hårdt,« siger Koki. »Det var skuffende at miste mesterskabet igen.«

Men skønt øjeblikkelig fuldkommenhed ikke kan garanteres, ville den være helt uopnåelig, hvis de gav op. Koki har indset, at der indtil da er mange belønninger ved det, såsom at blive bedre og udvikles, når man øver sig.

Koki, der tjener som lokalmissionær, har også set belønningerne ved at være flittig uden for banen. Han var med til at arrangere filmaftener, lejrture og sportsaktiviteter for at vække interessen hos to unge mænd i menigheden, som ikke havde været i kirke længe. »Vi måtte først nå ud til dem, ellers ville de jo ikke komme,« siger han. »Nu kommer de på egen hånd. Det tog sin tid og krævede en del besøg, men nu kommer de regelmæssigt.«

Når Koki spiller basketball, går til seminar og tjener i Kirken, erfarer han, hvad kong Benjamin mente, da han sagde, at vi skal være flittige for at »vinde sejrspisen« (Mosi 4:27).

Han lærer også, at der både og uden for banen er belønninger, som er umagen værd. ■

TAG FAT

»Vi skal holde godt fast i jernstangen og aldrig give slip.«

Ann M. Dibb, andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab,
»Hold fast«, *Liahona*, nov. 2009, s. 80.

En trofast pige ved navn **EMMA**

Hvor meget ved du om den trofaste lille pige, som voksede op og blev profeten Joseph Smiths hustru?

Mark Staker
Kirkens historieafdeling

at de små lam legede, og hun kunne være med til at samle grøntsager i den store køkkenhave. Når sneen begyndte at smelte,

kunne hun se sin far tappe ahornsafte i store spande. Hun kunne hjælpe sin mor med at koge saften, indtil den til sidst blev til ahornsirup.

Da Emma var lille, blev hun døbt i en kristen kirke, og hun gik i søndagsskole, da hun var en lille pige. Jesu Kristi kirke var endnu ikke genoprettet.

En dag, da Emma var omkring otte år gammel, gik hun ud i skoven for at bede. Hun var bekymret for

sin far, fordi han ikke havde stor tro på Jesus Kristus. Mens Emma bad, kom hendes far ud i skoven for at gå på jagt. Da han hørte sin lille datter bede for sig, blev han dybt rørt. Hans tro på Herren blev styrket.

Emma voksede op og blev en høj og intelligent pige. Hun var en fremragende læser og skrev godt. Da hun var 21, flyttede en hårdtarbejdende og intelligent ung mand ved navn Joseph Smith ind hos familien Hale. Emma Hale havde personlighed og vid. Hun var en dydig ung kvinde. Det er ikke noget under, at hun og Joseph valgte hinanden som mand og hustru! ■

Emma Hale blev født den 10. juli 1804. Hun boede på en gård sammen med sin far og mor og sine otte søskende. Nogle af hendes tanter, onkler, fætre og kusiner boede i nærheden.

Familien Hales gård lå i Harmony i staten Pennsylvania i en smuk dal ved bredden af Susquehanna-floden. Emma kunne plukke æbler i frugthaven. Hun kunne se på,

DEN VOKSNE EMMA

Find de billeder, som svarer til de vigtige ting, som Emma gjorde, mens hun voksede op. Skriv nummeret på begivenheden under det billede, som hører til den.

1. Da Joseph tog ud til Cumora-højen for at få guldpladerne af Moroni, tog Emma med og ventede i vognen.
2. Da Joseph oversatte guldpladerne, var Emma hans første skriver. Joseph fortalte hende, hvad hun skulle skrive, mens han oversatte ordene.
3. Emma samlede salmer til Kirkens første salmebog.
4. Hun var den første præsident for Hjælpeforeningen i Nauvoo.
5. Hun hjalp folk, som var syge og lod de fattige bo i sit hjem.
6. Da Kirkens medlemmer blev tvunget til at forlade deres hjem i Missouri, vandrede hun og hendes børn over den frosne Mississippi-flod for at slippe væk. I to tøjposer, som hun havde bundet om livet, bar hun papirerne med Josephs oversættelse af Bibelen.
7. Hun var en kærlig mor til 11 børn, deriblandt to adoptivbørn. Kun fem af dem nåede at blive voksne.
8. Emma elskede sin mand, Joseph, hele hans liv og gjorde meget for at støtte ham i hans vigtige arbejde med at genoprette Herrens kirke.

TIL VENSTRE: ILLUSTRERET AF JULIE ROGERS; TIL HØJRE: JULIE ROGERS; EN TID TIL LE, AF LIZ LEMON SWINDE, FOUNDATION ARTS, MÅ IKKE KOPIERES; JOSEPH OG EMMA PÅ CUMORA-HØJEN, AF ROBERT T. BARRETT © 1987; EMMAS SALMER, AF LIZ LEMON SWINDE, FOUNDATION ARTS, MÅ IKKE KOPIERES; DU SKAL BLIVE TRØSTET, AF LIZ LEMON SWINDE, FOUNDATION ARTS, MÅ IKKE KOPIERES; EMMA SMITH - EN VIKTIG AVNING AF THE WORD OF GOD, © 1996, IRI; ORGANISeringen AF HJÆLPEFORENINGEN, AF DONALD W. HENNING, © 1995, © 2002; SAETI, AF LIZ LEMON SWINDE, FOUNDATION ARTS, MÅ IKKE KOPIERES.

Evangeliet er for alle

Da jeg var 11, flyttede min familie til Vesttyskland. Min far og mor drev et vaskeri for at tjene til føden, og jeg var deres bud. Jeg så nogle skinnende, røde cykler, og jeg ønskede, at jeg kunne køre mine budrunder på sådan en. Men jeg havde brug for en solid cykel til at trække vognen med vasketøjet. Jeg cyklede rundt med den tunge vogn både før og efter skoletid. Det var hårdt at se de andre børn lege. Men alle i vores familie måtte arbejde hårdt, og jeg spillede en vigtig rolle i familiefirmaet.

Da jeg blev ældre, erfarede jeg velsignelserne ved at gøre noget,

som man på det tidspunkt ikke vidste var vigtigt og gavnligt. Da jeg var lille, fik jeg en lungesygdom, men det var der ingen, som vidste dengang. Da jeg blev ældre, meldte jeg mig til flyvevåbnet. Lægerne så nogle pletter på mine lunger. Takket være det hårde arbejde med at cykle rundt med tungt vasketøj, havde min krop på en eller anden måde helbredt sig selv. Jeg havde opbygget udholdenhed. Jeg havde opbygget styrke. Lægerne sagde, at sygdommen var gået i sig selv, så jeg bestod lægeundersøgelsen. Ellers ville jeg ikke have fået lov til at blive pilot.

Som pilot fløj jeg over hele

verden. Jeg blev aldrig træt af at kigge på stjernerne, skyerne og landskaberne. Jeg kunne se skønheden i de forskellige lande med deres forskellige kulturer. Jeg ved, fordi jeg har besøgt disse forskellige lande og mødt folk og set Kirken dér, at evangeliet er for alle mennesker, uanset hvilket land man bor i, eller hvilke traditioner man har. Det er Jesu Kristi evangelium. Guds ord er – hvad enten de er nedskrevet eller udtales af den levende profet, hvad enten vi læser dem i Kirkens tidsskrifter eller hører dem ved generalkonferencer – for alle. ■

Tilpasset fra »Fra ven til ven«, Liahona, apr. 1999, s. L2-L4.

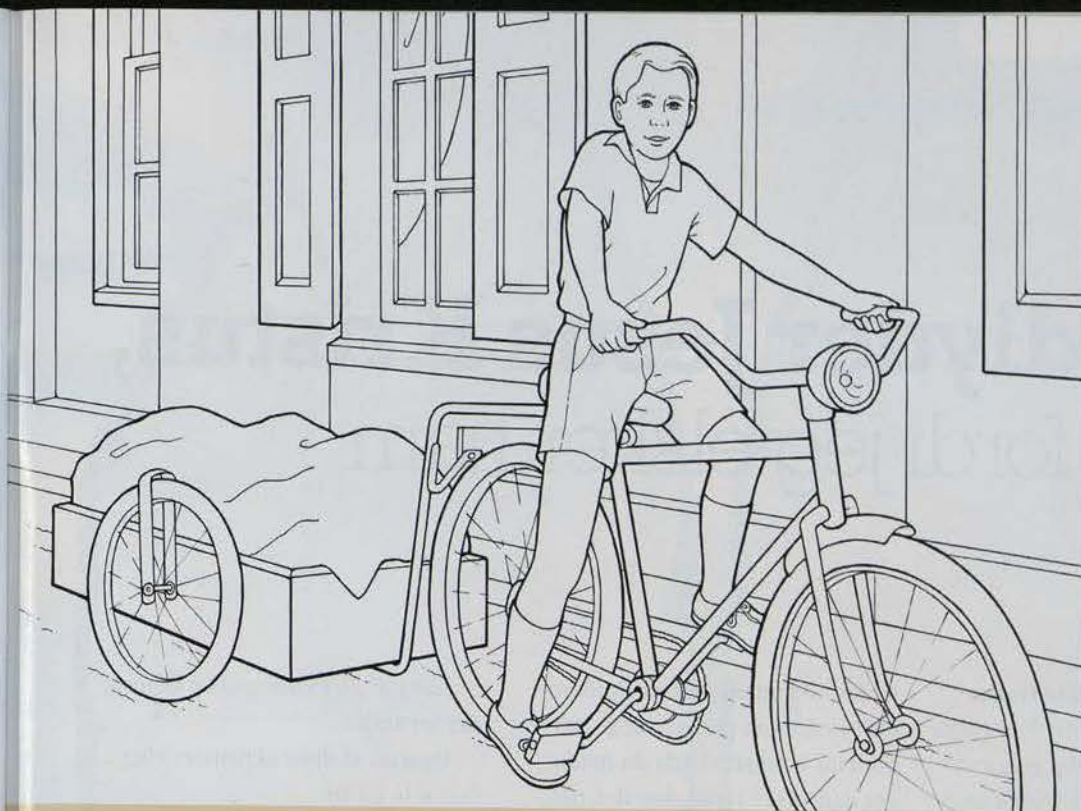
Præsident
Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

HJÆLP DIN FAMILIE

Da præsident Uchtdorf var lille, hjalp han sin familie med at tjene penge ved at cykle rundt med vaske-tøj. Farvelæg billedet af præsident Uchtdorf på sin cykel. Tegn så et billede af noget, du kan gøre for at hjælpe din familie.

»Ang ebanghelyo ay para sa lahat!«

»L'Évangile est pour tout le monde!«

»O evangelho é para todos!«

»The gospel is for everyone!«

Frankrig (fransk)

Australien (engelsk)

Filippinerne (tagalog)

Brasilien (portugisisk)

PÅ MANGE SPROG

Takket være sit hårde slid som dreng blev præsident Uchtdorf stærk og sund, så han kunne blive pilot. Han elskede at flyve til mange lande og møde Kirkens medlemmer, som talte mange forskellige sprog. Hvert af børnene siger: »Evangeliet er for alle!« Se om du kan sætte hvert barn sammen med taleboblen med vedkommendes sprog.

Jeg adlyder Jesus Kristus, fordi jeg elsker ham

Sandra Tanner og Cristina Franco

Du kan fornemme Frelserens kærlighed til dig gennem Helligånden. Hvornår føler du Frelserens kærlighed? Når du

beder bønner eller læser skrifterne eller synger en primarysang? Føler du hans kærlighed, når du modtager nadveren? Hvad sker der, når du føler hans kærlighed? Bliver dit hjerte varmt? Føler du fred? Når vi føler Frelserens kærlighed, får vi lyst til at vise, at vi elsker ham.

Denne måneds skriftsted lærer os, at vi kan vise Gud vores kærlighed ved at adlyde hans bud. Skriv nogle af de befalinger, som du godt ved, hvordan man holder, ned i din skriftstedsdagbog. Når vi holder budene for at vise vores kærlighed til Gud, velsigner han os, så vi endnu bedre kan føle hans kærlighed.

Skriftstedsdagbog september 2010

Læs Joh 14:15.

Bed til vor himmelske Fader om at hjælpe dig med at vise din kærlighed til ham ved at være lydige.

Lær Joh 14:15 udenad og fremsig det for andre.

Vælg en af disse aktiviteter eller find selv på en:

- Hjælp en anden med at lære Joh 14:15 udenad.
- De ti bud findes i 2 Mos 20:3-17. Læs disse vers; udfyld så stenene på side 63 med en tegning eller nogle få ord, der beskriver hvert bud. Sæt dig det mål at holde et af budene endnu bedre i den kommende uge.
- Tal med dine forældre eller din primarylærer om, hvornår de har følt Helligånden og vidst, at deres himmelske Fader elsker dem.
- Husk på de tidspunkter, hvor du har følt Frelserens kærlighed og skriv om dem i din dagbog.

Hvordan hjælper det, du gør, dig med at forstå Joh 14:15?

Skriv i din dagbog eller tegn et billede af det, du har gjort. ■

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

7. _____

8. _____

9. _____

10. _____

Vores side

Jeg er født i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og det er jeg taknemlig for. I Kirken har jeg lært meget om min himmelske Fader, Jesus Kristus og Helligånden. Jesus Kristus er mit største eksempel. Jeg ved, at han elsker os alle.

Mit vidnesbyrd blev styrket, da jeg blev døbt. Jeg følte virkelig Helligånden. Helligånden hjælper mig med at vælge det rette.

Joseph Smith var profet, ligesom alle de profeter, som har været der før og efter ham. Mormons Bog og Bibelen er sande.

Lukas D., 11 år, Tyskland

Elyssa M., 9 år,
Filippinerne

Keilyn C., 11 år,
Costa Rica

Engang spillede jeg basketball sammen med mine klassekammerater på skolen, og en af drengene brugte bolden til at ramme en anden klassekammerat. Jeg prøvede at stoppe ham og fortælle ham, at det han gjorde var forkert, men han ville ikke høre efter.

Senere bad min biskop mig om at holde tale i Kirken om emnet dyd. Jeg vidste ikke, hvad dyd var, eller om jeg havde det. Så mindede min mor mig om, at fordi jeg havde stræbt efter at være fredsstifter blandt mine venner i skolen og prøvet at hjælpe de svage, besad jeg faktisk en dyd.

David S., 10 år, Taiwan

Da præsident Monson bad os om at tjene andre, gav jeg et par af mine yndlingsandaler til en meget fattig, lille pige. Jeg håber, at jeg kan hjælpe hende med meget andet.

Thayane S., 10 år, Brasilien

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum fortæller om nogle af sine tanker om emnet.

Hvad er et præstedømmekvorum?

Skriverne beskriver præstedømmekvorummer og deres respektive pligter i Jesu Kristi kirke i dag.

Beslut jer til nu at gøre alt, hvad der står

i jeres magt for at gøre jeres præstedømmekvorum værdigt til dette navn, og gøre det til et kvorum, der er trofast mod sin mission.

Fra »Præstedømmekvorummet«, Liahona, jan. 1999, s. 47-49.

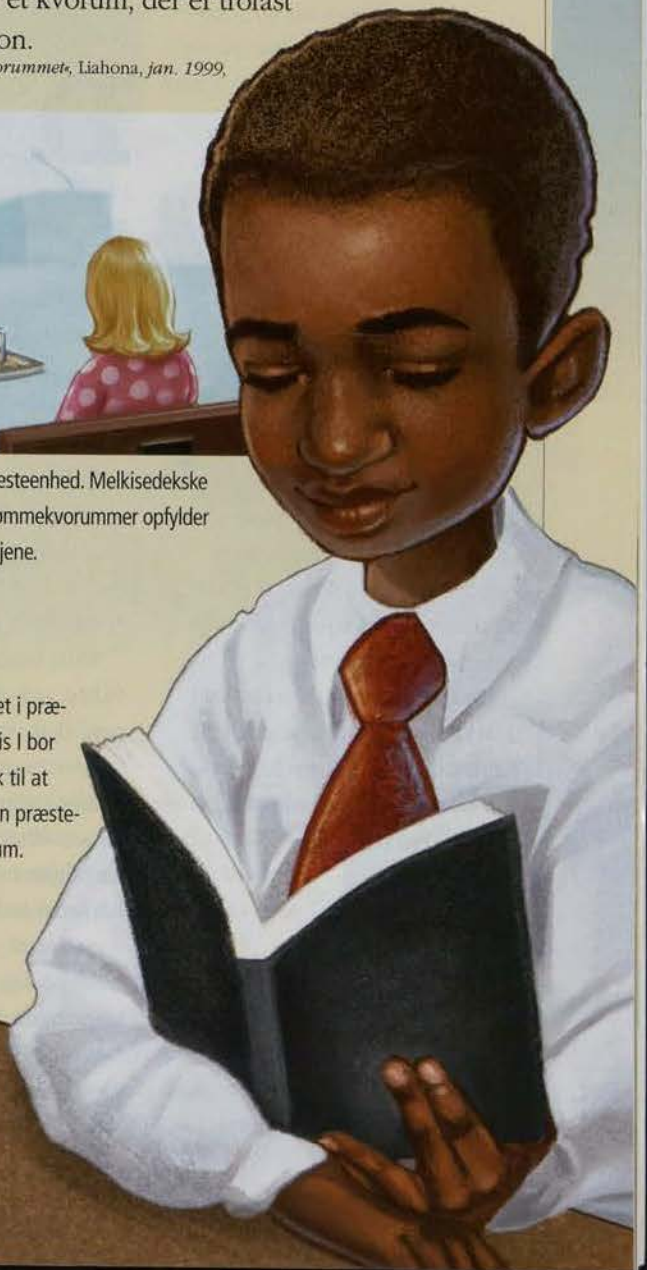
Når et præstedømmekvorum eller -gruppe mødes som en klasse, kan dets medlemmer lære af hinanden, få »næring ved Guds gode ord« (Moro 6:4) og udvikles åndeligt.

Et kvorum er en tjenesteenhed. Melkisedekske og aronske præstedømmekvorummer opfylder deres formål ved at tjene.

Enhver af jer, der er blevet ordineret i præstedømmet, tilhører et kvorum. Hvis I bor et sted, hvor der ikke er brødre nok til at danne et kvorum, er I medlem af en præstedømmegruppe, som bliver et kvorum.

Jahve redder den trofaste Daniel

LANGT HJEMMEFRA

Daniel og hans venner boede i Jerusalem. Så blev de taget til fange og ført til Babylon, som lå 805 km fra deres hjem. Det tog mindst fem dage at rejse så langt på kamelryg!

Babylon var hovedstaden i det land, som kaldtes Babylonien. Babylon, også kendt som Babel, eksisterer ikke mere. Men byen lå ikke langt fra Bagdad i landet, der nu kaldes Irak.

Diane L. Mangum

Daniel så på det fad med mad, som stod foran ham, og på vinen i hans bæger. Han vidste, at det ikke var den sunde mad, som Jahve ønskede, at han skulle spise. Han ville ikke spise den.

Daniels venner – Shadrak, Meshak og Abed-Nego – ville heller ikke spise kongens mad. De fire jødiske drenge var blevet taget til fange i Jerusalem og ført til byen Babylon. Nu ville kong Nebukadnesar have dem til at spise fed mad og drikke vin. Han troede, at det ville gøre dem stærke.

Men Daniel og hans venner vidste, at kongens mad ikke ville gøre dem sunde og stærke. »Giv os grøntsager at spise og vand at drikke,« sagde Daniel til kongens tjener. »Efter ti dage kan I sammenligne os med dem, der spiser kongens fede mad.« Det gik tjeneren med til.

Hver dag gav tjeneren de fire unge mænd **helsekost**, som bestod af frø og korn. Og han gav dem vand at drikke, ikke vin. Efter ti dage virkede de unge

mænd sundere end alle andre fanger, så tjeneren bad dem ikke mere om at spise kongens mad.

Da Daniel voksede op, velsignede Jahve ham med kundskab og visdom. Kong Nebukadnesar stolede på Daniel og spurgte ham til råds.

Da kong Dareios blev ny konge i Babylon, gjorde han den vise Daniel til leder i sit rige. Nogle mænd var misundelige på Daniel. De vidste, at han bad til vor himmelske Fader tre gange om dagen. De misundelige mænd fik kongen til at lave en ny lov. Enhver, der blev grebet i at bede, skulle kastes i en hule, hvor man holdt sultne løver.

Den trofaste Daniel kendte til loven, men han bad alligevel hver

Lære og Pagter 89 lærer os, at vi skal spise sundt i dag.

FA VESTRE, UDEN AF KRISTUS OG DEN VILDE MAND, AF HERBERT HOSKINS, GERINGERET MED TILADELSE FRA C. HARRISON CONROY CO., KOREA; MOUNIAN; CRAIG DIMOND; ILLUSTRATION: DANIEL BURR; UDEN AF KRISTUS OG BØRNE, AF HARRY ANDERSON © 1981

HVEM ER JAHVE?

Jahve er et andet navn for Jesus Kristus. Han er vor himmelske Faders førstefødte søn. Vor himmelske Fader bad ham om at skabe verden og hjælpe folk med at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Når Jahve taler til sit folk, siger han det, som vor himmelske Fader ønsker, at han skal sige.

I Det Gamle Testamente omtales Jahve som regel som

»Herren«. Da han var blevet født i Betlehem, blev han kendt som Jesus Kristus.

dag. Mændene ventede og lyttede uden for hans værelse. Da de hørte Daniel bede, skyndte de sig hen til kongen.

Kong Dareios blev forfærdet, da mændene fortalte ham om Daniel. Han ønskede, at han ikke havde underskrevet loven, men nu måtte loven adlydes. Daniel blev kastet for løverne,

og en stor sten blev skubbet for indgangen til hulen.

Hele natten var kongen bekymret og urolig. Tidligt næste morgen skyndte han sig hen til løvekulen. Med høj røst råbte kongen: »O Daniel, har din Gud kunnet redde dig fra løverne?»

Til sin lettelse hørte han

Daniels stemme nede under stenen: »Min Gud sendte sin engel; han lukkede løvernes gab, så de ikke kunne gøre mig noget.«

Glædestrålende udsendte kongen en erklæring til hele riget. Daniels Gud var den levende Gud, og han havde reddet Daniel fra løverne. ■

Denne beretning stammer fra Dan 1-2; 6.

Den dyrebareste gave

»Der er ingen større gave end frelsens gave« (1&P 6:13).

Bygger på en virkelig begivenhed

Sophie hjalp sin mor med at gøre rent i huset. Missionærerne skulle komme på besøg i dag. De var velkomne gæster i Sophies hjem i Colombia. Mor tilberedte et særligt måltid: Tamales, ris og majs med peber.

Missionærerne havde fortalt Sophies familie om Jesus Kristus og hans kirke. For bare to uger siden havde ældste Kraig og hans nye kammerat, ældste Jessen, døbt Sophie, hendes forældre og hendes to ældre brødre. Sophie kunne allerede mærke en forandring i familien. De lo, sang og bad mere.

Under måltidet lyttede Sophie til sine forældre og brødre, der drøftede skrifterne med missionærerne. Da tallerknerne var ryddet af bordet, sagde ældste Kraig: »Jeg skal rejse hjem i næste uge.«

Sophie havde ikke været klar over, at han allerede skulle rejse. Tårerne pressede sig på. Sophie kiggede på sine brødre. Det gjorde de også hos dem.

Ældste Kraig snøftede et par gange. »Jeg har noget til jer,« sagde han til far. Han trak en pakke op af sin rygsæk. »De her er til dig og dine sønner.«

Far åbnede æsken og tog seks hvide søndagsskjorter op. Han sad længe tavs. »Vi kan ikke tage imod

så flot en gave,« sagde han til sidst.

Sophie hørte fortrydelsen i fars stemme. Familien havde ikke hvide skjorter til far og drengene, og Sophie vidste, at far gerne ville vise respekt ved at klæde sig i hvid skjorte, når han gik i kirke.

»Jeg får ikke brug for så mange skjorter, når jeg skal rejse hjem,« sagde ældste Kraig. »I gør mig en tjeneste ved at tage imod dem.«

»Men jeg har ikke noget til dig,« sagde far. Han pegede på Mormons Bog. »Du har allerede givet os den dyrebareste gave. Du har skænket os Jesu Kristi evangelium.«

Næste dag besluttede Sophie at gøre noget for ældste Kraig. Da hun havde talt med mor, besluttede hun at lave et lille vævet tæppe, som kaldes et serape. Hun lånte sin mors væv, valgte noget farvet garn og arbejdede på det hver dag efter skoletid og huslige pligter. Når hendes fingre fumlede, løste hun omhyggeligt tråden op og begyndte forfra.

Til sidst var uldtæppet færdigt. Hun håbede, at ældste Kraig ville synes om de blide brune og creme-farvede nuancer, som hun havde vævet sammen. Hun pakkede tæppet ind i brunt papir.

Da ældste Kraig besøgte dem for sidste gang, gav Sophie ham sin gave.

»Tak, Sophie,« sagde ældste Kraig. Han fik tårer i øjnene. »Jeg vil aldrig glemme dig eller din familie.«

»Og vi vil aldrig glemme dig,« sagde Sophie. ■

»Det er en sjælden og dyrebar gave at have et vidnesbyrd om, at Gud, vor himmelske Fader, lever, at hans Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og Forløser, og at præstedømmemyndighed ... er blevet gengivet.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Det rene vidnesbyrd«, *Liahona*, nov. 2004, s. 40.

BØRN

Det skal nok blive bedre

Chad E. Phares

Kirkens Tidsskrifter

»Herren styrkede dem, så de kunne bære deres byrder med lethed« (Most 24:15).

Bygger på en virkelig begivenhed

1. Det var Elliotts første dag på den nye skole, og han var nervøs.

3. I frikvarteret kunne Elliott ikke finde nogen at lege med. Han vidste ikke, hvem han skulle spørge. Et par drenge på legepladsen sagde noget uvenligt til ham. Elliott var ikke glad.

2. Da Elliott kom hen til skolen, satte han sig i det nye klasseværelse. Mange af børnene kendte allerede hinanden. De snakkede og grinede. Elliott sad helt stille.

4. Elliott var ked af det, da han kom hjem fra skole.

5. Jeg er ked af, at du har haft en hård dag. Hvis du ikke giver op, skal det nok blive bedre. Måske skulle vi bede om det. Hvad synes du?

6. Dag efter dag bad Elliott om hjælp til at få en god dag i skolen. Nogle dage var lidt barske, men langsomt begyndte han at finde nye venner at lege med.

7. Elliott blev ved med at bede om hjælp. Efter nogle uger legede Elliott med sine nye venner hver eneste dag. Selv om nogle af børnene ikke altid var søde, lod han sig ikke genere af det. Elliott vidste, at vor himmelske Fader velsignede ham, så han kunne være glad i den nye skole. ■

VÆLG DEN RETTE VEJ

Kevin har mange valg at træffe i dag. Når han træffer gode valg, bliver han glad, men når han træffer dårlige valg, bliver han ked af det. Hjælp Kevin med at træffe de rigtige valg. Hver gang vejen deler sig, så vælg den vej, der fører til det næste billede, som viser, at han gør noget godt.

START

HJÆLP TIL FORÆLDRE:

Mens jeres barn finder vej gennem labyrinten, kan I tale om, hvordan vi bliver glade, når vi træffer de rette valg, selv om det er svært. Hvordan kan det at tjene og træffe rigtige valg få vores problemer til at synes mindre?

Historien på side 70-71 viser, at når vi vælger det rette og holder ud, hjælper det os til at finde lykke, selv når vore problemer ikke straks bliver løst. Et eksempel på dette princip fra skrifterne findes i Mosi 24:8-22. Du kan læse eller genfortælle historien om Alma og Amulon og påpege, at selv om Alma og hans tilhængere levede retskaffent, blev deres byrder ikke straks taget fra dem. I kan tale om, hvorfor Herren ikke altid straks løser vore problemer. Hvordan kan et retskaffent liv være med til at lette vore byrder?

Kirkenyt

Kirkens humanitære indsats: Disciple i aktion

Heather L. Stock, Velfærdstjenesten,
og Larry Hiller, Kirkens Tidsskrifter

Evangelierne er fyldt med beretninger om Frelseren, der helbreder de syge, blinde og lamme. Skrifterne har også mange eksempler på Herrens opfordring til at følge ham, gøre hans gerninger og blive, som han er. At gøre dette kræver, at vi også har barmhjertighed – at vi søger at velsigne og helbrede, at løfte byrder og at lette smerter og lidelser.

Denne søgen er drivkraften bag Kirkens humanitære indsats rundt om i verden – en indsats, som stort set er finansieret af frivillige gaver fra Kirkens medlemmer, som har det samme ønske.

De seneste år er millioner af mennesker i over 100 lande blevet velsignet af Kirkens humanitære initiativer, som bringer vand til fjerntliggende landsbyer, bringer

mobilitet til dem, der ikke kan gå, bidrager til at forebygge eller behandle blindhed, redder livet for svage nyfødte, vaccinerer mod sygdomme og bidrager til at forbedre afgrødernes udbytte og ernæringsindhold.

Rent vand

Vand til at drikke, madlavning, hygiejne og kunstvanding er en mangelvare i mange områder i verden. Ofte hentes der 5-10 liter ad gangen fra floder, vandhuller eller overfladebrønde, der er forurenet med parasitter og sygdomme. Den tid, der bruges på at hente vand, holder mange voksne borte fra mere produktive aktiviteter, der kunne bidrage til at forsørge en familie.

Personerne, der er involveret i Kirkens rent vand-projekter bidrager ikke kun med en sikker vandforsyning, men opfører også sanitære installationer og underviser i grundlæggende hygiejne. Afhængig af de lokale forhold kan det rene vand komme fra et nyt borehul til en vandåre, en håndudgravet brønd, der er foret med cement og tildækket, eller fra kildevand, der opsamles og gennem rør føres til en landsby.

Lokale entreprenører står for projekterne med frivillig arbejdskraft fra dem, der skal modtage vandet. Lokale vandkomiteer passer vandforsyningerne, der er bygget til at kunne holde i generationer. Matt Heaps, der er leder af initiativet for rent vand, udtaler: »Faktisk handler vore projekter mere om mennesker end om vandforsyning. Alt udføres med henblik på at hjælpe enkeltpersoner eller lokalsamfund med at blive selvhjulpne.«

Siden 2002 har 235 projekter i 54 lande givet rent vand til over 5 millioner mennesker.

Kirkens indsats for at følge Frelseren omfatter humanitær hjælp, der har til hensigt både at nå langt og vare længe.

Mobilitetens gave

For personer, der ikke ved egen kraft kan komme omkring, kan det være som at få vinger, når de får en kørestol, et gangstativ eller en protese. Uddannelse, arbejde, kirkegang, socialt samvær og at hjælpe andre bliver pludseligt muligt.

I mange dele af verden er selv de enkleste hjælpemidler til at komme omkring utilgængelige eller økonomisk uopnåelige. Latter-day Saint Charities fjerner ved at skænke sådant udstyr en fysisk forhindring, der afholder mange mennesker fra at opnå deres potentiale. Ved at samarbejde med lokale organisationer og om muligt købe fra regionale fabrikker sikrer kørestolsinitiativet, at modtagerne får det udstyr, som bedst imødekommer deres behov. Det er også med til at sikre, at de personer, der får en kørestol, kan få opfølgende behandling, og at reservedele og personer, som kan vedligeholde udstyret, er tilgængelige. I de sidste ni år har over 300.000 mennesker opnået større mobilitet gennem dette program.

Synsbehandling

Mange blinde i verden i dag kan få deres syn behandlet, rettet eller fastholdt med lægelige indgreb. Kirkens initiativ til behandling af synet arbejder på at passe bedre på vores syn og hindre øjenproblemer ved at stille udstyr og undervisning til rådighed fra specialister på kortvarige besøg. Disse specialister giver lokalt sundhedspersonale udstyr, forsyninger og undervisning, som de behøver til at passe deres patienter længe efter, at

specialisterne har forladt landet. I Mongoliet udfører lokalt sundhedspersonale, der blev undervist gennem initiativet til synsbehandling, for eksempel gratis nethindeundersøgelser i forbindelse med sukkersyge.

Genoplivning af for tidlig fødte børn

Et spædbarns første skrig er musik i moderens øre. Men alt for ofte og alt for mange steder oplever man blot stilhed på grund af blokerede luftveje i stedet for barnets skrig og sygeplejerskens eller jordemoderens glade stemme. Det er tragisk, fordi læger, sygeplejersker og jordemødre ved hjælp af en billig pipette og kendte vejtrækningsteknikker ofte kan redde svage nyfødte, der ellers ville dø.

Kirkens initiativ til redning af for tidlig fødte børn (NRT) anvender korttidsbesøg af specialister til at oplære lokale læger, sygeplejersker og jordemødre i NRT-teknikker. Programmet kræver, at enhver person, der deltager, videregiver deres viden til kolleger i deres område.

Denne metode, hvor man uddanner en ny underviser, muliggør, at den livreddende viden og tilhørende materialer hurtigt kan overvinde forhindringer som sprog og kultur. Sundhedspersonalet bliver bedre, fødselshjælpere behøver ikke længere se hjælpeløst til, når nyfødte kæmper for at trække vejret, og familier bliver velsignet. Liz Howell, der er international sundhedskordinator hos LDS Charities, fortæller: »Det er virkelig et livsændrende og livreddende program.«

RESULTATERNE AF AT RÆKKE UD

Initiativ	Projekter	Lande	Modtagere
Rent vand (siden 2002)	235	54	5.271.607
Kørestole (siden 2001)	626	106	302.236
Synsbehandling (siden 2003)	72	41	214.545 (uddannet eller behandlet)
Undervisning i genoplivning af for tidlig fødte børn (siden 2003)	145	70	112.999 (uddannet eller behandlet)
Mad (siden 2007)	20	11	343.668

Sundhed og styrke

Sygdomme, der ikke mere truer børn i veludviklede land, raser stadig i mange lande. Mæslinger er en af de ledende dødsårsager hos små børn i henhold til Verdens Sundhedsorganisation (WHO).¹

Sult og fejlernæring er også fremtrædende, og de hæmmer børns fysiske og mentale udvikling samt forøger voldsomt deres sårbarhed over for sygdomme som mæslinger. I henhold til FN's fødevarer- og landbrugsorganisation (FAO) »koster underernæring og mangel på væsentlige vitaminer og mineraler flere end fem millioner børn livet hvert år.«²

I 2003 tilsluttede Kirken sig det internationale mæslingeinitiativ og -partnerskab. Foruden økonomiske bidrag har Kirken ydet en væsentlig rolle ved at organisere, reklamere for og udføre lokale vaccinationskampagner ved hjælp af frivillige kirkemedlemmer. Siden 2003 har ca. 56.000 medlemmer ydet over 600.000 timers frivilligt arbejde i 32 lande. Siden 2001 har mæslingeinitiativet og -partnerskabet vaccineret 600 millioner børn og unge. Dødsfald pga. mæslinger verden over er faldet fra 750.000 i 2000 til 197.000 i 2007.³

Kirkens humanitære indsats har altid omfattet at give mad til de sultne. Nu bekæmper man også sult og fejlernæring med et fødevarerinitiativ, hvor man både på landet og i storbyer underviser i, hvordan man dyrker grøntsager og opdrætter små dyr for at få protein. Mange af teknikkerne, der undervises i, er baseret på mange års studier på Benson-instituttet, der blev en del af Latter-day Saint Charities i 2007.

Initiativets leder Wade Sperry siger, at når menneskers fysiske helbred styrkes, styrkes deres følelsesmæssige og åndelige helbred også.

Følg Jesus Kristus

Når de ser lidelse og nød i verden, ønsker Kristi tilhængere instinktivt at hjælpe. Disse humanitære initiativer tilbyder Kirkens medlemmer en organiseret og effektiv måde at handle på ud fra deres ønske om at følge Frelserens formaning: »Sandelig, sandelig siger jeg til jer, dette er mit evangelium; og I kender det, som I må gøre i min kirke; for de gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre; for det, som I har set mig gøre, det skal I også gøre« (3 Ne 27:21).

NOTER

1. Se WHO, Fact Sheet no. 286, <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs286/en/>.
2. Food and Agriculture Organization of the United Nations, "Undernourishment around the World 2004," http://www.fao.org/docrep/007/y5650e/y5650e03.htm#P26_3460.
3. Se »Medlemmer hjælper med initiativ mod mæslinger«, *Liahona*, feb. 2010, s. 76.

100-året for Tabernakelkorets første indspilning

Richard E. Turley jun.

Kirkens assisterende historiker og skriver

For et hundrede år siden i denne måned foregik Mormontabernakelkorets første indspilning i Tabernaklet på Tempelpladsen. For at markere jubilæet har koret udsendt et sæt med 3 dvd'er: *100: Celebrating a Century of Recording Excellence*, hvorpå der er udvalgte numre med musik fra 100 års indspilninger.

I vore dage er der mange, der er enige med den berømte dirigent Eugene Ormandy, som sagde: »Mormontabernakelkoret er det største kor i verden.«¹ Men i de første par årtier efter dets dannelse i midten af 1800'tallet forblev Tabernakelkoret stort set ukendt, fordi kun få mennesker i verden havde hørt dem optræde. Men

så i 1909 – 32 år efter opfindelsen af fonografen – gik Columbia Phonograph Company med til at forsøge at optage korets og orglets majestæti- ske lyd. Det var en svær opgave i betragtning af datidens begrænsede teknologi, som virkede fint for solister, men som generelt ikke kunne skabe kvalitetsoptagelser af større grupper.²

Alexander Hausmann, den ledende lydtekniker, brugte tre dage sidst i august og først i september 1910 til at ophænge to lange optagehorn »fra et reb, der gik tværs over fra balkon til balkon, hvor hornenes store tragt dækkede – den ene sopranner og alter, den anden tenorer og basser.«³

Salt Lake Herald rapporterede, at mr. Hausmann foretog 25 optagelser: 12 med koret, 10 med tabernakelorganisten John J. McClellan, 2 med bror McClellan og violinisten Willard E. Weihe samt én med den tidligere tabernakelorga- nist Joseph J. Daynes sen.⁴

Selv om man ikke ved, hvor mange plader der blev solgt, eller hvor vidt omkring de kom, så var offentlighedens reaktion positiv. J. A. Vernon, der som missionær tjente i Larned i Kansas, rapporte- rede i et brev, der blev trykt i *Improvement Era* i februar 1911: »Vi modtog for nylig nogle fonograf- plader med sange og soloer med Tabernakelkoret og orglet. Når folk hørte dem afspillet, blev de nysgerrige, hvilket gav os mange muligheder for at forklare evangeliets principper.«⁵

Siden disse første meget primitive indspilninger i 1910 har Tabernakelkoret udsendt over 175 album, bl.a. to, der hver har solgt over en million eksempla- rer. En af korets indspilninger modtog en Grammy i 1959, og et andet album modtog to Grammy-nomi- neringer i 2007. Men vigtigere end priser og beløn- ninger er dog den virkning, som korets musik har på dets lyttere. Selv om teknologien har ændret sig dramatisk gennem de sidste hundrede år, bevæger og inspirerer korets indspilninger stadig mennesker, ligesom de gjorde i 1910. ■

NOTER

1. I Charles Jeffrey Calman, *The Mormon Tabernacle Choir*, 1979, s. 178.
2. Se »Big Choir Sings into Phonograph«, *Deseret Evening News*, 2. sep. 1910, s. 5.
3. »Music and Musicians«, *Deseret Evening News*, 3. sep. 1910, s. 15.
4. Se »Last Records Secured«, *Salt Lake Herald-Republican*, 3. sep. 1910, s. 14.
5. »Messages from the Missions«, *Improvement Era*, feb. 1911, s. 354.

MILEPÆLE I KORETS INDSPILNINGER

- 1910:** Første akustiske indspilning.
- 1925:** Første elektriske indspilning.
- 1949-1950:** Første to album udsendt. Et album var oprindeligt en samling af individuelle plader (med én eller to sange på hver side), som blev samlet i et ringbind.
- 1959:** Indspilningen af »Battle Hymn of the Republic«, medta- get på albummet *The Lord's Prayer*, vandt en Grammy.
- 1963:** Albummene fra 1959 *the Lord's Prayer* og *Messiah* blev guldplader i USA, hvor de solgte over 500.000 eksemplarer.
- 1979:** Albummet *The Joy of Christmas* fra 1963 blev guldplade i USA.
- 1981:** Den første digitale indspilning, *The Power and the Glory*, blev udsendt.
- 1985:** Albummet *The Mormon Tabernacle Choir Sings Christ- mas Carols* fra 1965 og albummet *Joy to the World* fra 1970 blev guldplader i USA.
- 1987:** *Christmas Sampler*, med musicalnumre og operasan- geren Shirley Verrett som solist, modtog en regional Emmy-pris.
- 1991:** Albummet *Carols of Christmas*, som Hallmark udsendte i 1989 med koret og andre kunstnere blev en platinplade i USA med over 1 million solgte eksemplarer.
- 1993:** Albummet *Celebrate Christmas!*, som Hallmark udsendte i 1992 – med koret og andre kunstnere – blev en platinplade i USA.
- 2003:** Koret stiftede sit eget pladeselskab, som har udsendt næsten 30 titler til dato.
- 2007:** *Spirit of the Season* blev udsendt. Dette julealbum med den norske sanger Sissel blev nr. 1 på Billboard Classical Charts og blev nomineret til to grammyer. ■

Rumænske medlemmer fejrer 20 år

Klædt som historiske personer fra skrifterne gengav Kirkens medlemmer i Rumænien beretningerne om Frelseren, frafaldet, Joseph Smith og Mormons Bog

FOTO: TEDOK DUMITRACHE

ved et særligt arrangement for medlemmer og venner. Arrangementet var en del af fejringen af 20-året for indvielsen af Rumænien til evangeliets forkyndelse.

Festligholdelsen blev afholdt i februar 2010 og omfattede et møde på stedet, hvor ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum indviede landet i 1990. Et citat fra bønnen blev grundlaget for arrangementets tema: »Rumænien: Et fyrtårn for nabolandene.«

»Under arrangementet mærkede vi Ånden og medlemmernes glæde ved at være en del af dette store værk,« sagde Visile Doru, der er distriktspræsident

Medlemmer fra distriktet i Bukarest i Rumænien på vej op ad en høj, hvor Rumænien for 20 år siden blev indviet til evangeliets forkyndelse.

i Bukarest. »Vi beder alle til, at vi snart må vokse til at blive en stav i Zion og et fyrtårn for nabolandene.«

Efter forestillingen delte medlemmerne sig i mindre grupper og uddelte eksemplarer af Mormons Bog. ■

Ægtepar modtager orden i Madagascar

Et missionærægtepar modtog for nylig i Andrainarivo i Madagascar landets højeste civile orden for deres humanitære indsats.

Ældste Robert og søster Susan Bird fra Fruit Heights i Utah bidrog på deres 18-måneders mission til at yde humanitær hjælp, herunder projekter, som skaffede drikkevand til ca. 100.000 mennesker.

Ministeren for vand, Nhiry-Lanto Hery Andriamahazo, overrakte dem i Andrainarivo Æresmedaljen og udtalte nogle pæne ord om Kirken, idet han sagde, at missionærerne i Madagascar anerkendes som en del af det malagassiske samfund. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Tegn på fortsat åbenbaring

Liahona er for mig et tegn på fortsat åbenbaring i Kirken. Jeg er grenspræsident, og i tidsskriftet har jeg fundet svar på mine bønner om organisationerne i min gren. *Liahona* er ligesom Mormons Bog – enkel og let at forstå. Nu kan hver aldersgruppe lære om Kristi lærdomme, og Kirkens venner kan bedre forstå Kirkens principper og genoprettelse. Jeg vil sende abonnementer til mine venner, der ikke er medlem, så de kan nyde godt af dette fantastiske tidsskrift.

Amel Davy Kiakaka, Efenbenskysten

Kærlighedens værk

Jeg ved ikke helt, hvorfor *Liahona* koncentrerer sig om de unge, børn og unge voksne, men jeg ved uden tvivl, at den er vor himmelske Faders værk. Jeg har læst tidsskriftet og elsket dets budskaber, siden jeg var barn, og det er dyrebart for mig. Nu er jeg uv'et, og det er forbløffende for mig, at vor himmelske Fader er direkte interesseret i mig. Jeg takker jer fra mit hjerte for dette kærlighedens værk.

Olivia Judith Chavez Vega, Peru

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed. ■

KORTE NYHEDER FRA HELE VERDEN

Transmissionen fokuserer på begivenheder i Kirken

Verdensrapporten, et kirkeproduceret halvårligt nyhedsindslag beskriver større begivenheder i Kirken i de forudgående seks måneder, sendes på 19 sprog lørdag, den 2. oktober, og søndag, den 3. oktober 2010, mellem generalkonferencens møder og på samme kanal. Hvor programmet ikke er indtalt på det lokale sprog, sendes det på engelsk. *Verdensrapporten* kan også efterfølgende købes på dvd på distributionscentre og ses online på lds.org/videos and newsroom.lds.org.

Kirkens transmissioner findes online

Sidste dages hellige i hele verden, som har internetadgang, kan se eller lytte til en lang række kirketransmissioner flere år tilbage. Besøgende på Kirkens hjemmeside, lds.org/broadcast, kan finde et arkiv med arrangementer, herunder generalkonferencer, Hjælpeforeningens årlige møder, Unge Pigers årlige møder, CES-foredrag, julebudskaber fra Det Første Præsidentskab og meget mere. For tiden må man navigere rund på hjemmesiden på engelsk, men lydoptagelser og nogle billedoptagelser findes på en lang række sprog.

Slægtshistoriske klasser nu online

Slægtshistorisk Bibliotek har nu lagt otte slægtsforskningsklasser ud online på familysearch.org (klik på **Free Online Classes**). Klasserne består af en række lektioner, enten i form af video eller pdf-sider, der underviser i detaljer om slægtsforskning i lande som England, Tyskland, Irland, Italien, Mexico, Rusland og USA. Syv klasser findes på engelsk og en på spansk. De kommer fremover på flere sprog.

Præsentationsaften i Kathmandu

De unge piger i Kathmandu Gren i New Delhi-missionen i Indien deltog i deres første præsentationsaften i april 2010. Fem unge piger og deres mødre var til stede, mens grenspræsidentskabet, Unge Pigers præsident og andre ungdomsledere deltog med inspirerende råd. De unge piger hørte om Personlig fremgang, opnåelse af mål med hjælp fra deres familie samt betydningen af at opbygge og styrke deres personlige vidnesbyrd. ■

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Flere artikler i dette nummer handler om missionering. Overvej at bruge en familieaften til at skabe familiens missionsplan med bl.a. mål, der hjælper jeres familie til at fortælle andre om evangeliet. I kan også tale om nylige konferencetaler om missionering (se Thomas S. Monson, »Forberedelse bringer velsignelser«, *Liahona*, maj 2010, s. 64; Ronald A. Rasband, »En missionærs guddommelige kald«, *Liahona*, maj 2010, s. 51).

»Min egen Mormons Bog«, s. 6. Overvej, når I har læst denne historie, at bede alle i familien om at indsætte deres navn i et yndlingsskriftsted for at vise, at de kan være som de retskafne mænd og kvinder i skrifterne. Fx: »Jeg, [personens navn], sagde til min far: Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet ...« (1 Ne 3:7).

»Bring Kristus ind i vore hjem«, s. 14: Når I har læst denne artikel i familien, kan I eventuelt sætte et mål om at lære »Den levende Kristus« udenad og samle billeder af Frelseren til at hjælpe familien med »altid erindre ham« (Moro 4:3).

Enkelt og dybsindigt

For kort tid siden flyttede vi fra Korea til USA. Det var ret hektisk, da vi flyttede ind. Den første mandag havde vi en beskeden familieaften. Vores eneste hjælpemiddel var standardværkerne, så vi læste i 3 Nefi om Kristus, der viser sig for nefitterne. Vi følte, at selv om vi befandt os i en helt ny situation, et nyt sted og i et nyt land, så vågede Herren over os, ligesom han gjorde det for nefitterne.

Som familie knælede vi i en kreds og bad. Trods vores udmattelse fra flytningen, følte vi stor trykthed, for vi vidste, at vi altid kunne stole på hinanden og på vor himmelske Fader og Frelseren. Vi vidste, at alt nok skulle gå godt. Og det har det gjort.

Yun Jung Nam, Texas, USA ■

DET LÆRTE JEG AF ET AKVARIUM

Minerva G. Harkness

Et medlem af vores biskopråd vidste, at min niårige datter havde et akvarium, og en dag spurgte han, om hun ville have nogle fisk. Hans familie skulle på ferie og var nødt til at tømme deres akvarium. Hun tog straks imod tilbuddet, og til min datters store glæde var der en gravid guppy med i stimen.

Da vi kom hjem fra kirke en eftermiddag, foretog min datter sit rutinetjek af akvariet for at se, om alle fisk var glade og raske. Til hendes overraskelse fik hun øje på fire små, nyfødte fisk. Moder-guppyen var begyndt at føde. Hun skyndte sig at flytte fiskeungerne over i en sikkerhedsboks, hvor de var beskyttet mod de større og mere aggressive fisk. Men i begejstringen forsvandt en af de nyfødte guppyer. Min datter græd af skuffelse, da hun fandt den liggende blandt de små sten på bunden af akvariet. Hun forsøgte af skovle den op i nettet, så hun kunne bringe den i sikkerhed, men hun kunne ikke flytte den lille guppy uden at skade den.

Alle de andre små guppyer blev fanget og selv om sikkerhedsboksen myldrede med snesevis af fiskeunger, så var min datters opmærksomhed rettet intenst mod den, der var faldet ned blandt stenene. Hun sad klar til at flytte den over i boksen, så snart den kunne bevæge sig. Hun ville ikke ind og spise aftensmad, men sad bare vagt ved akvariet i fire timer.

Da jeg iagttog hende, rørte det ved nogle velkendte, dybe følelser. Jeg tænkte på den gode Hyrde, som forlader sine 99 får for at søge

Min datters bekymring for en lille, forsvunden fisk fik mig til at tænke på en, for hvem vi aldrig er forsvundet eller ubetydelige.

efter det ene, som er faret vild (se Luk 15:3-7; Joh 10:11-14). Vi ved alle, hvordan det føles at være faret vild, plaget eller åndeligt syg. Men vor Frelser opgiver os aldrig. Han står altid klar med udstrakte arme, parat og villig til at redde os, styrke os og velsigne os.

Selv om vi måske ikke altid er klar over det, så våger vor himmelske Fader og vor Frelser, Jesus Kristus, ømt og opmærksomt over os dag og nat og er bekymrede for vores velfærd og de stier, som vi vælger at vandre ad. Med uendelig kærlighed giver de deres engle befaling om at værne om os, mens de venter på, at vi samler kræfter og tro til at søge sikkerhed og fred i deres favn.

Senere den dag blev min datters bekymring for guppyen belønnet. Efter hendes timelange, trættende venten og håben begyndte den lille fisk endelig at sno sig og langsomt komme ud fra stenene. Forsigtigt anbragte hun den i den trygge sikkerhedsboks. Det var et rigeligt vidnesbyrd for mig om kærlighedens styrkende kraft. ■

KRISTI ORD

Missionærer, af Howard Post

»I skal drage ud i min Ånds kraft og prædike mit evangelium to og to i mit navn og opløfte jeres røst som med en basuns lyd og kundgøre mit ord som Guds engle.

Og I skal drage ud og døbe med vand, idet I siger: Omvend jer, omvend jer, for Himmeriget er for hånden ...

Og videre: Ældsterne, præsterne og lærerne i denne kirke skal undervise i mit evangeliums principper, der findes i Bibelen og Mormons Bog, i hvilke evangeliets fylde findes ...

Og Ånden skal gives jer ved troens bøn; og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise» (L&P 42:6-7, 12, 14).

030810
01 APR 2013 DANISH

#BXBCFDC
#LDA1677259598/7#
KAREN BOZENDAHL
15 E NORTH TEMPLE RM 249
SALT LAKE CTY UT 84150 1600

» Jeg er kommet til at holde af og værdsætte en gruppe mennesker, som ikke søger nogen belønning, ære eller andre verdslige vederlag. De søger kun at herliggøre vor himmelske Fader. Det er vore missionærægtepar. Det er pragtfulde, erfarne brødre og søstre, som stille og ihærdigt er med til at lægge grundvolden til denne kirke og at bringe den frem, ud af dunkelhed og ud af mørke.« Se ældste Kent D. Watson, »Missionærægtepar«, s. 18.

Account #: 1677259598

23

3

DANISH